

Linh Hồn Mê Đắm

Contents

Linh Hồn Mê Đắm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	19
4. Chương 4	31
5. Chương 5	38
6. Chương 6	47
7. Chương 7	55
8. Chương 8	64
9. Chương 9	71
10. Chương 10	80

Linh Hồn Mê Đắm

Giới thiệu

Thể loại: Tiểu thuyết Một cuốn sách kể về tình yêu đầy si cuồng và mâu thuẫn của nhân vật Đông Phương Mỹ Nhân.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/linh-hon-me-dam>

1. Chương 1

Ở hội chợ đầu giá nổi tiếng Hồng Kông, một nhóm các thương gia giàu có danh tiếng đang chăm chú vào những hình ảnh trên màn hình mà máy chiếu đang hiển thị, đây là món hàng sứ Đông Phương mới nhất của công ty đồ sứ Đông Phương Mỹ Nhân sản xuất – bình Hà Khẩu Mỹ Nhân phỏng theo dòng Quân diêu (1) đời Tống.

-Tác phẩm này là siêu phẩm mới nhất phỏng theo dòng gốm Quân diêu Bắc Tống, miệng rộng hình lá sen, đẹp dễ duyên dáng, cổ bình thắt eo, thân bình đầy đặn tròn trịa, đáy bình thu gọn, thoát nhìn giống như

một mỹ nhân eo thon hông nở, dáng vẻ uyển chuyển, đoan trang yêu kiều, kỹ thuật gia công tinh tế... – Người chủ trì của buổi đấu giá giới thiệu chi tiết về sản phẩm nghệ thuật được rất nhiều người đổ dồn mắt quan tâm.

- Hãy nhìn kỹ màu sắc của tác phẩm này, trắng trong như hoa sen, gần xuống phía dưới chỗ thắt eo lại thì màu dần chuyển sang tím nhạt, càng về phía đáy bình màu tím càng đậm dần, toàn bộ thân bình ánh sắc tím như trời sao ban đêm, trên nền tím đầy là những đốm trắng như sao như tuyết, những vết rạn biến hóa thiên hình vạn trạng, đây chính là nét đặc sắc của gốm Quân điều Bắc Tống, chính là cái mà lâu nay người đời gọi là “khi vào lò nung chỉ có một màu, khi ra khỏi lò có hàng vạn sắc”, sắc màu của sản phẩm hoàn toàn là tự nhiên theo ý trời, con người không thể điều khiển được, mỗi một món đều là độc nhất vô nhị...

Người chủ trì buổi đấu giá nói năng lưu loát linh hoạt, giới thiệu và phân tích những nét đặc sắc của chiếc bình mỹ nhân miệng hoa sen rất chi tiết tỉ mỉ, làm cho người mua ai cũng tò mò háo hức.

- Các quý vị đều biết, sứ Tống rất khó làm nhái, nhất là lò Quân điều, khi xưa chỉ làm ở lò nung của quan nơi cung đình, không bao giờ đem xía đến nhân công, giá thành, màu sắc dùng cho cốt sản phẩm đều từ những khoáng vật quý hiếm như đá khổng tước, đá mã não, ngọc hổ bì, đất âm dương, rồi kinh qua nắng mùa hạ, mưa mùa thu, lạnh mùa đông, ấm áp mùa xuân luyện đất sét đỏ thành lớp dầu bóng, loại đất để làm sứ này, kỹ thuật hiện đại không thể nào mô phỏng nổi, nhưng công ty đồ sứ Đông Phương Mỹ Nhân nắm được công thức bí mật cổ xưa, mỗi món sản phẩm đều như sứ Tống tái thế, vô cùng quý giá...

Người chủ trì cứ nói đến khi cả hội trường bắt đầu lao xao, dường như không chờ được nữa muốn trả giá ngay.

Điều này cũng khó tránh khỏi, vì nét đặc sắc của đồ sứ Đông Phương thật ra chẳng cần người chủ trì phải tốn công giới thiệu, những nhà sưu tầm có mặt ở hội trường đều hiểu biết về nét độc đáo và sự quý hiếm của sứ Đông Phương. Các sản phẩm sứ của Đông Phương Mỹ Nhân làm ra lâu nay đều được giới sưu tầm tranh nhau mua, ngoài việc chất lượng sản phẩm được các chuyên gia giám định là gần như tương đương với sứ Tống ra, đến loại sứ mới khó mô phỏng sứ từ niên đại xa xưa nhất, sứ Đông Phương càng chế tác giống y như đúc, dường như sản phẩm của họ là đồ cổ thời Tống được đời nay khai quật vậy.

Đây cũng là nguyên nhân giá giao dịch của sứ Đông Phương luôn ở mức cao, Đông Phương Mỹ Nhân ngay từ ban đầu đã ủy thác cho công ty đấu giá tổ chức bán đấu giá sứ Đông Phương, chứ chưa bao giờ trực tiếp bán lẻ trên thị trường, muốn mua đồ sứ của họ đều phải thông qua đặt giá ở các cuộc bán đấu giá, ai bỏ giá cao thì sẽ mua được.

Vì thế mỗi khi sứ Đông Phương có sản phẩm mới ra, buổi đấu giá đầy đủ đông vô cùng, như hôm nay, số lượng người tham gia bỏ giá rất nhiều, những người không đến trực tiếp được thì gọi điện đến bỏ giá, người mua ai cũng bừng bực khí thế, người chủ trì lại càng sốt sắng.

- Quý vị chú ý, bây giờ bắt đầu bỏ giá cho chiếc bình mỹ nhân miệng hoa sen này, giá khởi điểm là... một triệu đô la Hồng Kông. – Người chủ trì cuối cùng cũng phát ra giá khởi điểm.

Người mua ngay lập tức bắt đầu tham gia đấu giá, có người vội vàng cuống quýt, có người bình thản ung dung, hội trường nhìn thì có vẻ yên ả, nhưng qua sự tăng tốc không ngừng của giá được xướng lên và động thái của người mua, thì ai cũng cảm nhận được sức nóng hừng hực đang tỏa ra.

Trong một góc của hội trường, một người đàn ông có thân hình cao ráo với dáng vẻ khoan thai, gương mặt tuấn tú đẹp đẽ, khẽ dựa vào mép cột, hai tay khoanh trước ngực, lạnh lùng quan sát quang cảnh buổi đấu giá.

Trông anh giống như người vào xem xét tham quan, nhưng sự có mặt của anh còn gây chú ý hơn tất cả các người mua khác ở hội trường, không chỉ vì anh trông quá hấp dẫn mà còn vì đứng bên cạnh anh là phótổng khu vực Hồng Kông của công ty tổ chức đấu giá, mọi người đều biết, người khiến phótổng đích thân hộ tống chắc chắn không phải là người bình thường.

- Phótổng Đông Phương, anh nghĩ chiếc bình mỹ nhân miệng hoa sen liệu bán được đến giá nào? – Phótổng công ty tổ chức đấu giá, ông Âu Khắc, cười hỏi.

Đông Phương Thiên Kiêu, thiếu gia thứ hai của nhà Đông Phương, cũng là phótổng phụ trách kinh doanh

cả trong và ngoài nước của công ty sứ Đông Phương Mỹ Nhân, tất cả các công việc đấu giá, mua bán tiêu thụ của sứ Đông Phương đều do anh quản lý.

Anh nghe ông Âu Khắc hỏi, mặt không hề có ý cười, lạnh lùng trả lời:

- Đến khoảng năm triệu.

-Tôi thì nghĩ có thể qua mức ba chục triệu. – Âu Khắc cười. Theo tình hình của sứ Đông Phương, sản phẩm đấu giá lần này chắc chắn có giá trị đến mức đó.

Nhưng Đông Phương Thiên Kiêu khẽ nhủ mày, gương mặt hơi trầm xuống tiếp lời:

- Phá vỡ mức ba mươi triệu không phải là không thể, nhưng đây là khi chưa có tiền lệ bị kẻ xấu gây trở ngại.

Nụ cười của Âu Khắc cũng biến mất, giá chiếc bình mỹ nhân miệng hoa sen dừng lại ở mức năm triệu rồi không thấy ai bỏ giá nữa, hơn nữa không khí vốn đang sôi nổi bỗng nhiên hạ xuống đến điểm đóng băng, hội trường rơi vào không gian yên tĩnh đến kỳ lạ.

Tay chủ trì buổi đấu giá kín đáo lia ánh mắt đầy dấu hỏi về phía hai người.

- Sao lại thế nhỉ? – Âu Khắc nói khẽ.

- Hừm, chắc là lại có kẻ giở trò rồi. – Đông Phương Thiên Kiêu nhìn thẳng vào một người đàn ông trẻ tuổi ngồi cạnh lối đi phía giữa hội trường.

Ngay từ đầu anh đã chú ý thấy, người đàn ông nọ ban nãy vào hội trường rất muộn, rồi ngồi xuống cạnh một người phụ nữ.

Mái tóc đen ngắn, đuôi tóc chấm đến giữa mang tai và cổ, mái để lệch che nửa mặt, trên mặt còn đeo thêm chiếc kính râm to, bộ complet ôm sát màu đen lộ rõ thân hình mảnh dẻ, toàn thân là màu đen, làm cho hắn ta trông thật đặc biệt mà cũng thật kỳ dị giữa đám người mua.

Người đàn ông nọ vừa ngồi xuống, trong hội trường có khoảng mười người giả làm người mua liếc nhìn về phía hắn ta, tuy không rõ rệt, nhưng anh vẫn nhận ra, bọn họ đều là quân xanh quân đỏ dưới sự bố trí sắp đặt của người đàn ông nọ gài vào, theo chỉ thị của hắn ta, gây áp lực cho những người mua khác để họ không được bỏ giá nữa.

Âu Khắc nhìn theo ánh mắt của anh, bắn khoản hỏi:

- Người kia là ai? Tại sao lại ngồi cạnh Hắc đại tiểu thư? Đông Phương Thiên Kiêu nheo mắt trả lời:

- Sao, ông chưa nhìn thấy Hắc thiếu gia bao giờ à?

Người đàn ông trẻ tuổi kia chính là Hắc Tĩnh. Thật là hồn xược, dùng thuật “quỷ giáng đầu” sát hại Lỗ Mặc, vẫn còn dám đến buổi bán đấu giá để giương oai giở trò, hắn đúng là không coi nhà Đông Phương ra gì...

- Hắc thiếu gia? Ông trùm xã hội đen Hắc Phúc Trạch có con trai sao? – Âu Khắc ngạc nhiên hỏi.

- Ông ta không phải sinh được một nam một nữ sao? – Đông Phương Thiên Kiêu thấy Âu Khắc nắm thông tin có vẻ không nhanh nhạy lắm, có việc đấy mà cũng không biết

- Không phải mà! Tôi quen biết Hắc Phúc Trạch từ lâu rồi, ông ta rõ ràng chỉ có hai người con gái... – Âu Khắc nhìn anh thắc mắc.

- Cái gì? – Đông Phương Thiên Kiêu ngạc nhiên. Hắc Phúc Trạch không có con trai? Thế Hắc Tĩnh là ai?

- Phải chăng... là con riêng của lão Hắc? – Âu Khắc đoán già đoán non.

Chuyện này rốt cuộc là sao vậy? Tình báo của sói Đông Phương mắc sai lầm, hay là có uẩn khúc gì khác?

Đông Phương Thiên Kiêu không hài lòng, quay đầu khẽ gọi:

- Thập Nhị.

Một bóng người ngay lập tức xuất hiện đằng sau anh, đáp lời:

- Có tôi.

- Tìm hiểu ngay xem, thân phận chính xác của Hắc Tĩnh là

Thập Nhị gât đầu, rồi biến mất không một tiếng động, để lại Âu Khắc với một đồng dấu chấm hỏi trong mắt hỏi tiếp:

- Cấp dưới của anh sao toàn dùng số đếm làm tên thế? – Nghe cứ như gọi phạm nhân vậy.

- Như thế cho dễ nhớ. – Anh trả lời.

- Hả? Lý do là như vậy thôi hả?

- Đúng vậy.

- Tức là người trợ lý kiêm vệ sỹ vừa rồi là xếp thứ mười hai à? – Âu Khắc hỏi.

- Không, anh ta xếp thứ tư.

- Hả? – xếp thứ tự kiểu gì vậy?

- Bởi vì người đầu tiên trong sói Đông Phương tên thật là Cửu, nên mọi người có ý tôn trọng, tự động gọi tên mình bắt đầu từ số mười trở đi, cho nên, Thập Nhị thật ra là xếp thứ tư. – Đông Phương Thiên Kiêu không muốn lãng phí nước bọt để giải thích chuyện sói Đông Phương với người ngoài, chẳng qua anh bỗng nhiên nhớ đến Tiểu Cửu đã đi công tác đến nửa năm nay, mới tiện mồm trả lời.

Nhớ ra quản lý Cửu có nói, Tiểu Cửu sắp quay về Đài Loan...

- Thế thì cái tay Cửu xếp thứ nhất kia chắc là lợi hại lắm nhỉ. – Âu Khắc lại nói.

- Vâng, lợi hại đến mức làm người ta hãi. – Anh nghĩ đến Tiểu Cửu, người duy nhất trên đời này có thể khiến Tuyệt Thế chịu thua, không khỏi mỉm cười.

Âu Khắc nhìn anh khó hiểu, định hỏi thêm, thì anh đã chuyển chủ đề quay lại về chuyện Hắc Tĩnh.

- Hắc Nguyệt Đường tiếng xấu rành rành, như cái trò phi pháp này, chắc không phải là lần đầu tiên nhỉ?

- Hừm, còn gì nữa, Hắc Nguyệt Đường ở Hồng Kông có thể lực lớn, toàn thích gì làm nấy, rất càn rỡ. – Âu Khắc ngao ngán nói.

- Đúng là càn rỡ. Gần đây bọn họ còn bắt đầu đi bới lông tìm vết nhà Đông Phương chúng tôi. – Đông Phương Thiên Kiêu khê hừ một tiếng.

- Hắc Nguyệt Đường ngựa quen đường cũ, vẫn cái thói gian tà của bọn xã hội đen, làm ai cũng ghét... – Âu Khắc lầm bầm.

Đông Phương Thiên Kiêu biết Âu Khắc cũng chỉ dám phàn nàn trước mặt anh, chứ lão già người Anh này đâu dám ngáng chân gia tộc xã hội đen Hắc Nguyệt Đường kia.

- Hừm, loại người xấu xa đó, nên sớm bị xử lý, đỡ chướng mắt. – Anh lạnh lùng nhíu đôi mắt đẹp và dài.

Âu Khắc thấy lạnh sống lưng, quay sang nhìn anh.

Âu Khắc và Đông Phương Thiên Kiêu đã hợp tác với nhau được một thời gian, đối với con người này, coi như cũng hiểu được lòng dạ tâm tính ít nhiều.

Tuy là con trai thứ hai của nhà Đông Phương, nhưng nghe nói anh còn xông xáo hơn người anh cả Đông Phương Phong Hoa, tính tình lạnh lùng quyết đoán, xử lý công việc gọn gàng rành mạch, công ty Đông Phương Mỹ Nhân lớn mạnh được như ngày hôm nay, ngoài lý do sản phẩm chất lượng tốt ra, cũng do công sức Đông Phương Thiên Kiêu tạo dựng rất lớn.

Đừng nhìn anh mới hai mươi sáu tuổi lại mang dáng vẻ tuần tú hấp dẫn mà nghĩ rằng ngoại hình đây là vô hại, chỉ cần để ý một chút, là sẽ nhận ra con người trong đôi mắt đẹp mê hồn kia không hề có độ ẩm; sống mũi thẳng tắp như được khắc từ dao sắc, nhưng có góc độ nhìn rất lạnh lẽo; còn hai phiến môi mỏng cong

cong đẹp đẽ kia, mở ra chỉ là những nụ cười lạnh nhạt, mĩa mai làm người ta e ngại, không thì là cười gằn. Loại người này, mưu mô thâm sâu, lòng dạ khó lường, không dễ cò kè mặc cả, là đối thủ không thể khinh thường.

Hơn nữa xung quanh anh là những trợ thủ được mệnh danh là “bầy sói”, từng có tờ báo mô tả rằng con người anh toát ra khí thế bất khả chiến bại, một khi đã ra tay là tiêu diệt đối thủ không thương xót...

Cho nên mới nói, Hắc Nguyệt Đường ngu si đi gây thù chuốc oán với anh, thì thật là mất trí quá mà.

- Thế chuyện kia... anh định sao? – Âu Khắc hỏi vội, sợ anh đột ngột trở mặt với Hắc Nguyệt Đường ngay tại hội trường, ra tay là sẽ đánh nhau to.

- Đừng nóng vội, Âu Khắc, cứ để cậu trẻ trâu đấu thắng cái bình mỹ nhân miệng hoa sen đi! – Đông Phương Thiên Kiêu khê nói.

- Thắng bằng giá năm triệu ấy hả?

- Đúng vậy.

- Việc này... – Như thế chả phải là công ty tổ chức đấu giá của ông ta thu về số tiền hoa hồng lỗ mất hơn nửa ư?

- Yên tâm, thiệt hại lần này, công ty Đông Phương Mỹ Nhân sẽ đền cho các ông. – Đông Phương Thiên Kiêu thừa hiểu lão người Anh tham lam này đang nghĩ gì.

- Hehe, nhưng mà, làm thế khác nào phá giá thị trường... – Âu Khắc khê cười.

- Không sao cả, coi như đây là quà ra mắt của tôi tặng cho Hắc Nguyệt Đường. – Đông Phương Thiên Kiêu cười khẩy.

Âu Khắc đã đánh hơi thấy mùi khói lửa đậm đặc, ông không muốn bị cuốn vào tranh chấp giữa nhà Đông Phương và Hắc Nguyệt Đường, cho nên vội vàng đi gần về phía người chủ trì để ra hiệu, kết thúc sớm việc đấu giá món hàng này.

Người chủ trì hiểu ý, gõ búa kết thúc đấu giá, chiếc bình mỹ nhân miệng hoa sen trước mắt bao nhiêu người mua, rất tức giận mà không dám nói ra, được bán với mức giá rõ giới ới đất hơi là năm triệu đô la Hồng Kông.

Rất nhiều người mua bực tức rời khỏi hội trường, Hắc Tĩnh ghé đầu sang người phụ nữ ngồi cạnh thì thăm một hồi, sau đó nhúm người chuẩn bị rời đi.

Đông Phương Thiên Kiêu rảo bước đến trước mặt Hắc Tĩnh, hai tay đút túi, giữ nụ cười lạnh băng, chặn đường đi của hắn lại.

- Chúc mừng Hắc Nguyệt Đường đấu giá thành công chiếc bình mỹ nhân miệng hoa sen này.

Hắc Tĩnh giật mình, ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào anh, cảnh giác mà lạnh nhạt cười:

- Không ngờ phó tổng Đông Phương cũng đến buổi đấu giá, được gặp anh quả là vinh hạnh cho tôi.

Đông Phương Thiên Kiêu nhìn gương mặt đến hơn nửa bị che khuất bởi tóc mái và kính râm, khê nhướn mày.

Quả nhiên đúng như lời anh cả nói, bộ dạng Hắc Tĩnh có gì đó rất cổ quái, nếu so với một người đàn ông bình thường thì khung xương của hắn ta quá nhỏ, giọng nói

cũng hơi the thé, nhưng quen nhìn thấy người trong nhà đều đẹp đẽ mỹ miều rồi, nên anh nhìn thấy Hắc Tĩnh lạ mà không lạ, hơn nữa, xét về độ quái thì em thứ ba trong nhà của anh còn hơn Hắc Tĩnh nhiều!

- Anh biết tôi sao? Chứng tỏ là anh cũng nghiên cứu kỹ về nhà Đông Phương chúng tôi đấy nhỉ. – Anh khích bác.

- Muốn làm ăn với quý công ty, thì cũng phải tìm hiểu đôi chút. Hơn nữa tên tuổi Đông Phương Thiên Kiêu trong giới mua bán đấu giá lừng danh đến thế, không biết anh mới là việc khó. – Hắc Tĩnh trả lời, đôi môi mỏng cong lên.

- Làm ăn? Theo những gì tôi thấy thì những việc anh làm đâu gọi là làm ăn, mà là trộm cướp.

- Á, anh nói thế thì quá lời rồi đấy, tôi cũng bỏ giá theo quy định thôi! – Hắc Tĩnh cố tình làm như mình vô tội.

- Theo quy định của ai, mà trả cái giá bèo bọt như vậy cho cái bình này? – Anh lại châm chọc hỏi tiếp.

- Thế làm sao, phó tổng Đông Phương không đành lòng hả? – Hắc Tĩnh khiêu khích hỏi lại.

- Không dám, Hắc Nguyệt Đường có duyên với chiếc bình mỹ nhân miệng hoa sen này, thì tôi phải nể mặt bán cho Hắc Nguyệt Đường, lấy chỗ đi lại. – Anh cười, nói mấy câu khách sáo mà đám doanh nhân vẫn thường nói trên thương trường, nhưng lại bồi thêm một câu – Tuy nhiên, hy vọng không có ai coi sự tiện lợi tôi đưa ra là dễ dãi, ấu trĩ mà tưởng là mình có thể nắm trong tay được hết tất cả, gây nên những lộn xộn không cần thiết, đến lúc đó, hậu quả sẽ rất khó lường.

Hắc Tĩnh thấy hơi run. Nhị thiếu gia nhà Đông Phương này khó ứng phó hơn với Đông Phương Phong Hoa nhiều, lời cảnh cáo của anh rất rõ ràng, là muốn hấn khôn hồn một chút.

Hừ, cái gã tự phụ điên rồ này, không chịu nghĩ xem hiện nay gã đang đứng trên địa bàn của ai, còn dám lên giọng với hấn.

- Còn tôi lại muốn biết, hậu quả khó lường đó mặt mũi như thế nào. – Hấn ta phản đòn.

Lần này Đông Phương Thiên Kiêu cười lớn, cười rất quá khích.

Được đấy! Dám gây chiến với anh, chỉ có Hắc Tĩnh là người đầu tiên.

- Thế thì anh sẽ sớm biết thôi.

-Tôi mỗi mắt chờ mong đấy.

Ảnh mắt của hai người giao nhau tóe lửa, không khí cũng nóng lên, căng như cung đã lắp tên...

Lúc này, đại tiểu thư nhà họ Hắc, Hắc Dao, đã làm xong thủ tục còn lại cho việc trúng đấu giá chiếc bình mỹ nhân miệng hoa sen, tiến lại gần, thấy hai người mặt đối mặt căng thẳng ở cửa, ngạc nhiên hỏi:

- Tĩnh, em đang làm gì vậy?

- Chị, lại đây gặp Đông Phương Thiên Kiêu phó tổng Đông Phương Mỹ Nhân chút, chị vẫn rất thích đồ sứ Đông Phương của họ mà. – Hắc Tĩnh quay sang nói với Hắc Dao.

Đông Phương Thiên Kiêu nghe thấy hấn gọi Hắc Dao bằng chị, sự hoài nghi vốn có trong lòng càng lớn.

Thế hệ này của Hắc gia, thực tế là có bao nhiêu con trai bao nhiêu con gái?

Hắc Dao ngẩng đầu nhìn Đông Phương Thiên Kiêu, giật mình không biết nên làm gì, chỉ biết đứng ngây ra.

Con người này... chính là người con trai thứ hai trong số bốn mỹ nhân nhà Đông Phương như lời đồn đại đây sao, Đông Phương Thiên Kiêu? Tại sao... trên đời này lại có người đẹp trai tuấn tú đến vậy chứ...

Đông Phương Thiên Kiêu chứng kiến ánh mắt phụ nữ ngưỡng mộ ngoại hình của mình lâu thành quen, anh nở nụ cười hút hồn mười mười, gật đầu làm động tác chào cô ta, rồi chìa tay ra.

- Xin chào Hắc tiểu thư, cảm ơn sự yêu thích nồng nhiệt của cô với sứ Đông Phương.

- Xin chào... – Hắc Dao choáng váng vì nụ cười mê hồn của anh, giống kẻ mất hồn, chìa tay ra như cái máy.

Đông Phương Thiên Kiêu bắt tay cô ta nhẹ nhàng, rồi lại bắt đầu dùng con át chủ bài:

- Không ngờ đại tiểu thư Hắc Nguyệt Đường lại đoan trang xinh đẹp đến vậy.

Tóc uốn quăn, mặt trái xoan, ăn mặc thời trang, Hắc Dao chẳng khác gì những phụ nữ khác anh gặp trên thương trường, không phải rất đẹp, nhưng biết cách dùng quần áo phụ kiện hàng hiệu và trang điểm vừa phải để làm mình nổi bật, cũng có thể gọi là bắt mắt.

Nhưng mà anh đâu có để ý đến gái đẹp cũng như không có hứng thú với phụ nữ nói chung, cho nên lời khen của anh thuần túy chỉ là khách sáo.

Hắc Dao run rẩy cả người, gương mặt đỏ bừng, vừa mừng vừa ngượng:

- Anh... quá... quá khen rồi...

Hắc Tĩnh không thể tin nổi trợn tròn mắt, bình thường bà chị vốn khôn khéo sắc sảo như một nữ cường nhân chính hiệu, giờ không hiểu sao chưa đầy một phút đã bị Đông Phương Thiên Kiêu chinh phục!

Đầu óc Đông Phương Thiên Kiêu xử lý thông tin rất nhanh, anh nhanh chóng nhận ra, để đối phó với Hắc Nguyệt Đường có khi chẳng cần dùng đến vũ lực, chỉ cần xuống tay với Hắc Dao là đủ.

- Xin hỏi, liệu tôi có vinh dự được mời cô dùng bữa tối không? – Anh vẫn khẽ bắt tay cô, đồng thời đưa ra lời mời.

Hắc Dao được ve vuốt tầng bốc, sướng rơn định nhận lời, thì Hắc Tĩnh không thể chịu nổi nữa, bèn xen vào kéo tay chị ra, tìm cách ngăn cản, hừ khê:

- Đừng có nghĩ đến chuyện nhắm vào chị tôi, Đông Phương Thiên Kiêu.

- Tĩnh! – Hắc Dao đỏ mặt kêu lên.

- Làm gì phải lo lắng đến thế, Hắc Tĩnh? Chẳng lẽ anh sợ tôi ăn thịt chị anh hay sao? – Đông Phương Thiên Kiêu chế giễu.

- Hừ, người tôi lo là anh kìa. Một người sống không qua nổi ba mươi tuổi, làm gì còn nhiều thời gian mà bắt chuyện với phụ nữ? Nếu tôi là anh, tôi sẽ sớm chuẩn bị lo hậu sự đi là vừa. – Hắc Tĩnh độc ác nói.

Khuôn mặt tuấn tú của Đông Phương Thiên Kiêu thoát chốc biến sắc. Bí mật này của nhà Đông Phương chính là bãi mìn, là cấm địa của anh, ai giẫm phải kẻ đó chỉ có nước chết.

- Tĩnh, em đang nói linh tinh gì vậy? – Hắc Dao hoảng hốt trách móc.

- Hừm, trông bộ dạng cậu như con gái, thế mà to gan gớm.

- Anh lạnh lùng nhìn Hắc Tĩnh, ánh mắt sắc như dao.

Lần này đến lượt mặt Hắc Tĩnh biến sắc. Anh... dám nói hấn giống phụ nữ...

- Anh thật đáng chết! – Không nói thêm một lời, hấn lăm lăm nắm đấm xông về phía trước.

- Tĩnh! Không được... – Hắc Dao vội vàng ôm chặt lấy em, ngăn hấn lại.

- Nếu tôi chết, nhất định sẽ tìm cậu chôn cùng! – Đông Phương Thiên Kiêu hấn học buông một câu, quay người đi mất.

Chôn cùng?

Hai tiếng này làm Hắc Tĩnh thấy chột dạ, trong đầu vẩn lên một bóng mây, nhưng ngay lập tức biến mất ngay.

- Hừ, biến ngay về Đài Loan cho tôi nhờ, nghe nói Đông Phương Phong Hoa đêm trước đã bỏ trốn cùng Triệu Mộ Hiền, bây giờ không còn ai có thể giải lời nguyên được nữa, tôi đợi xem nhà Đông Phương các người tuyệt tử tuyệt tôn! – Hắc Tĩnh rửa theo sau lưng anh.

Đông Phương Thiên Kiêu đứng lại, quắc mắt, giận dữ quay đầu.

- Cậu sẽ hối hận về những gì cậu đã nói. Hắc Tĩnh, hãy chờ xem!

Nói xong, anh không nán lại thêm nữa, bước nhanh ra khỏi hội trường buổi đấu giá, lên xe đi thẳng đến sân bay.

Từ hôm qua anh đã nghe tin anh cả đưa Triệu Mộ Hiền bỏ đi, không cần suy nghĩ cũng biết, thằng ba và thằng út không cố sức mình để ngăn cản anh cả, hai thằng ngốc đó hoàn toàn không hiểu rõ mức độ nghiêm trọng của việc này.

Vì thế, trước khi xử lý vụ Hắc Nguyệt Đường, anh phải nghĩ cách tìm Triệu Mộ Hiền về, cho dù anh cả có yêu Triệu Mộ Hiền đến mức nào, cho dù Triệu Mộ Hiền có còn là trinh nữ nữa hay không, đến hạn bảy bảy bốn chín ngày, việc giải bùa nhất định vẫn phải tiến hành, Triệu Mộ Hiền nhất định vẫn phải chết.

Hai mươi sáu năm nay, anh đã nhận đủ sự đe dọa chết chóc từ Sứ mỹ nhân rồi, bây giờ không dễ mà có được một tia hy vọng đó, anh quyết không cho phép bất kỳ ai phá hủy cơ hội hiếm hoi này.

Anh không muốn chết, anh muốn được tiếp tục sống, sinh mạng của anh, ngoài bản thân anh ra, không một ai có thể quyết định hộ anh.

* * *

Hắc Tĩnh hai tay ôm chặt lấy bụng, co quắp cuộn tròn lại trên giường, lại tự thâm rửa thân thể đáng ghét này của mình.

Đau muốn chết đi được...

Tại sao mỗi tháng cô lại phải chịu đựng sự tra tấn này?

“Cô” rõ ràng là một người con trai cơ mà!

Tại sao lại sinh ra trong hình dáng một người con gái? Tại sao lại có chuyện đến tháng đáng ghét này, lại có sự đau đớn chết tiệt này?

Vùi khuôn mặt trắng bệch vào gối, vịn vẹo đôi chân, đôi tay thon mềm đẹp dễ. Cô không thể hiểu nổi, là ông trời mang linh hồn đặt sai vị trí vào thân xác này, hay là cô phát điên rồi?

Từ bé, ngay từ lúc hiểu chuyện đến giờ, cô luôn tự cho mình là con trai, kể cả tâm tính lẫn cử chỉ, cô đều có thiên hướng nam tính hóa một cách tự phát. Mẹ cô cố gắng sửa chữa cho cô búp bê, váy áo, cô đều không thích, tóc chỉ hơi dài ra một chút, cô liền tự cắt ngắn, bị ép phải mặc váy, thì không đến ba phút cô đã tự tay xé rách. Cô không bao giờ ngoan ngoãn chơi trong nhà, mà luôn bám theo các chiến hữu của bố cô chạy nhảy khắp nơi...

Ban đầu, bố cô chẳng nói năng đả động gì, mẹ cô cũng để kệ, nhưng lâu dần, mẹ và chị gái cô bắt đầu cảm thấy như thế không ổn, họ cho là cô mắc bệnh gì đó, đi bác sĩ tâm lý khám vài lần, kết luận đều như nhau, là cô có vấn đề về tâm lý nhận thức, bệnh này... không có thuốc chữa.

Không có thuốc, vừa hay, cô coi như có thể không thừa nhận là mình có bệnh, ngược lại còn làm già hơn, đóng bộ giống hệt con trai, lời ăn tiếng nói, cử chỉ trong sinh hoạt hằng ngày như một cậu con trai, về cơ bản cô chẳng khác gì một cậu chàng, chỉ trừ mỗi... thân thể của con gái này.

- Ôi trời... – Cô cắn răng vịn người, rên rỉ.

Từ kỳ kinh nguyệt đầu tiên cho đến giờ, sự đau đớn mỗi tháng đã trở thành thủ tục, đến ngày là đau một trận, cứ như là ông trời nhắc nhở cô, cho dù cô có nam tính hóa bản thân đến mức nào, cô vẫn là một người con gái.

Đáng ghét... cái thân thể đáng ghét này!

- Miêu Vũ! Miêu Vũ! Miêu Vũ... – Cô không chịu nổi nữa, kêu lên thảm thiết.

Cửa mở ra, Miêu Vũ ngực còn đang bị băng kín bước vào, lễ phép đáp lời:

- Có tôi, thiếu đương gia^.

Hắc Phúc Trạch vì đắc tội với băng đảng khác nên bị phục kích, bị thương nặng, lui về hậu trường nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Bề ngoài thì có vẻ như trưởng nữ Hắc Dao tiếp quản Hắc Nguyệt Đường, nhưng trên thực tế, Hắc Dao chỉ quản lý cửa hàng cửa hiệu, còn người tiếp quản chính thức cả tổ chức chính là Hắc Tĩnh.

Hắc Phúc Trạch đối xử với cô như với con trai vậy, toàn bộ những việc mờ ám đều do cô xử lý, vì thế, người trong Hắc Nguyệt Đường đều gọi cô là thiếu đương gia.

-Tôi cần anh nhanh chóng tìm cách biến tôi thành đàn ông, ngay lập tức! – Cô ra lệnh ngang phè, Miêu Vũ do đang giữ thuật quỷ giáng đầu thì bị phá giải nên trọng thương, nguyên khí cũng bị hao tổn nặng nề.

Miêu Vũ gương lấy lại tinh thần, thở dài:

- Thiếu đương gia, nếu muốn biến thành đàn ông, ngoài việc nhờ y học biến đổi giới tính thì không có cách nào khác.

Lỗ Mặc bị trúng đạn ở ngay ngực, hắn không kịp rút giáng đầu, lúc đó Hắc Tĩnh đang yểm thân trên người Lỗ Mặc, vì muốn cứu lấy hồn cô, Miêu Vũ phải mạo hiểm ngăn chặn ác quỷ cho cô, cho nên mới suýt nữa thì bị đứt tâm mạch.

- Thế thì sắp xếp phẫu thuật ngay đi, tôi không chịu nổi làm con gái thêm một chút nào nữa... – Cô đâm thùm thụp vào gối, mắt hết lý tính, kêu gào thảm thiết.

- Thiếu đương gia, cô mệnh nam tướng nữ, như thế không có gì là không tốt, cô chỉ cần bình tâm là chính cô, chăm lo Hắc Nguyệt Đường cho tốt là được rồi. – Miêu Vũ thận trọng nói.

Hắn là người được Hắc Phúc Trạch mời về làm giảng đầu sư, Hắc Phúc Trạch rất mê tín, trước khi làm bất cứ việc gì đều phải xem bói, đặc biệt rất thích dùng bùa ngải để trả đòn địch thủ, sau khi Hắc Phúc Trạch ngã ngựa, bèn ra lệnh cho hắn đi theo sát Hắc Tĩnh, yêu cầu hắn phụ giúp Hắc Tĩnh thật chu đáo.

- Có thầy tướng số nói đứa con gái này của tôi là “bán tử

nó mang theo sự oán giận của kiếp trước tới kiếp này, tài cao chí lớn, vận số kỳ lạ, chăm chỉ bồi đắp, kết quả sẽ không ngờ... Nhưng có một điều quan trọng là, nó phải giữ đúng hình dáng này và phải độc thân cả đời, cho nên, tuyệt đối không được kết hôn...

Đây là yêu cầu của Hắc Phúc Trạch. Lão ta không có con trai, nên kỳ vọng rất lớn vào Hắc Tĩnh, thậm chí còn sửa cả giới tính giờ sinh của cô trong gia phả, để chuyển giao việc vận hành và tổ chức Hắc Nguyệt Đường cho cô quản lý.

Vì thế, công việc của Miêu Vũ là trông coi chăm sóc kỹ càng Hắc Tĩnh, để cô được sống theo cách của một người đàn ông.

-Tôi bình tâm thế nào được với bộ dạng này? Phiền phức sắp chết rồi! – Hắc Tĩnh vẫn kêu gào.

- Cô nghĩ những người chuyển giới thì không phiền phức sao? Theo quan điểm của chúng tôi, đó là sự tàn phá lớn nhất của việc vi phạm tự nhiên, gây hại cho cơ thể, khí huyết, và cả sinh mạng nữa. – Miêu Vũ hạ giọng khuyên giải.

Hắc Tĩnh trừng mắt nhìn hắn, cứng họng không nói gì nữa. Liên quan đến lĩnh vực huyền học, Miêu Vũ hiểu biết hơn cô rất nhiều, cô không có cửa nào phản bác lại được, nhưng mà, chẳng lẽ cô phải chịu đựng hình hài nửa nam nửa nữ này cả đời sao?

- Tôi sẽ đi tìm thầy đông y bốc thuốc cho cô, điều trị một thời gian, chắc chắn dần dần sẽ có biến chuyển tốt. Giờ thì cô nghỉ ngơi đi!

Miêu Vũ nói xong quay người chuẩn bị đi ra, nhưng vừa mở cửa thì Hắc Dao hoảng hốt chạy xông xộc vào.

- Tĩnh, không hay rồi...

- Có chuyện gì mà cuống cả lên thế? – Hắc Tĩnh vẫn đang phiền não về chuyện kia, giọng chán nản.

- Cái bình sứ mỹ nhân miệng hoa sen này cứ lạ lùng làm sao ấy! – Hắc Dao giơ cái hộp gỗ đang ôm trong tay gấp gáp trả lời.

- Cái bình thì có vấn đề gì được? – Cô nhướn mày.

- Em xem này... – Hắc Dao nói rồi đặt hộp gỗ lên trên bàn, lấy chiếc bình mỹ nhân miệng hoa sen ra, đưa cho em.

Hắc Tĩnh cố nén cơn đau bụng, đón lấy chiếc bình, nhìn ngắm kỹ lưỡng, quả nhiên phát hiện ra dưới đáy bình không có khắc dấu riêng của sứ Đông Phương. Hơn nữa, thân bình thô ráp chứ không được tinh xảo, không hề giống với chiếc bình được trưng bày bày ngày trước đó!

- Đây... đây chỉ là mô hình phác thảo! – Cô kêu lên, sắc mặt biến đổi.

- Đúng vậy! Không hề giống hàng thật chút nào... – Hắc

Dao thở gấp, miệng há hốc tiếp lời.

- Lúc chị đi xác nhận hàng không thấy có gì khác thường hay sao? – Cô quát chị gái.

- Không có... Chị đã kiểm tra mà, không có vấn đề gì cả...

- Hắc Dao cuống quýt trả lời, đúng là trong hội chợ đấu giá cô đã tận tay tận mắt xác nhận chiếc bình này, không hiểu sao mang về xem lại, lại thay đổi hoàn toàn thế này.

Mặt Hắc Tĩnh đành lại, nhảy phắt khỏi giường, kiểm tra lại chiếc hộp gỗ, xem lại cả chiếc bình sắc tím trong tay, đột nhiên thấy ớn lạnh.

- Chúng ta bị Đông Phương Thiên Kiêu lừa một vỏ to rồi!

- Cô nghiến răng nói.

- Thế nghĩa là sao? – Hắc Dao không hiểu.

- Hội chợ đấu giá lần này, Đông Phương Thiên Kiêu đã bẫy chúng ta từ đầu đến cuối!

- Bầy? Sao có thể như vậy được? Có cả công ty tổ chức lẫn bao nhiêu người mua như vậy... – Hắc Dao thấy chuyện đó khó có thể xảy ra.

- Công ty tổ chức đấu giá cũng bị bịt mắt, những người mua kia thì... hầu hết đều là những nhà sư tầm quen thuộc của nhà Đông Phương, còn một số gương mặt mới, thì đều là tay chân của nhà Đông Phương cải trang, để cho chúng ta không nghi ngờ... – Cô càng nghĩ càng tức giận, hình dung lại rất rõ rệt sức nóng của buổi đấu giá hôm đấy như dồn hết về phía cô!

Đông Phương Thiên Kiêu đã biến cô thành một đứa ngốc mua cái thứ phế phẩm này với giá năm triệu bạc!

- Nhưng mà rõ ràng chị đã thấy chiếc bình sứ mỹ nhân miệng hoa sen cao cấp mà... – Hắc Dao bắn khoăn.

- Chiếc bình này được phủ một lớp vật chất đặc biệt ở bên ngoài, khi tiếp xúc với ánh sáng sẽ bị ô-xy hóa, lộ ra lớp thô ráp nguyên bản của nó. – Cô trầm ngâm nhìn chiếc bình rồi trả lời chị.

- Chuyện này... sao có thể như vậy được? Hiện tượng đó chỉ có thể xảy ra với cổ vật. – Hắc Dao lắp bắp.

Cô biết, Hắc Tĩnh từ nhỏ đã rất có năng khiếu về đồ sứ cổ, trong lĩnh vực này cô chính là thiên tài. Mấy năm gần đây, dựa vào con mắt tinh tường của Hắc Tĩnh, đầu tư của Hắc Nguyệt Đường vào lĩnh vực thu mua hàng nghệ thuật không ngừng tăng trưởng, chưa bao giờ gặp phải sai lầm, thậm chí ngay cả kinh nghiệm và kiến thức của những nhà sư tầm lão luyện cũng không phong phú bằng Hắc Tĩnh.

Nhưng mà, theo những gì Hắc Tĩnh vừa nói thì sự việc lần này thật li kỳ, quá li kỳ và giật gân...

- Nhưng sứ Đông Phương có kỹ thuật này... – Hắc Tĩnh nhún mày, trong lòng vừa tức giận lại vừa kinh sợ trước năng lực cao siêu của Đông Phương Mỹ Nhân.

- Trời ạ... tại sao lại có chuyện này được cơ chứ? – Hắc Dao kinh hãi đến mức ngây dại cả người.

Miêu Vũ từ nãy giờ đứng bên cạnh cũng kinh ngạc y như thế, cái gã Đông Phương Thiên Kiêu kia, thâm sâu khó dò, thực là làm người khác khiếp sợ.

- Đáng ghét... Đông Phương Thiên Kiêu dám dùng trò này để giỡn mặt ta! – Hắc Tĩnh tức giận ném chiếc bình xuống đất.

- Á á! Tĩnh, em làm gì vậy... – Hắc Dao cuống quýt nhưng không kịp ngăn lại, chiếc bình được mua với giá năm triệu đô la Hồng Kông đã biến thành một đồng mảnh vỡ.

- Em quyết sẽ không tha cho thằng cha đáng chết đó! – Hắc Tĩnh hằn học quay sang nói với Miêu Vũ – Chuẩn bị dân đi, tôi phải đi Đài Loan, lần này tôi nhất định phải lấy được Sứ mỹ nhân đời Tống của nhà bọn họ.

Chỉ cần chiếm được Sứ mỹ nhân kia thì chẳng khác nào bóp chặt lấy yết hầu của nhà Đông Phương, ngoài việc phải đoạt được bí mật tạo tác nung chế sứ Tống, còn có thể nhân cơ hội này bắt bốn anh em Đông Phương kia phải cúi đầu trước cô.

Hơn nữa, lần trước nhìn qua đôi mắt của Lỗ Mặc, tận mắt thấy Sứ mỹ nhân, cô đã bị chấn động sâu sắc, cái đĩa tròn dường như cô đã quen thuộc từ lâu kia, dần dần đi vào tâm trí hỗn loạn của cô, không ngừng gọi nhắc cô...

- Thế thì mạo hiểm quá, cô biết thừa là rất khó ứng phó với sói Đông Phương, về cơ bản là không thể tiếp cận Đông Phương cư! – Miêu Vũ cảnh tỉnh cô.

- Hử, ai bảo tôi phải xâm nhập Đông Phương cư? Chỉ cần tôi nắm được Đông Phương Thiên Kiêu, hẳn sẽ ngoan ngoãn bưng đến cho tôi Sứ mỹ nhân... – Cô nói rồi nhìn sang Miêu Vũ – Mau nghỉ ngơi cho lành vết thương đi Miêu Vũ, lại cần anh lên đài rồi.

- Vâng. – Miêu Vũ đáp.

- Em... định dùng giáng đầu với Đông Phương Thiên Kiêu? – Hắc Dao kinh ngạc hỏi.

- Đúng vậy, chỉ cần lấy được sợi tóc của hắn ta, và truy ra giờ sinh tháng đẻ của hắn...

- Nhưng làm sao em có thể gần gũi với hắn được?

- Theo như những gì em biết, thì đầu tháng sau, Đông Phương Thiên Kiêu được mời tham gia một buổi dạ tiệc cá nhân, mà vừa hay chị cũng có tên trong danh sách khách mời. – Cô nở nụ cười xảo quyệt.

- Tỉnh, em không được làm rối tung mọi thứ lên! – Hắc Dao lo sợ kêu lên. Nếu có thể, cô không bao giờ muốn coi Đông Phương Thiên Kiêu là địch.

- Chị, chị đừng có lo, em sẽ làm theo cách mà không biết quỷ không hay, chỉ cần chị giúp em câu kéo hắn... – Cô nói, miệng nhếch cười nhưng mắt vẫn lạnh te.

- Nhưng mà... – Hắc Dao định nói điều gì đó, nhưng thấy ánh mắt lạnh lùng của em lại thôi.

Với đứa em gái tính tình âm trầm khó hiểu lại đầy nam tính như vậy, cô luôn có chút sợ hãi.

- Chị, Đông Phương Thiên Kiêu không phải là người tốt, chị không nên bị lừa bởi ngoại hình của hắn ta. – Cô chằm chọc.

- Chị đâu có... – Hắc Dao đỏ mặt.

- Không có thì tốt. Chuyện chiếc bình miệng hoa sen này tạm thời đừng để bố biết.

- Chị không nói với bố đâu.

- Chị đi chuẩn bị đi, tuần sau chúng ta đi Đài Loan.

- Đi sớm thế để làm gì?

- đương nhiên là để chuẩn bị kỹ càng mở màn trận chiến!

- Hắc Tĩnh cười đầy mưu mô.

- Mở màn trận chiến? – Hắc Dao trợn cả hai mắt.

- Chứ sao? Hắc Nguyệt Đường chúng ta sao có thể để người ta tùy tiện đùa bỡn mà không phản kích? Em nhất định phải cho bọn nhà Đông Phương kia một đòn tấn công vô mặt, để tiêu trừ mối hận trong lòng em.

- Hắc Tĩnh nói xong ra một quyền lên chiếc hộp gỗ, mặt đằng đằng sát khí.

Liên tục bại dưới tay của Đông Phương Phong Hoa và Đông Phương Thiên Kiêu, lần này cô quyết không bỏ qua, dù thế nào đi chăng nữa cô cũng phải chiến thắng.

Chú thích

- [1]. Quân diêu là một trong năm lò chế tác danh tiếng lớn (ngũ đại danh diêu) phục vụ hoàng gia thời Tống (từ năm 960 đến 1279). (Chú thích của người dịch – ND)
- [2]. Nữ cường nhân: Từ dùng để chỉ những người phụ nữ mạnh mẽ, độc lập. (Chú thích của biên tập – BT)
- [3]. Xin xem chú thích trong Lời nguyên mỹ nhân – tập 1 của loạt truyện Đông Phương Mỹ Nhân. (ND)
- [4]. Một nửa con trai. (BT)

2. Chương 2

Sau đó thì sao? Có phải anh định bảo em là anh vì Triệu Mộ Hiền mà không cần sống nữa, đồng thời cũng muốn bọn em không được tính toán so đo, cứ thế mà chấp nhận số mệnh đến ba mươi tuổi thì chết? Phải vậy không? – Đông Phương Thiên Kiêu túm áo Đông Phương Phong Hoa, tức tối gầm lên.

Vội vã quay trở về Đài Loan, Đông Phương Thiên Kiêu ban đầu định sẽ cử sói Đông Phương đi tìm bắt Triệu Mộ Hiền trở lại, nào ngờ vừa về đến Đông Phương cư thì phát hiện ra Đông Phương Phong Hoa đã đưa Triệu Mộ Hiền về nhà.

Nhưng điều nực cười là ở chỗ, mọi người trong nhà dường như đã quyết định chấp nhận Triệu Mộ Hiền trở thành một thành viên trong gia đình Đông Phương, thật bất ngờ là không hề có ai phản đối hay có ý kiến gì, thậm chí ngay cả bà nội và mẹ cũng đều thỏa hiệp.

Máu nóng trong người anh trào lên bừng bừng không cách nào nén xuống nổi.

Là vì anh cả ích kỷ, muốn anh cùng Khuynh Quốc và Tuyệt Thế cả ba người cũng phải từ bỏ cơ hội duy nhất cứu mạng mình, như thế có đáng mặt làm anh nữa không?

Đông Phương Phong Hoa mặt mày ủ dột, hứng chịu cơn giận và những lời chỉ trích của Thiên Kiêu, chỉ nhẹ nhàng nói một câu:

- Xin lỗi em, Thiên Kiêu.

- Xin lỗi? Chỉ một lời xin lỗi là xong sao? Đề chuyện tình của anh được vẹn toàn mà hy sinh tính mạng của bọn em, thật là quá nực cười. – Anh cay độc nói.

- Anh... sẽ tìm cách khác để giải lời nguyện. – Đông Phương Phong Hoa hiểu rõ bây giờ dù có nói gì đi chăng nữa cũng không thể xoa dịu được cơn giận của em trai.

- Liệu có còn cách nào khác không? Không, em không muốn lãng phí thời gian, Triệu Mộ Hiền phải chết. – Nói xong Thiên Kiêu đột ngột đẩy Đông Phương Phong Hoa sang bên, tiến thẳng về phía Triệu Mộ Hiền đang đứng cạnh.

Đông Phương Phong Hoa kinh hãi vội vàng giơ tay ra chặn lại.

Nhưng Thiên Kiêu thân thủ mạnh mẽ, chỉ cần lộn một vòng đã tránh được cánh tay Đông Phương Phong Hoa, đáp xuống sau lưng Triệu Mộ Hiền, một phát kẹp chặt cổ cô.

Triệu Mộ Hiền sợ hãi giật nảy lên, chết trân tại chỗ, không có cách nào chạy thoát.

- Thiên Kiêu, bỏ cô ấy ra! – Đông Phương Phong Hoa cuống quýt.

- Thiên Kiêu, con bình tĩnh một chút đi... – Đông Phương phu nhân cũng ra mặt khuyên can.

- Mẹ, con rất bình tĩnh, là mọi người hóa điên rồi! Chẳng lẽ mọi người quên cô ta là vật tế sao! Là người duy nhất giải được lời nguyện mỹ nhân, tại sao mọi người có thể bỏ qua cho cô ta chứ? – Đông Phương Thiên Kiêu lạnh lùng nói, đồng thời xiết ngón tay mạnh thêm.

- Ổi... – Triệu Mộ Hiền bị xiết cổ chặt không thở được, sắc mặt bắt đầu trở nên lúc đỏ lúc xanh.

- Thiên Kiêu, Mộ Hiền đã trở thành người phụ nữ của anh rồi. – Đông Phương Phong Hoa vừa lo lắng vừa đau lòng tuyên bố.

- Thế thì đã làm sao? Cho dù cô ta không phải là gái trinh nữa, em cũng sẽ lấy mạng để vá đĩa. – Đông Phương Thiên Kiêu lạnh lùng nói.

- Anh hai, anh cả thật lòng yêu Triệu Mộ Hiền... – Đến lượt Đông Phương Khuynh Quốc khuyên giải.

Anh hai không chứng kiến cảnh anh cả đã quyết liệt cứu Triệu Mộ Hiền thế nào, nếu anh nhìn thấy, chắc anh sẽ không làm khó anh cả như vậy.

- Yêu? Ai trước đây đã từng dặn dò chúng ta, người như chúng ta không có tư cách yêu đương, càng không nên làm cho bất kỳ người nào phải đau khổ nhỏ lệ vì chúng ta, sau khi có được tình yêu mà phải chết, vậy thì, người được anh yêu, cũng là người bị anh bỏ lại thật đáng thương... Anh cả, câu nói này anh không quên chứ? – Đông Phương Thiên Kiêu miệng lưỡi sắc sảo châm chọc Đông Phương Phong Hoa.

- Anh không quên, đến bây giờ anh vẫn cho là như thế. – Đông Phương Phong Hoa nghiêm túc tó lời. – Nhưng, Mộ Hiền đã làm anh hiểu ra, trên thế gian này, có người biết rõ chúng ta phải chịu lời nguyện mà vẫn dám yêu chúng ta, biết rõ chúng ta không thể đi cùng họ đến lúc đầu bạc răng long, mà vẫn đủ dũng khí để lựa chọn được sống cùng chúng ta...

- Vậy sao? Triệu Mộ Hiền, cô có thể chịu được cảnh nhìn người đàn ông mình yêu chết đi sao? Cô không thấy đau đớn sao? – Đông Phương Thiên Kiêu bỏ tay ra, lạnh lùng hỏi Triệu Mộ Hiền.

Triệu Mộ Hiền thở hổn hển, một lúc lâu sau mới nói thành tiếng.

- Hư... tôi... làm sao có thể không đau khổ? Người còn sống phải chịu đựng nỗi nhớ nhung và những giày vò không gì sánh được, sự đau khổ đó, không phải là việc một người bình thường có thể chấp nhận... – Cô quay đầu nhìn thẳng vào anh, nói tiếp – Nhưng cũng chính vì thế, tôi không muốn anh ấy sau khi giết tôi mà phải đau đớn đến già, tôi thà làm người ở lại còn hơn, tôi sẽ sinh con cho anh ấy, sẽ cùng anh ấy đi đến phút giây cuối cùng của cuộc hành trình...

Câu nói này làm hai vị phu nhân Đông Phương vô cùng cảm động, nhưng không lay chuyển nỗi Đông Phương Thiên Kiêu.

- Nói hay lắm, thực làm người ta cảm động lắm đấy! Nhưng mà, hai người yêu nhau chết đi sống lại mà không để tâm đến lời nguyện của nhà Đông Phương chúng tôi, không để tâm đến sự sống chết của chúng tôi, làm vậy các người có yên lòng mà tiếp tục yêu nhau không? – Anh gằn giọng cười nhạt.

-Tôi...

- Anh cả, tốt hơn hết là anh hãy làm cho rõ ràng, không chừng đứa con gái này rất nham hiểm, để không phải chết cô ta mới dừng nên màn kịch khiến anh yêu cô ta. – Anh tiếp lời giọng cay độc.

Triệu Mộ Hiền trợn tròn mắt, tức giận gào lên phản đối:

- Đủ rồi! Nói cho cùng, anh chỉ vì sợ chết mà không bỏ qua tôi, đúng không? Cho dù tôi với Phong Hoa có về với nhau hay không, anh cũng phải đẩy tôi vào chỗ chết để bảo vệ được mạng sống của mình, anh làm như thế thì không phải là ích kỷ chắc? Không nham hiểm chắc?

- Mộ Hiền, không nói nữa. – Đông Phương Phong Hoa vội vàng nhắc nhở. Đứa con gái gốc này bây giờ mà nói ra những lời ấy cũng bằng thêm dầu vào lửa, chỉ càng làm Thiên Kiêu phát điên mà thôi.

Quả nhiên vẻ mặt Đông Phương Thiên Kiêu sa sầm, nổi cơn thịnh nộ, hận không thể bóp chết cô ngay được, hai tay đưa tới làm cô sợ hãi phải khom người né tránh, làm cho nắm đấm giáng xuống vai cô.

Đông Phương Phong Hoa không thể khoanh tay đứng nhìn được nữa, anh lách tới, vung tay khóa chặt tay Đông Phương Thiên Kiêu, thuận thế đẩy Triệu Mộ Hiền sang một bên.

Hai anh em hết sức căng thẳng, ra đòn không nhân nhượng. Lúc trước Đông Phương Phong Hoa vì áy náy mà dằn lòng lại, nhưng thấy Đông Phương Thiên Kiêu đối xử với Triệu Mộ Hiền vừa vô lễ lại thô bạo, cơn giận bốc cao, không muốn khách khí với em trai mình nữa.

Đông Phương Thiên Kiêu ngay từ đầu đã bức xúc tức giận nên xuống tay càng mạnh, anh cho rằng anh trai mình đã bị ái tình làm cho mờ mắt, nhất định phải đánh cho anh ấy một trận thật đau cho tỉnh ra.

Quyền cước cùng tung ra, hai người ra đòn như điên dại, sát khí đằng đằng trong phòng khách to rộng, những người đứng xem mỗi người một vẻ mặt.

Hai vị phu nhân Đông Phương nhíu mắt lắc đầu chẳng nói một câu, Đông Phương Khuynh Quốc thì vẫn nhàn tản ngồi uống trà, Đông Phương Tuyết Thê lại như chẳng có việc gì làm cắm mặt vào xem tivi, chỉ có Triệu Mộ Hiền thì cuống cào kê lên, không ngừng kêu gào:

- Đừng đánh nhau nữa, đừng đánh nhau nữa...

- Mộ Hiền, đừng làm ầm ĩ lên thế, cứ để chúng nó đánh nhau một trận đi! – Đông Phương phu nhân tiến lên trước ngăn cô lại.

- Nhưng mà các anh ấy như muốn giết nhau vậy... – Triệu Mộ Hiền hoảng sợ nói.

- Không đến nỗi thế đâu, chỉ là Thiên Kiêu muốn xả cơn một chút thôi, vì nó sẽ là người tiếp theo phải đối diện với lời nguyền chết chóc kia...

Triệu Mộ Hiền kinh hoảng, đứng vậy, Đông Phương Thiên Kiêu cũng hai mươi sáu tuổi rồi, là em kế ngay sau Đông Phương Phong Hoa, người cận kề với cái chết nhất.

Vì để cô được sống tiếp mà bốn người con trai nhà Đông Phương sẽ chết dần từng người, từng người một, họ sẽ tiếp nhận cô bằng loại tình cảm nào được đây?

Rõ ràng là chỉ cần hy sinh một mình cô, anh em họ sẽ được cứu thoát vẹn toàn...

Nghĩ đến đây, một cơn ghen ngào đã dâng lên cổ họng cô, mắt cô cũng đỏ lên.

- Đều là do cháu... Nếu cháu nghĩ được sâu sắc hơn thì...

- Cô cúi đầu tự trách mình.

- Đừng công xỉ như vậy, Mộ Hiền, Phong Hoa từ bé đã nói nó quyết không yêu bất cứ ai, không muốn sau khi chết đi để lại bất cứ một sự vướng bận nuôi tiếc nào. Nhưng mà cháu đã làm nó thay đổi, nó chấp nhận vì cháu mà bỏ cả mạng sống của mình, không ân hận không hối tiếc. Cháu là người duy nhất nó chọn, nó thà đánh cược với lời nguyền của gia tộc, hồ thẹn với lòng tin của các em, chứ nhất quyết vẫn chọn có cháu... Đây là tình yêu mà nó dành cho cháu, không thể thay thế được. – Đông Phương phu nhân vỗ nhẹ lên vai cô, nhẹ nhàng nói.

Triệu Mộ Hiền ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ nhìn mệ chồng tương lai.

- Phụ nữ trong nhà Đông Phương chúng ta, đều là vì chữ yêu mà phải kiên cường sống tiếp. – Đông Phương phu nhân nở nụ cười dịu dàng mà kiêu sa.

Cô thấy nhói trong tim, vừa xúc động vừa kính phục. Để trở thành một thành viên trong nhà Đông Phương, phải có sự giác ngộ và dũng cảm như vậy!

Lúc này, Đông Phương Phong Hoa trúng một đòn của Đông Phương Thiên Kiêu, ngã lăn ra đất, khóe miệng còn bị đánh cho rách da chảy máu.

- Ôi trời! – Cô bưng miệng kêu lên thất thanh, chỉ muốn chạy ngay đến nhưng lại cố kìm nén bảo mình phải nhẫn nhịn.

Không thể nhúng tay vào, đây là vấn đề giữa anh em trong nhà họ, nếu cô tham gia thì chỉ làm tình hình càng trở nên phức tạp.

Đông Phương Thiên Kiêu chiếm thế thượng phong, tiến lên túm lấy Đông Phương Phong Hoa, nắm đầm xoáy lên, hướng về phía khuôn mặt tuần tú của anh.

Nhưng Đông Phương Thiên Kiêu dừng tay lại ở trên cao không giáng nắm đấm xuống, tức giận thở hổn hển, anh trừng mắt nhìn Đông Phương Phong Hoa.

Đông Phương Phong Hoa cũng nhìn thẳng vào anh, không nói một lời.

Hai anh em cứ thế giương mắt nhìn nhau, cho đến khi Triệu Mộ Hiền không chịu nổi nữa sắp phát điên lên, Đông Phương Thiên Kiêu đột nhiên thu tay lại, đẩy mạnh Đông Phương Phong Hoa ra, lạnh lùng nói:

- Anh nghĩ rằng cố ý để em đâm anh một cú thì em sẽ tha thứ cho anh sao?

- Em không cần phải tha thứ cho anh, Thiên Kiêu, em có quyền tức giận, nhưng anh mong em không hận Mộ Hiền, phải hận, thì hận anh đây. – Đông Phương Phong Hoa lau vết máu trên khóe miệng, bình thản nói.

- Hừ! – Thiên Kiêu hừ mạnh một tiếng, cắn hận nhìn Triệu Mộ Hiền rồi nói – Đừng có nghĩ thế là tôi đã bỏ qua cho cô, đợi đến khi tìm được sự thúc của Lỗ Mặc, lúc đó sẽ nói chuyện tiếp nên xử lý cô thế nào...

Dường như đáp lời anh, tivi trong phòng khách bỗng nhiên dừng hình, có tiếng chuông vang lên.

Đông Phương Tuyệt Thế nhíu mày, ấn nút điều khiển từ xa, hình ảnh liền lập tức nối mạng liên lạc, trên màn hình xuất hiện gương mặt của Cừu Nghĩa.

- Phu nhân, thiếu gia... – Cừu Nghĩa nói qua chiếc điện thoại di động nối mạng, hình ảnh và âm thanh đồng thời truyền đến.

- Quản lý Cừu, chú đã tìm thấy sự thúc của Lỗ Mặc chưa?

- Đông Phương Phong Hoa vội vàng chạy đến trước màn hình.

- Tôi đã tìm thấy rồi, nhưng mà... – Biểu hiện của Cừu Nghĩa có gì đó khác thường.

- Sao vậy? – Đông Phương Thiên Kiêu cũng nhanh chóng chạy lại.

- Cái đấy... – Cừu Nghĩa trước giờ làm việc gì cũng nghiêm túc dứt khoát bỗng nhiên lại quanh co, khiến mọi người đều cảm thấy hoang mang.

- Cuối cùng là có việc gì? Phải chăng sự thúc của Lỗ Mặc đã chết già rồi? – Đông Phương Khuyên Quốc cười nhạt.

- Không, không có, nhưng thân thể của vị sư thúc này... hơi kỳ lạ chút. – Cừu Nghĩa nói rồi lùi lại một bước, đẩy một người con gái thanh mảnh lên phía trước màn hình.

Mọi người đều sững lại, không hiểu ông đưa một cô gái đến làm gì.

- Cô ấy chính là sư thúc của Lỗ Mặc. – Cừu Nghĩa giới thiệu người con gái đứng cạnh mình.

- Cái gì? – Mọi người đều tròn mắt ngạc nhiên.

Sư thúc của Lỗ Mặc, tại sao lại có thể là một cô gái trẻ như vậy? Nhìn qua màn hình thì cô ta cũng lắm cũng chỉ đến hai mươi tuổi, hơn nữa thoạt nhìn thì thấy tựa như chỉ cần một cơn gió thổi qua cũng ngã.

- Cừu Nghĩa, chú đang chơi trò gì vậy? – Đông Phương lão phu nhân giọng không vui.

-Tôi không dám, lão phu nhân. Sói Đông Phương đã bố trí thiên la địa võng, không thể có sai sót được, người con gái này, đúng thật là sư thúc của Lỗ Mặc.

- Lỗ Mặc đã tám mươi tuổi rồi, làm sao sư thúc của ông ta có thể là con bé này? – Đông Phương Thiên Kiêu tức giận nói.

- Thực ra, sư phụ của Lỗ Mặc trẻ tuổi hơn ông ấy. Lỗ Mặc ban đầu chỉ biết về phong thủy, sau này mới nghe nói vị sư phụ này là cao nhân nắm được chiêm tinh bát quái, mới đến bái sư học nghệ. Còn sư phụ của ông ấy có một sư muội kém cả chục tuổi, nghe nói là một thiếu nữ có năng lực thần kỳ, từ bé đã biết xem quá khứ đoán tương lai, Lỗ Mặc rất kính trọng, gọi cô ấy là sư thúc. – Cừu Nghĩa giải

thích.

- Thật hay đùa vậy? Trên đời này có người như vậy thật sao? Liệu có phải là lừa đảo không? – Đông Phương Khuynh Quốc không nhịn được cười châm biếm.

Người con gái trên màn hình dường như nghe thấy tiếng cười của Khuynh Quốc, bèn ngừng đầu, nhìn thẳng vào anh qua ống kính.

Anh ngừng tiếng cười, trong lòng hơi chấn động.

Ảnh mắt của người con gái kia, cứ như thể xuyên qua không gian, nhìn thấu tim anh.

- Này, cô ngót tôi làm gì? – Anh khiêu khích.

- Không có gì. – Người con gái cất lời, chất giọng nhẹ nhàng êm dịu, tuy là truyền qua loa của camera ghi hình, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy âm thanh ấy mượt như tơ lướt qua lồng ngực thực thoải mái bình thần.

- Tam thiếu gia, cô ấy... thật ra không nhìn rõ... – Cừu Nghĩa vội vàng giải thích.

- Nghĩa là sao? – Đông Phương Khuynh Quốc khẽ nhướn mày.

- Thị lực của cô ấy không được tốt.

Mọi người nghe vậy đều ngáy ra.

- Ý chú nói mắt cô ấy bị mù... – Triệu Mộ Hiền buột lời hỏi, nhưng Đông Phương Phong Hoa đã nhanh chóng che miệng cô ta lại.

- Tôi chỉ nhìn thấy mờ mờ một chút, thừa công chúa. – Người con gái khẽ mỉm cười.

- Cô... nghe Lỗ Mặc nói về tôi rồi sao? – Triệu Mộ Hiền ngắt ra. Người con gái này biết cô sao?

- Ông ấy chưa bao giờ nhắc đến, nhưng tôi có thể nhìn thấy kiếp trước của cô.

Mọi người nhà Đông Phương nhìn nhau, càng thấy băn khoăn về người con gái này. Cô gái không nói thêm gì nữa mà đi thẳng vào chủ đề:

- Các người muốn phá giải lời nguyền Sứ mỹ nhân phải không?

- Đúng vậy. Xin hỏi cô có cao kiến gì không? – Đông Phương Phong Hoa nhìn thẳng vào cô gái, trong lòng mang một tia hy vọng.

- Sứ mỹ nhân là một chiếc đĩa sứ mang lời nguyền, chất chứa nghìn năm tình hận, để hóa giải, đầu tiên phải đi tìm chủ nhân thực sự của vật đó. – Cô gái cúi đầu mân mê tấm ảnh Sứ mỹ nhân mà Cừu Nghĩa đưa cho, chậm chậm nói.

- Điều này chúng tôi đã biết từ lâu, nói cái gì mới mẻ một chút đi được không? – Đông Phương Tuyết Thê lạnh lùng ngắt lời cô gái.

Cô gái không hề giận, tiếp tục nói:

- Nhưng mà các vị tìm nhằm người rồi.

- Cái gì? – Tất cả đều sửng sốt.

- Tìm nhằm người? Nghĩa là sao? – Đông Phương Thiên Kiêu ngỡ ngàng hỏi.

- Chủ nhân của chiếc đĩa sứ, không phải là công chúa nhà Tống năm đó, mà là một người thợ nung sứ.

- Người thợ?

- Đúng vậy, Sứ mỹ nhân khi đó là một vật tùy táng, khi vị công chúa đời Tống vốn si mê đồ sứ lâm bệnh, cô muốn được chôn cùng với thứ đẹp nhất thế gian này, người thợ thủ công tài hoa luôn ở bên cô phát hiện, lấy máu xương của con người hòa cùng đất để chế tác thì sứ càng tinh tế đẹp đẽ, vì thế, anh ta đã vì nàng công chúa mà mình yêu sâu sắc, lệnh cho thợ thủ công dùng toàn bộ máu xương của chính mình nung thành chiếc đĩa Sứ mỹ nhân cực phẩm tinh xảo kia, để được hạ táng cùng nàng. – Cô gái chậm rãi nói.

- Như vậy thì búi tóc để cùng với chiếc đĩa sứ là... – Đông Phương Thiên Kiêu lại hỏi.

- Đó là khi công chúa ở trên giường bệnh biết được điều đó, liền cắt tóc tặng người thợ thủ công kia để hồi báo.

- Lẽ nào... giữa công chúa và người thợ... – Đông Phương Phong Hoa nghe đến đây thấy trong lòng gờn gợn. Người công chúa năm ấy đã có gia thất, lại còn yêu người đàn ông khác sao?

- Không, công chúa thuần túy chỉ là mến tiếc tài năng của người thợ nung, cô đam mê kỹ thuật và tay nghề thiên phú của anh ta. Nhưng mối thâm tình của người thợ đối với công chúa đến chết cũng chẳng đổi. Anh ta si mê công chúa đến mức cuồng dại, nhưng do thân phận hèn mọn, dù có muốn được tùy táng cùng công chúa cũng không đủ tư cách, vì vậy mới tìm cách hóa thành chiếc đĩa sứ để được chết cùng công chúa...

Mọi người nghe vậy đều sợ hãi. Tình yêu đơn phương không cùng đẳng cấp, thật dễ dàng biến thành tai họa!

- Anh ta lấy tên là Sứ mỹ nhân, và có một lời nguyện với chiếc đĩa sứ, lúc còn sống không được ở bên, thì chết đi phải kề sát không rời. Để được vĩnh viễn bảo vệ công chúa, anh ta không cho phép ai động vào đĩa sứ, lời nguyện ẩn chứa sát khí và ham muốn chiếm hữu rất mạnh mẽ, kẻ chiếm đoạt sẽ đời này qua đời khác bị lời nguyện vậy khốn, vĩnh viễn không có cách giải.

Triệu Mộ Hiền ôm ngực, kín đáo thở hắt ra nhẹ nhõm. Làm đủ trò rồi mới hay cô không phải là người phát ra lời nguyện, nếu lúc trước ngu ngốc để người ta giết đi, chẳng phải là chết oan chết uổng rồi không.

Đông Phương Phong Hoa liếc nhìn cô, khẽ ôm lấy cô rồi cũng thầm cảm thấy may mắn.

- Vậy... bây giờ chúng tôi phải làm gì? Nếu như người thợ nung kia chẳng còn hậu bối... – Đông Phương lão phu nhân lo lắng hỏi.

- Không còn hậu bối không có nghĩa là không chuyển thế. Hồn của người thợ nung, qua nghìn năm luân hồi, vẫn đang đi tìm chiếc đĩa sứ, chỉ cần tìm thấy hồn anh ta, sẽ có cách giải được lời nguyện. – Giọng của cô gái trước sau đều rất điềm nhiên bình thản, không hề kích động, cũng không tỏ vẻ dọa nạt thị uy, cô như đang kể một câu chuyện không liên quan đến mình, chỉ vậy mà thôi.

- Một cái linh hồn, làm sao tìm nổi? – Đông Phương Thiên Kiều lạnh lùng hỏi.

- Anh sẽ tìm được, Đông Phương Thiên Kiều. Lời nguyện của nhà Đông Phương, chính là do anh tìm cách giải, đây là trách nhiệm của anh. – Cô gái lẳng lặng nhìn anh bằng đôi mắt trong veo không thể nhận ra là thị lực yếu.

-Tôi phải dựa vào đâu để tin lời cô nói? – Anh nghi ngờ người con gái này chỉ giả danh giả dạng, nói những nói cuội. Chuyện xảy ra từ hơn một nghìn năm trước, cô ta làm sao có thể biết tường tận từng chi tiết đến thế?

- Hồn của anh thợ nung đến kiếp này thì nhập vào một người nữ. – Cô gái tiếp tục nói.

- Cô gái? Ý cô là... ở kiếp này người thợ nung là một phụ nữ sao? – Đông Phương Phong Hoa kinh ngạc hỏi.

- Đúng vậy, và cô ấy đã xuất hiện, tôi nhìn thấy... ở bên cạnh cô ấy, có một chiếc bình sứ màu tím rất đẹp, thân bình yếu điệu như dáng một mỹ nhân...

Cô gái nói đến đây thì Đông Phương Thiên Kiều bỗng biến sắc.

Bình sứ mỹ nhân màu tím? Chính là “bình mỹ nhân miệng hoa sen” sao? Ở gần chiếc bình sứ, chỉ có thể là...

Phút chốc, trong đầu anh hiện ra khuôn mặt của Hắc Tĩnh che khuất sau mái tóc và chiếc kính râm...

Đợi đã, Hắc Tĩnh là con trai mà! Hồn của người thợ nhập vào thân một người con gái, như vậy thì, người nữ mà cô gái này muốn nhắc đến, chỉ có thể là đại tiểu thư Hắc Dao của Hắc Nguyệt Đường!

- Cô nói cô “nhìn thấy”? Không phải là mắt cô nhìn không rõ sao? Thế cô nhìn bằng gì vậy? – Đông Phương Khuynh Quốc cũng thấy lời cô ta không đáng tin lắm.

- Tam thiếu gia, cô ấy có “thiên nhãn”. – Cừu Nghĩa vội vàng đáp lời.

- Hừ, cô ta tự nói mình có “thiên nhân” thì ai đứng ra làm chứng đúng sai đây? – Đông Phương Tuyệt Thế nheo đôi mắt đẹp.

- Tin hay không tin đều tốt, dù sao thì những điều cần nói tôi đã nói hết cả rồi, coi như là giúp Lỗ Mặc một lần. – Cô gái không để tâm đến những lời nghi ngờ của mấy anh em, tỏ ra rất bình thản ôn hòa.

Đông Phương Thiên Kiêu tò mò bởi câu nói của cô gái, hỏi thêm:

- Chỉ cần tìm được người nữ kia, thì lời nguyện của nhà Đông Phương chúng tôi sẽ được hóa giải sao?

- Đúng vậy.

-Tốt lắm, vậy thì tôi sẽ mang người nữ đó về đây. – Anh cười nhạt.

- Thiên Kiêu, con biết người đó sao? – Đông Phương phu nhân vội vàng hỏi.

- Vâng ạ, tình cờ con gặp ở Hồng Kông.

- Anh nhìn thấy không nhất định là đúng, anh nghĩ phải cũng không nhất thiết là phải, xin đừng sai lầm, vì một khi đã nhầm lẫn thì lời nguyện vĩnh viễn không có cách giải, do vậy nhất thiết phải lựa chọn chính xác. Nếu như anh không thể xác định, thì hãy chọn thứ anh thích... – Những lời này của cô gái là nói với Đông Phương Thiên Kiêu, nhưng chưa dứt lời cô bỗng ôm lấy mắt ngã nhào xuống.

- Ối! – Cừu Nghĩa nhanh chóng đỡ lấy cô.

Hai người mặc áo xám vội vàng gạt Cừu Nghĩa ra, dìu cô khỏi phía ống kính và nhẹ nhàng nhắc:

- Đừng bắt tiểu thư nói nhiều như vậy! “Thiên nhân” của cô ấy không được dùng nhiều, nếu dùng tiếp cô ấy sẽ sớm bị lừa hoàn toàn!

- Đợi đã, vừa xong cô ấy vẫn chưa nói hết... – Đông Phương Thiên Kiêu cảm thấy trong lời cô có điều gì bí ẩn, muốn hỏi thêm cho rõ ràng, nhưng cô gái đã bị đưa khỏi tầm mắt, trên màn hình chỉ còn lại một mình Cừu Nghĩa.

- Quản lý Cừu, chú đang ở đâu? – Đông Phương lão phu nhân lập tức hỏi.

-Tôi hiện đang ở Tô Châu.

- Chúng ta phải nghĩ cách mời cô gái ấy sang đây một chuyến.

- Bà nội, bà tin cô ta à? – Đông Phương Khuynh Quốc trợn tròn mắt.

- Không tin cũng phải tin. Bây giờ là lúc nào rồi, bà quyết không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào. – Đông Phương lão phu nhân kiên định nói.

- Đúng đấy ạ, chỉ cần có khả năng giải được lời nguyện, cho dù chỉ là một phần mười cơ hội cũng phải nắm lấy. Hơn nữa cháu cảm thấy cô ấy không phải dạng lừa đảo... – Triệu Mộ Hiền nói chêm vào.

- Cô ta giải vậy giúp cô, đương nhiên là cô phải tin rồi. – Đông Phương Tuyệt Thế chế nhạo.

- Cậu... – Triệu Mộ Hiền trừng mắt nhìn Tuyệt Thế, thực lòng chỉ muốn cho cậu ta một đấm nhưng cô không dám. Quen biết Đông Phương Tuyệt Thế không phải mới một hai ngày nên cô hiểu rõ không nên xem thường thằng tiểu quỷ này, trừ phi muốn chết.

- Thôi được rồi, không cãi nhau nữa. Thiên Kiêu đi tìm cô gái đó, còn người con gái có thiên nhân kia... – Đông Phương lão phu nhân nhìn Cừu Nghĩa. – Cừu Nghĩa, chú có đưa cô ấy về đây được không?

- Lão phu nhân, cô ấy bảo chỉ nói được đến đây, để tiến thêm một bước thì đều phải dựa vào chính chúng ta. – Cừu

Nghĩa khó xử.

- Hừm, nhìn xem! Chỉ biết khua môi múa mép, không khéo cô ta chẳng qua chỉ là một người mù, còn chúng ta thì bị chơi một vỏ chạy mòng mòng. – Đông Phương Tuyệt Thế ác nghiệt bĩu môi.

- Trên đời này vốn luôn có một số kỳ nhân dị sự, lời nguyện của nhà Đông Phương chúng ta khiến bà học được cách bình thản đối diện với những người những việc đó. Hay là, người trong nhà chúng ta đích thân ra mặt mời cô ấy, thì mới thể hiện thành ý của chúng ta... – Đông Phương lão phu nhân trầm tư nói, rồi quay sang Đông Phương Khuynh Quốc khẽ bảo – Khuynh Quốc, cháu đi đi!

- Cháu? Tại sao lại là cháu? – Đông Phương Khuynh Quốc ngạc nhiên.

- Phong Hoa bị thương, Thiên Kiều cũng bận, Tuyệt Thế thì phải tra tìm vị trí lăng mộ của công chúa, hiện nay chỉ có cháu là rảnh rang nhất. – Đông Phương lão phu nhân nhìn anh.

- Cháu vẫn chưa thiết kế xong sản phẩm mới cho sứ Đông Phương... – Đông Phương Khuynh Quốc thật sự rất lười đi xa nhà.

- Công việc phải phân ra nặng nhẹ nhanh chậm, việc này quan trọng hơn việc thiết kế, ngày mai cháu phải khởi hành ngay lập tức. – Đông Phương lão phu nhân nghiêm nghị ra lệnh.

Đông Phương Khuynh Quốc bất đắc dĩ thở dài, chỉ còn cách tiếp nhận nhiệm vụ này.

- Thiên Kiều, con nói con đã gặp người phụ nữ đó, chắc chắn có thể đưa cô ấy về đây chứ? – Đông Phương phu nhân có vẻ quan tâm đến cô gái mang hồn của người thợ.

- Mẹ, mẹ cứ yên tâm, chỉ cần là cô gái con để mắt đến thì nhất định không chạy thoát nổi đâu. – Đông Phương Thiên Kiều cười thâm trầm.

- Rốt cuộc cô ấy là ai vậy? – Đông Phương Phong Hoa hiếu kỳ hỏi.

- Rất tình cờ, cô ta chính là đại tiểu thư Hắc Dao của nhà Hắc Nguyệt Đường. – Đông Phương Thiên Kiều công bố đáp án.

- Hắc Nguyệt Đường? – Đông Phương Phong Hoa giật mình, nhìn sang Triệu Mộ Hiền vừa lúc cũng liếc sang anh, không thể ngờ lại đây đưa đến Hắc Tĩnh lần nữa.

- Chính xác, cô ta là chị gái của Hắc Tĩnh, hiện nay quản lý tất cả công việc của Hắc Nguyệt Đường.

- Hắc Nguyệt Đường là mối phiền toái, đặc biệt là Hắc

Tĩnh... – Đông Phương Phong Hoa cau mày.

- Anh đừng lo, chỉ cần nắm được Hắc Dao, còn thằng nhóc kia không đáng sợ. – Đông Phương Thiên Kiều nhếch mép cười nhạt.

Với anh thì việc hạ gục Hắc Dao dễ như bỡn, nhưng so với Hắc Dao thì anh càng muốn biết về mặt của Hắc Tĩnh khi hắn nhìn thấy diện mạo thực sự của chiếc bình mỹ nhân miệng hoa sen hơn...

Lúc đó thằng nhóc kia chắc phải tức đến hộc máu. Haizzz, tiếc là anh không được chứng kiến.

Thật sự là rất đáng tiếc...

3. Chương 3

Dạ tiệc được tổ chức kín đáo nhưng rất xa hoa, khách mời đều là những thương gia giàu có nổi tiếng lại quen biết nhau từ trước, ngoài mặt thì không phô trương nhưng bên trong phải phong phú và có phong cách, nói một cách đơn giản là không thể tổ chức theo kiểu thông thường. Do đó, việc tìm được khách mời có liên quan đến lĩnh vực nghệ thuật trở thành biện pháp tốt nhất để nâng tầm phong cách của chủ nhân.

Đông Phương Mỹ Nhân vì thế nhận được sự quan tâm nhiều nhất của một số đại gia, không chỉ vì sứ Đông Phương nổi danh thế giới, mà quan trọng là ngoại hình của bốn anh em nhà Đông Phương tuần tú đẹp dễ kinh người, sự có mặt của họ sẽ kéo theo hiệu quả quảng bá tăng cao, e là còn mạnh hơn bất kỳ một chuyên gia đầu ngành nổi tiếng hay quan chức cao cấp quý tộc nào.

Chỉ tiếc là, từ trước đến nay chưa có ai mời được bốn anh em trai đẹp này cùng một lúc, giống như những trường hợp kiểu này, quá nửa sẽ do người con trai thứ của nhà Đông Phương – Đông Phương Thiên Kiêu phụ trách xử lý, còn ba chàng trai “thiên tiên tuyệt sắc” kia luôn chỉ xuất hiện mờ ảo trong vài bức ảnh của các paparazzi, và lan truyền qua câu chuyện của mấy người từng có tiếp xúc công việc với Đông Phương Mỹ Nhân.

Nhưng thật ra lần trước khi Đông Phương Phong Hoa đánh nhau ở sân bay, anh đã bị ghi hình rồi post lên mạng, đáng vẻ phiêu lãng cùng tài năng và phong cách nổi bật của anh cuối cùng đã bị lộ.

Nghe nói đoạn clip ngắn đó đã đạt số lượng người xem cực cao, làm giới truyền thông kinh ngạc xôn xao. Đám báo đài đi truy tìm tung tích, cuối cùng cũng đã chứng minh được nhân vật nam chính chính là con trai cả của nhà Đông Phương – Đông Phương Phong Hoa.

Đám truyền thông lăm chuyện còn bày trò so sánh xem giữa Đông Phương Phong Hoa và Đông Phương Thiên Kiêu thì ai đẹp trai hơn, vì thế hai người bỗng dưng có rất nhiều fan, độ hot còn cao hơn cả một số ngôi sao truyền hình.

Cũng vì thế, trong dạ tiệc tối nay, rất nhiều người đến chỉ để tận mắt trông thấy vẻ đẹp của cậu con trai thứ nhà Đông Phương. Đám phóng viên thần thông quảng đại đã chầu chực ở cổng vào hội trường, hồng chụp cho được nhiều ảnh của Đông Phương Thiên Kiêu.

Nhưng vô quyết dày có móng tay nhọn, Đông Phương Thiên Kiêu đã dự liệu được tình hình sẽ như thế nên đã đặt phòng ở trong khách sạn từ ngày hôm trước, ung dung đợi đến giờ bữa tiệc bắt đầu mới thông thả xuống tầng dưới tham dự.

Đến sảnh lớn, anh nhìn thấy các phóng viên bên ngoài được một phen vồ vập, không khỏi thấy nực cười.

Nếu thật sự muốn đo mư, những người kia lấy đầu ra cửa làm đối thủ của anh.

Trong bộ complet màu khói bạc, hai tay đút túi quần, anh cười thầm, khoan thai tiến vào hội trường.

Quen biết rộng rãi, lại thêm vẻ ngoài nổi trội, sự xuất hiện của anh đương nhiên gây ra một cơn xáo động, kể đến là một đợt chào hỏi khách sáo khó tránh khỏi.

Chào hỏi một vòng xong xuôi anh mới rảnh để tìm mục tiêu của mình.

Ban đầu anh đã toan huỷ dự định đến buổi tiệc này để đi Hồng Kông tìm Hắc Dao, nào ngờ vừa tìm hiểu thì biết cô ta cũng nhận lời tham gia sự kiện này, do vậy dù thế nào chẳng nữa anh cũng phải lộ diện, để có thể bắt chuyện với Hắc Dao...

Đang lơ đãng tìm quanh trong hội trường, bỗng nhiên, một dáng hình mảnh dẻ mặc vest đang đứng tựa góc phòng lọt vào tầm mắt của anh.

Bộ complet ôm sát màu ghi đậm bao bọc thân hình có phần thanh mảnh, tóc ngắn đen bóng, đuôi tóc chấm gáy, mang gương mặt nếu bảo là đàn ông thì quá đối thanh tú trắng trẻo. Bộ dạng này, giống nam nhưng không phải là nam, tựa nữ nhưng cũng không phải là nữ, khiến người ta e ngại, hoài nghi và gò gợn.

Hắc Tĩnh hôm nay không đeo kính râm, các đường nét trên khuôn mặt đều hiện ra rõ ràng, lúc này anh mới phát hiện, Hắc Tĩnh thật ra là một cậu chàng đẹp tao nhã. Cái đẹp đấy hơi quá, hơi ảo, có gì đó giống như vẻ đẹp của con cháu nhà Đông Phương, kỳ lạ và không tầm thường.

Hắn ta nhìn thẳng vào anh cười, khiêu khích và đầy ác ý.

Nén cảm giác lạ lùng ấy lại, Đông Phương Thiên Kiêu nheo mày, bưng ly rượu, chậm chậm đi đến.

-Tôi còn cho rằng nếu không đeo kính râm thì cậu không dám gặp ai! – Anh vừa 1TLỎ miệng đã lên tiếng chế nhạo.

Theo như Thập Nhị điều tra được, thì chính xác là Hắc Phúc Trạch có hai người con gái, nhưng không hiểu người con gái út vì lý do gì đó mà chưa bao giờ thấy được nhắc đến, sau này tài liệu gia phả của gia tộc lại thấy thêm một người con trai là Hắc Tĩnh, người ngoài cho rằng Hắc Tĩnh rất có thể là con riêng bên ngoài mà Hắc Phúc Trạch đem về.

- Chẳng qua tôi lười nhìn người khác, đặc biệt là với những người tự cho rằng mình đẹp trai. – Hắc Tĩnh nhìn thẳng vào anh, đáp trả.

- Sao cơ, xem ra tâm trạng cậu có vẻ không được tốt nhỉ? Có phải là có chuyện gì không hay vừa xảy ra phải không?

- Anh cố tình châm chọc.

- Đâu có đâu, được gặp anh ở đây, tâm trạng tôi tốt lên rồi.

- Hắc Tĩnh lạnh lùng trả lời.

- Không phải cố, không vui thì cứ nói ra, nhịn lâu thành bệnh đấy. – Anh cười to.

- Cười được thì cứ cố mà cười, Đông Phương Thiên Kiêu, vì anh sắp sửa không cười nổi nữa đâu. – Hắc Tĩnh nhìn anh hần học rồi uống một ngụm champagne đang cầm trong tay.

- Ôi, lời của cậu thật khiến người ta lo sợ! – Anh càng cười

- Nếu tôi là anh thì chắc chắn tôi nên sợ.

- Thật đáng tiếc, trên đời này không gì có thể khiến tôi sợ cả.

- Không có ư? Chẳng phải là lời nguyện của nhà Đông Phương làm anh sợ chết khiếp sao? – Hắc Tĩnh cười khẩy.

Sắc mặt anh biến đổi, ánh mắt trở nên sắc lạnh:

- Cậu sẽ hối hận vì đã nhắc đến chuyện này.

- Thật đáng tiếc, trên đời này không có gì khiến tôi hối hận cả. – Sắc mặt Hắc Tĩnh không hề thay đổi.

- Sẽ có sớm thôi. – Anh buông một câu.

Cô tức giận nhìn anh, chỉ muốn cho anh vài phát đạn ngay tại chỗ, gã đàn ông tự cao tự đại đáng chết này thật là quá chướng mắt.

- Hai người đang nói chuyện gì thế? – Giọng Hắc Dao bỗng từ đâu xen vào.

Đông Phương Thiên Kiêu quay người sang, nhìn thấy Hắc Dao trang điểm kỹ càng thì cảm thấy tiếc thay cho cô.

Có một người em trai quá đẹp như vậy, cũng là một nỗi bất hạnh. Tuy ngoại hình Hắc Dao không phải là kém lắm, nhưng khi đứng với Hắc Tĩnh thì không khỏi bị so sánh.

- Hắc tiểu thư, rất vui vì chúng ta lại gặp nhau ở đây. – Nét cười u ám của anh bỗng thoáng chốc biến thành nóng bỏng quyến rũ.

- Đúng vậy, thật tình cờ... – Hắc Dao cố gắng giữ bình tĩnh.

-Tôi nghe nói cô cũng tham dự buổi tiệc này, thế nên không thể kìm nén được muốn gặp cô ngay. – Cả giọng nói lẫn ánh mắt anh đều chứa đầy sự mê hoặc.

- Thật ư? – Hắc Dao đỏ mặt.

- Chúng ta có thể tâm sự một chút không? – Anh làm động tác mời cô sang một phía để dễ bề tâm tình.

- Tất nhiên... là được. – Cô mừng đến nỗi nói năng hơi lắp bắp.

Tất cả các cô gái có mặt trong hội trường đều đang nhìn cô, bởi vì người đàn ông đẹp trai tuấn tú nhất hội trường đang đứng cùng cô.

Thế nên hai người cùng nhau rời khỏi đám đông, để lại Hắc Tĩnh một mình đứng nguyên chỗ cũ, tuy nhiên trước khi đi Hắc Tĩnh đã làm như vô tình đưa mắt ra hiệu cho Hắc Dao, Hắc Dao khẽ nhướn mày nhưng rồi có vẻ không dám làm trái ý bèn khe khẽ gật đầu.

Đông Phương Thiên Kiêu đưa Hắc Dao vào trong phòng nghỉ dành cho khách VIP rồi hỏi:

- Hình như cô rất sợ em trai?

- Hả? – Hắc Dao phản ứng hơi bất bình thường, sững sờ một giây rồi vội vàng giải thích – Cũng không phải là sợ...

- Hai người không thân nhau lắm à?

- Đâu có? Tình cảm của chúng tôi rất tốt, chẳng qua... – Hắc Dao nhanh chóng lấy lại được phong thái thương trường sắc sảo hằng ngày của cô.

- Chẳng qua? – Anh đợi cô nói tiếp.

- Chẳng qua chiếc bình mỹ nhân miệng hoa sen của anh làm nó nổi cáu, nó tức lắm. – Hắc Dao thẳng thắn nói.

- Ha ha. – Anh cười.

- Anh thật quá đáng. – Hắc Dao miệng thì phàn nàn nhưng trong giọng nói lại chẳng có ý gì là trách móc cả.

Haizzz, đứng trước một người đẹp trai ngời ngời như anh, có người con gái nào lại tức giận được chứ?

Anh đi đến gần cô, đứng trước mặt cô, nói bằng giọng cuốn hút đầy từ tính:

- Xin lỗi, nhà chúng tôi với Hắc Tĩnh có chút ân oán, nhưng chuyện đó không liên quan gì đến cô, tôi hy vọng là quan hệ giữa chúng ta không vì thế mà bị ảnh hưởng.

Nghe thấy anh nói vậy, trong lòng Hắc Dao trào dâng một niềm vui khó tả.

Đông Phương Thiên Kiêu cố ý nói rõ ràng ra như vậy, liệu có phải là chứng tỏ anh có cảm tình với cô?

-Tôi biết Tĩnh xử sự có đôi chút cực đoan, tôi luôn khuyên bảo nó, nhưng nói mãi nó chẳng nghe. – Lập trường của Hắc Dao bắt đầu nghiêng về phía anh.

- Chúng ta có thể không nói chuyện về cậu ta nữa được không? Tôi muốn biết thêm những chuyện về cô... – Anh nói rồi khẽ đặt tay lên vai cô.

Hồn của người thợ thủ công cổ đại, đang nương nhờ trên thân cô sao? Vậy thì chỉ cần đưa cô về nhà, là lời nguyện có thể hóa giải được...

- Anh muốn nghe chuyện gì về tôi? – Hắc Dao ngẩng mặt lên mê mụi nhìn anh.

- Mọi chuyện.

- Với khả năng của anh, đã tìm hiểu về cô nào thì có chuyện gì của cô ấy mà anh không biết chứ? – Cô dùng đầu ngón tay khẽ chạm vào ngực anh, nói nhỏ.

Anh cười. Hắc Dao không hổ danh là người đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm, khá là khôn khéo tinh ranh.

- Có thể chúng ta sẽ rất hợp nhau... – Anh nói đầy ngụ ý, rót cho mỗi người một ly rượu vang đỏ, rồi đưa cho cô.

- Em cũng hy vọng như vậy... – Hắc Dao vui vẻ nhận lấy ly rượu, chạm cốc với anh, không cẩn thận làm rớt một chút rượu vào áo vest của anh.

- Ôi ôi, em xin lỗi... – Cô hoảng hốt.

Anh không giật mình mà cũng không nổi cáu, chỉ lấy giấy ăn khẽ thấm vết rượu trên áo rồi nói:

- Không sao đâu.

- Làm sao bây giờ, rượu đổ lan hết ra áo anh rồi... – Mặt cô đầy vẻ biết lỗi.

- May là tôi đặt phòng ngay lầu trên, tôi đi thay áo khác. Em... muốn lên cùng tôi không?

- Có thể chứ? – Trong mắt cô ánh lên tia nhìn khác lạ.

-Tất nhiên rồi.

Đặt ly rượu xuống, anh đưa cô ra thang máy đi lên tầng tám, vừa vào trong thang máy, hai người như củi khô gặp lửa, ôm hôn nhau cuồng nhiệt, môi không rời môi vào đến tận trong phòng, cứ như một đôi tình nhân quân quýt không thể chia lìa.

Loạng choạng vào được đến trong phòng, hai người đổ xuống chiếc giường lớn, hai cơ thể gắn chặt lấy nhau, quay cuồng, thở gấp...

Đến khi hai người hôn nhau đến quên cả đất trời, trong tay

Hắc Dao bỗng xuất hiện một chiếc kim tiêm nhỏ, đâm vào bắp tay anh!

Đông Phương Thiên Kiêu giật mình, chưa kịp phản ứng gì, thì bất tỉnh, ngã vật xuống người cô.

Hắc Dao đỡ lấy anh, trong lòng lại chẳng muốn chút nào. Tuy mới gặp nhau một lần, nhưng cô rất thích anh, thành thật mà nói không hề muốn làm hại anh, nhưng mà Hắc Tĩnh khẳng khái ép cô phải làm như vậy...

Hắc Tĩnh vì ân oán cá nhân của mình mà ra đòn Giáng đầu với Đông Phương Thiên Kiêu. Loại tà thuật đó tàn khốc thế nào cô cũng từng chứng kiến, nếu mà ra tay không chuẩn thì cầm chắc cái chết. Bây giờ Hắc Tĩnh lại muốn dùng chính phép thuật này để đối phó với Đông Phương Thiên Kiêu sao?

Nói thẳng ra, nếu không phải là Hắc Tĩnh chủ động gây sự trước, thì Hắc Nguyệt Đường làm gì lại đi tranh chấp với nhà Đông Phương?

Rõ ràng là có cách khác để chiếm được Sứ mỹ nhân, nhưng tại sao cô không dám làm trái ý Hắc Tĩnh? Cô mới là chị cơ mà! Không phải thế sao?

Lưu luyến rời xa Đông Phương Thiên Kiêu, cô xuống khỏi giường vuốt lại quần áo, chỉnh trang đầu tóc rồi đi ra mở cửa.

Ngoài cửa Hắc Tĩnh đang đợi cô:

- Xử xong hán chưa?

Cô gật gật đầu, gương mặt chẳng hề thoải mái.

- Đừng có đeo khuôn mặt như không được thỏa mãn dục vọng thế đi chị, tìm thằng giai khác đi! Đàn ông nhà Đông Phương đều không sống quá ba mươi tuổi đâu, yêu phải loại người đó thì sẽ rất bị kịch đấy. – Hắc Tĩnh châm chọc.

- Đấy chỉ là tin đồn nhảm. – Hắc Dao không tin.

- Tin hay không thì tùy chị. – Hắc Tĩnh cười nhạt lách qua cô đi vào trong phòng, rồi nói với Miêu Vũ đang đứng bên ngoài – Phái người đưa chị tôi về.

- Tĩnh, em định làm gì anh ấy? – Hắc Dao không yên tâm.

- Không liên quan đến chị, về đi.

Hắc Dao nắm chặt tay, cắn môi, đi về phía thang máy dưới sự hộ tống của Miêu Vũ.

Hắc Tĩnh đóng cửa, đến gần chiếc giường, lật người Đông Phương Thiên Kiêu đang nằm sấp lại, ánh mắt đi từ khuôn ngực trần dưới lớp áo hồng đơn đang cởi dở, chậm chậm lướt lên khuôn mặt tuấn tú của anh.

- Dung mạo đẹp đẽ của đàn ông nhà Đông Phương, đều do lời nguyên đó... Chị gái tôi vì không biết mà mắc lừa bởi vẻ bề ngoài này của anh đến mức say như điên, hừ, để tôi rạch vài nhát dao lên mặt anh, xem anh còn mê hoặc đàn bà nổi nữa không!

Cô nói vậy rồi rút ra một con dao nhỏ, đang định cứa xuống mặt anh thì đột nhiên bàn tay cô bị anh túm chặt, không những thế anh còn mở to mắt nhìn cô.

- Anh?! – Cô giật bản mình, cuống cuống vùng ra lui lại phía sau, không hiểu nổi lẽ ra anh ta phải hôn mê rồi sao có thể tỉnh lại.

- Trò rẻ tiền này, mà định đem đi lừa cả tôi sao? – Đông Phương Thiên Kiêu chậm rãi ngồi dậy, lấy ra từ dưới gối một chiếc kim tiêm nhỏ.

Mặt cô bỗng biến sắc. Chiếc túi đựng kim tiêm trên người chị gái cô đã bị tráo!

Gã Đông Phương Thiên Kiêu này... Cái gã Đông Phương Thiên Kiêu chết bầm này...

- Không hổ danh nhị thiếu gia nhà Đông Phương, rất là tỉnh đòn. – Cô nghiêng răng.

- Cậu lợi dụng chị gái mình, mục đích là được ở riêng với tôi sao? – Anh đứng dậy, nhạo báng nói.

- Đúng thế đấy! Phải chọn lúc anh đơn thương độc mã mới làm việc được chứ. – Hắc Tĩnh hừ khê. Bình thường lúc nào người nhà Đông Phương cũng có vệ sỹ đi theo như hình với bóng, Đông Phương Phong Hoa thì có Thập Tam kẻ kè bên cạnh, Đông Phương Thiên Kiêu thì là Thập Nhị, vừa vướng chân vừa ngứa mắt, rõ phiền.

- Làm việc? Sao vậy? Cậu có hứng thú với tôi sao? Thế thì xin lỗi nhé, tôi không có cảm giác với đàn ông.

- Anh châm chọc để thăm dò, đánh giá Hắc Tĩnh.

- Anh nghĩ quá xa đấy, Đông Phương Thiên Kiêu, tôi chẳng hứng thú gì với anh sắt.

-Tôi biết, cậu thì chỉ có hứng thú với Sứ mỹ nhân nhà Đông Phương chúng tôi thôi.

- Đúng vậy!

- Cậu nghĩ là cậu có thể chiếm được sao?

-Tôi không thể, nhưng anh thì có thể. – Cô cười nhếch mép rồi rút một khẩu súng lục mini ra, chìa thẳng vào anh.

Anh nhướn mày, lạnh lùng nói:

- Muốn đem trò đã dùng với Lỗ Mặc để đối phó với tôi ư? Đấy gọi là gì nhỉ... hạ giáng đầu?

- Đúng thế, chỉ cần khống chế được anh, tất cả đều dễ bề xử lý. Nhưng toàn bộ ngày tháng năm sinh trên chứng minh thư của người nhà Đông Phương đều là giả cả, nên ngày giờ sinh của anh, anh phải tự nói ra, hay cần một phát súng? – Cô tốt bụng hỏi han.

- Không có sự lựa chọn thứ ba sao?

- Anh chỉ được chọn một trong hai.

- Nhưng cả hai cái đấy tôi đều không muốn chọn. – Anh nhún vai.

- Hừ, anh nghĩ là anh vẫn có thể ra điều kiện được với tôi sao? – Hắc Tĩnh tức giận.

-Tất nhiên có thể... – Anh cười xảo quyệt, rút điện thoại trong túi ra, bấm một dãy số, ấn nút loa ngoài.

Tút... tut... hai tiếng, đầu bên kia bắt máy, lập tức nghe thấy giọng Hắc Dao kêu gào đầy kinh hoàng, phẫn nộ.

- Các người làm gì vậy? Bỏ tôi ra! Không được...

Mặt Hắc Tĩnh biến sắc. Miêu Vũ đâu? Chẳng phải gã ta hộ tống chị gái cô sao, tại sao...

- Bây giờ chúng tôi có thể ra điều kiện được chưa? – Đông Phương Thiên Kiêu cười.

- Thả chị tôi ra. – Cô quắc mắt nhìn anh.

- Không được.

- Anh... – Cô tức giận lên đạn khẩu súng, tiến lên giữ lấy anh, ấn mạnh họng súng vào thái dương – Không thả tôi sẽ giết anh ngay bây giờ!

- Cậu không dám đâu, nếu cậu còn muốn Hắc Dao sống...

- Anh tự tin dọa Hắc Tĩnh.

- Có thể tôi không muốn chị ấy sống... – Gương mặt đẹp của cô bỗng thoáng qua một ý đồ thâm độc.

Đông Phương Thiên Kiêu sững lại một chút. Tình cảm của hai chị em nhà họ Hắc này không tốt sao?

- Nếu quả thật là như thế, vừa hay tôi có thể đỡ cho cậu một việc. – Anh cười tinh quái thăm dò.

Mắt cô lóe lên một tia sắc lạnh, hai người nhìn thẳng vào nhau một thoáng, cuối cùng cô buông anh ra, thu súng về.

- Hừ, thôi được, tạm tha cho anh lần này.

- Nhưng tôi lại không muốn tha cho cậu, cũng không muốn bỏ qua Hắc Dao. – Anh nhướn một bên mày, chưa dứt lời, đã vung tay ra nhanh như điện xẹt chụp lấy cổ tay Hắc Tĩnh.

Biến chuyển này xảy ra nằm ngoài dự liệu của Hắc Tĩnh, cô không hề nghĩ anh có thể to gan dám phản kích, nên chỉ biết ngậy người ra, khẩu súng trong tay cũng bị đoạt mất.

Nhưng Hắc Tĩnh phản ứng rất nhanh, xoay mình trên không, chân quét về phía đầu anh.

Anh thẳng lưng ngã ra sau, tránh đòn, đưa tay ra bắt gọn lấy chân cô, cô mượn lực, quay người trên không, vịn mạnh khiến anh phải buông tay.

Lúc này, Miêu Vũ ngoài cửa lo lắng gọi khẽ:

- Thiếu đương gia! Có chuyện gì vậy? Thiếu đương gia...

Hắc Tĩnh đang định cất tiếng thì nghe thấy phía ngoài cũng vang lên những tiếng ầm ỉ, bấy giờ cô mới giật mình nhận ra ngay từ đầu Đông Phương Thiên Kiêu đã phòng bị sẵn. Cô tưởng mình đã lên kế hoạch chu đáo, hóa ra trên thực tế Thiên Kiêu đã giăng sẵn thiên la địa võng chờ cô mắc câu...

Tên khốn đáng ghét này, rõ là khó chơi hơn Đông Phương Phong Hoa nhiều.

- Tuy là Hắc Dao có ấn tượng tốt với tôi, nhưng bắt cậu làm tin có vẻ có bảo đảm hơn chút. – Đông Phương Thiên Kiêu lại tấn công, vẻ mặt đầy mưu mô.

- Cái gì? – Hắc Tĩnh định giở trò gì đây.

- Không có gì, cậu cứ ngoan ngoãn đi cùng tôi là được. – Anh ra một đòn về phía Hắc Tĩnh.

- Đừng có mơ! – Cô cảnh cáo, lách người, áp sát, trong tay đã có một con dao mỏng, lia lên má phải của anh.

Anh hơi sững lại, giơ tay lên quệt thấy các ngón tay đều dính máu, sa sầm mặt xuống, lửa giận bốc lên, di chuyển rất nhanh, liên tục ra đòn. Cô tránh bên nọ né bên kia, không cẩn thận một chút liền bị trúng đòn của anh vào má trái.

- Oái... – Cô đau quá ngã ngửa ra sau.

Anh với tay túm lấy cổ áo cô kéo lại, giơ cao nắm đấm đang định bồi thêm một quyền nữa, nhưng nhìn thấy khóe miệng cô chảy máu bèn giật mình dừng tay lại.

Gò má thanh tú, đôi môi đỏ hồng kia làm anh có ảo giác rằng mình đang ra tay với phụ nữ.

Nhưng Hắc Tĩnh lại không hề buông xuôi, cô thấy anh thất thần, lia con dao nhỏ trong tay, lúc sắp sửa đâm vào ngực anh, cổ tay cô đã bị anh vịn ngược, cô đau đớn kêu lên, con dao rơi xuống đất.

Không chỉ có khuôn mặt thanh tú mà đến cổ tay cũng nhỏ nhắn trắng trẻo như thể túm chặt là gãy.

Kỳ lạ! Quá mức kỳ lạ! Bởi con tim của anh cũng có những phút giây mê loạn như thế. Đông Phương Thiên Kiêu khẽ cau mày.

Vừa rồi khi hôn nồng nàn với Hắc Dao, anh cũng không có tích tắc chán động lạ lẫm như vậy.

- Buông tay! – Cô thu chân, lên gối thúc mạnh vào hạ bộ anh.

- Á... chết tiệt... – Anh đau đớn lăn lộn phải bụng Hắc Tĩnh ra, cuộn người lại, rửa thầm thằng quỷ này làm sao có thể học ngón đòn đàn bà như vậy.

Hắc Tĩnh thừa cơ chạy xộc ra phía cửa, vừa mở cửa thì một luồng khói trắng không màu không mùi phun thẳng đến, cô không đề phòng nên ngay lập tức bị ngất đi, ngã sấp về phía trước.

Đông Phương Thiên Kiêu đuổi theo Hắc Tĩnh, nhìn thấy khói trắng thầm lo ngại vội vàng bịt mũi nín thở nhưng đã muộn, chỉ vừa hít một hơi, chân đã mềm nhũn ra, mọi thứ trước mắt bắt đầu méo mó biến dạng. Cuối cùng anh chỉ kịp nhìn thấy bóng một sói Đông Phương và Miêu Vũ cả hai đều bất động nằm dưới đất, rồi cùng với Hắc Tĩnh hai người rơi vào bóng tối mịt mù.

* * *

Nàng sắp chết rồi!

Hắn biết, nàng không qua nổi mùa đông năm nay.

Đến lúc đó, hắn sẽ không được nhìn thấy khuôn mặt tươi

cười sáng bừng đẹp đẽ của nàng nữa, không được nghe thấy giọng cười lạnh lót như chuông ngân khi thán phục ngợi khen tay nghề của hắn nữa, lúc đó, hắn sẽ cô đơn một mình, đau khổ đến chết...

Kiếp này, nàng là công chúa, là thê tử của người khác, còn hắn, chỉ là một gã thợ lò gốm, chỉ có thể ngắm nàng từ xa, nhìn nàng âu yếm bên phu quân và các con của nàng...

Hắn với nàng, kiếp này trời xa đất cách.

Thế còn kiếp sau thì sao?

Nếu như có kiếp sau, hắn có thể nguyện ước một điều, liệu có thể khẩn cầu ông trời được cùng nàng bên nhau suốt kiếp?

Nhưng trời không đáp ứng, nàng chẳng đáp lời.

Nàng nói, kiếp sau, chúng ta đều là nữ nhi cả đi! Thiên Công.

Đừng làm tình nhân, hãy làm tỷ muội...

Không! Ai muốn làm chị em của nàng? Ai muốn làm họ hàng của nàng?

Không muốn! Chết cũng không muốn!

Nếu kiếp này kiếp sau đều không có được nàng, thì thà cùng nhau chết ở triều đại này!

Hãy để hắn và nàng được chôn cùng nhau, để linh hồn hai người vĩnh viễn lưu lại trong mộ, không chuyển thế, không luân hồi, để hắn được mãi mãi ở bên nàng...

Xương máu hòa vào đất, rồi dùng lửa lớn nung thành chiếc đĩa tròn đẹp đẽ, đó là giấc mộng ái tình, là thân thể, là trái tim cùng nước mắt của hắn.

Hắn, sẽ ra đi trước một bước, hòa mình vào Sứ mỹ nhân – vật tùy táng, các trợ thủ của hắn sẽ chôn hắn cùng với công chúa, hắn không cầu được sống cùng nhau, chỉ cầu được chết cùng nhau.

Sứ mỹ nhân sẽ mang lời nguyện và tính mệnh của hắn, còn hắn, sẽ hóa thành ma, thành quỷ, không xa rời không tách biệt, không có ai có thể chia cắt được hắn và nàng.

Chiếm đoạt Sứ mỹ nhân, mệnh không quá ba mươi...

Sống không qua được tuổi ba mươi...

Cảnh tượng ai oán, mịt mù như sương khói, có người ghé vào tai Hắc Tĩnh hát mấy câu gì đó, cô mơ mơ màng màng, thoáng thấy một chiếc đĩa sứ hình tròn, đẹp như bầu trời sau mưa, chỉ có điều không hiểu sao chiếc đĩa bị khuyết một góc, tại sao lại vỡ như vậy? Mấy vòng tròn đỏ tươi trên kia cứ to dần to dần, cuối cùng ngưng kết thành những giọt máu, chảy xuống...

Cô đau lòng quá, đau quá...

- Này, tỉnh lại đi! – Có người đang lắc lắc cô.

Là ai?

- Tỉnh lại cho tôi!

Cô đột nhiên bừng tỉnh, khước mắt đầm nước, nhưng không nhớ được cảnh tượng vừa mơ nữa.

- Chà, ngủ lâu quá. – Một giọng trầm khàn vang lên phía bên phải cô.

Cô giật mình ngoảnh đầu, nhìn thấy mặt Đông Phương Thiên Kiêu liền sợ hãi ngồi dậy, mắt trợn lên lườm cứng lại.

Tại sao Đông Phương Thiên Kiêu lại ở đây? Cô kinh hãi, theo bản năng cúi xuống nhìn lại quần áo trên người, may quá, vẫn đang mặc bộ complet đấy, chỉ tội hơi nhàu nhĩ một chút.

- Anh... – Vừa mới mở miệng, khước miệng cô đau tưởng chết được, giơ tay lên sờ mới sực nhớ ra cô bị anh thoi cho một quyền, mặt ngay lập tức sa sầm xuống.

- Một người đàn ông nằm mơ mà khóc, kẻ cũng hiếm thấy.

- Đông Phương Thiên Kiêu lạnh lùng châm chọc.

Mới rồi thấy Hắc Tĩnh nằm mơ lẩm bẩm linh tinh, anh ghé đầu gần lại mà vẫn không nghe ra cậu ta nói gì, chỉ nhìn thấy hai hàng mi dày của cậu ướt đầm nước mắt, đáng vẻ đó giống hệt một người con gái.

Chậc, tên nhóc này, toàn thân ẻo lả sắc mùi đàn bà, làm người ta nhìn vào cũng thấy phát phì.

Hắc Tĩnh lau nước mắt thật nhanh, trừng mắt với anh để khóa lấp:

- Mắt anh lòa rồi à? Đấy là tôi toát mồ hôi.

Mồ hôi toát ra từ trong mắt? Thôi được rồi, kiểu đối thoại ngu ngốc này không nhất thiết phải tiếp diễn.

Anh lạnh lùng nhìn rồi nói:

- Cậu toát mồ hôi hay nước mắt chẳng liên quan gì đến tôi, bây giờ tôi chỉ muốn làm rõ kẻ nào phun thuốc mê và đem chúng ta đến đây.

Anh bực dọc đứng dậy, nhìn quanh căn phòng cũ kỹ.

Lúc tỉnh lại, đầu vẫn còn cảm giác nặng trĩu, có thể thấy loại thuốc mê này rất mạnh, rốt cuộc đối phương là ai?

Nếu như không phải là Hắc Tĩnh cũng bị hại thì anh sẽ khẳng định được đấy là mưu kế của ai, nhưng đến cậu ta cũng bị trói rồi mang tới đây, thì tình hình có chút không bình thường rồi.

Không phải là Hắc Nguyệt Đường giả trò, thì là do ai làm đây?

- Cái gì? Hắc Tĩnh giật mình, nhìn bốn phía, mới phát hiện ra cô và Đông Phương Thiên Kiêu bị nhốt trong một chỗ như ngôi nhà gỗ nơi rừng sâu, trong phòng có giường, có sofa, có cả thiết bị vệ sinh tắm rửa, nhưng tất cả đều phủ đầy bụi, lại còn đầy mùi ẩm mốc, trông như một nơi bỏ hoang lâu ngày.

Sau đó, cô nhớ lại làn khói trắng mà mình hít phải ở cửa phòng khách sạn, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Là ai mà to gan đến vậy, dám cùng lúc chọc vào cả Đông Phương Mỹ Nhân lẫn Hắc Nguyệt Đường?

Nhốt cô với Đông Phương Thiên Kiêu ở đây, là muốn làm gì?

- Đây là chỗ nào? – Cô run rẩy hỏi.

- Không biết, cửa sổ bị đóng kín, không trông thấy bên ngoài, cửa chính cũng bị khóa từ ngoài. Nhưng có vẻ như không có người canh gác. – Anh nhún vai.

Cô nhú mào, lần tìm chiếc điện thoại di động trên người, anh lạnh nhạt bảo:

- Đừng tìm nữa, điện thoại và đồng hồ đều bị lấy rồi, đến cả tiền lẫn thẻ tín dụng trên người cũng bị thu sạch.

Mặt cô hơi biến sắc, quả nhiên phát hiện trên người ngoài quần áo ra tất cả mọi thứ đều bị cuốn sạch.

- Bây giờ chúng ta không biết thời gian, không biết ngày tháng, không biết mình đang ở đâu, coi như cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài...

- Shit! – Cô chửi thề một tiếng, xông lại phía cửa gỗ, ra sức đẩy.

- Đừng có lãng phí sức lực làm gì, theo tình hình này, thì chúng ta đã một ngày một đêm không ăn gì rồi, tốt nhất cậu nên giữ sức một chút. – Anh chán nản ngồi lên chiếc sofa đầy bụi mốc, ảo não khuyên.

Cô sợ hãi quay lại. Chính xác là tay chân cô chẳng còn chút sức lực nào, dạ dày trống rỗng, tim đập nhanh nhưng yếu, cảm giác này chính là do đói bụng.

- Chết tiệt... Rốt cuộc là ai? – Cô dựa vào bức tường gỗ thở hổn hển, bắt đầu suy đoán về kẻ địch.

- Cho dù là ai đi chăng nữa, tôi thấy chiêu này của hắn rất lợi hại. – Anh chống cằm, trầm ngâm nói.

-Tại sao?

- Cậu nghĩ xem, hai người chúng ta mất tích cùng lúc, sẽ dẫn đến kết quả gì? – Anh nhìn Hắc Tĩnh.

Cô nghĩ một thoáng, sắc mặt bỗng trở nên trắng bệch.

- Người này... muốn gây ra xung đột giữa Hắc Nguyệt Đường và Đông Phương Mỹ Nhân?

- Chính xác. Vì quan hệ giữa chúng ta hiện đang căng thẳng, nên người nhà chúng tôi nhất định sẽ cho là do cậu làm, còn Hắc Nguyệt Đường lại nghĩ cậu mất tích là do nhà Đông Phương chúng tôi ra tay... – Anh bình tĩnh phân tích.

- Hắn muốn cả hai bên chúng ta đều chịu tổn thất! – Cô phẫn nộ kêu lên.

- Đúng thế, chúng ta lưỡng bại câu thương còn hắn ngư ông đắc lợi.

- Đắc lợi? Hắn muốn đoạt được lợi lộc gì từ việc này chứ?

- Có thể là bí quyết của sứ Đông Phương, có thể là bộ sưu tập quý giá của Hắc Nguyệt Đường...

Cô càng nghe càng sợ hãi, cho dù lợi dụng Hắc Nguyệt Đường để tấn công Đông Phương Mỹ Nhân, hay là lợi dụng Đông Phương Mỹ Nhân đối phó Hắc Nguyệt Đường, đều gây cho hai bên tổn thất vô cùng to lớn.

- Xem ra, dã tâm của người đứng sau bức màn kia không nhỏ- Anh hừ một tiếng, rồi liếc nhìn cô, hỏi – Lúc cậu mở cửa ra ngoài không nhìn thấy ai cả sao?

- Chưa kịp nhìn thấy gì thì khói trắng đã phun đầy mặt rồi...

- Làm sao có thể không nhìn thấy? Nếu không phải là đứng rất gần chỉ trong gang tấc thì làm sao có thể ra tay được? – Anh trợn mắt.

- Cửa vừa mở, thuốc mê ngay lập tức xộc thẳng đến, nếu là anh cũng giống vậy thôi, chưa kịp nhìn thấy gì đã lăn quay rồi. – Cô nổi cáu.

- Chắc, lúc đó nhất định có người nấp ở ngoài cửa...

- Thế xin hỏi anh nhìn thấy ai?

-Tôi chỉ nhìn thấy hai người của tôi nằm dưới đất, cả Miêu Vũ nữa, tất cả đều bất tỉnh.

- Liệu có phải do chính người của các anh làm không? – Cô nghi ngờ nhìn anh.

- Không thể nào.

- Ai bảo. Người ngoài sao biết được anh và tôi cùng lúc có mặt ở khách sạn đó?

- Nếu dựa theo manh mối đó, Hắc Nguyệt Đường các cậu cũng là đối tượng tình nghi, không phải thế sao? – Anh phản công.

- Hắc Nguyệt Đường chúng tôi ai ai cũng trung thành tận tụy, không bao giờ có chuyện phản bội.

- Bầy sói Đông Phương của chúng tôi cũng sẽ sống chết nguyện trung thành với nhà Đông Phương, không thay lòng đổi dạ.

- Hmm, lòng dạ còn bị ngăn cách bởi da bụng, làm sao anh biết được trong số sói Đông Phương của anh không hề có người phản bội? – Cô cười khẩy.

- Bởi vì đội ngũ của chúng tôi coi trọng lòng tin, không như các băng nhóm xã hội đen thông thường chỉ là một lũ ô hợp. – Anh cũng đáp lễ bằng một cái nhếch mép.

- Anh... – Cô giận dữ nhìn anh.

- Bỏ đi, nói với cậu mấy chuyện này ở đây cũng chả có ích gì, hãy nghĩ cách thoát khỏi đây thì thực tế hơn.

- Anh tự thấy mình ngu ngốc khi thời điểm này lại đi tranh cãi mấy chuyện vô bổ với cậu ta.

Neu đúng là anh mất tích hai ngày nay, nhất định Thập Nhị đã về thông báo, nếu vậy thì Tuyệt Thế chắc đã hành động rồi...

Chắc, để cho thằng quỷ con tính cách dị thường đó ra tay, Hắc Nguyệt Đường không bị nó san phẳng mới lạ.

Đông Phương Thiên Kiêu phiền muộn thở dài, bắt đầu quan sát kết cấu của ngôi nhà gỗ cũ kỹ.

Vì là nhà gỗ đã cũ, nên muốn thoát ra không khó, nhưng vấn đề là phải có dụng cụ...

Anh bước vào phòng tắm, nhìn thấy trong đó có cửa sổ nhỏ, bèn trèo lên trên bồn tắm, đẩy mạnh vài lần, thì thanh gỗ đóng chặt từ phía ngoài hơi lỏng ra.

Hừm, từ đây có thể trèo ra ngoài, nhưng ô cửa không được lớn, chỉ có người khung xương nhỏ mới có thể luồn qua.

Nói đến khung xương thanh mảnh, thì chỉ có Hắc Tĩnh thôi, nhưng cậu chàng này với anh không hòa hợp gì cho lắm, một khi đã thoát ra được khó mà đảm bảo sẽ không chạy luôn một mạch...

- Anh đang làm gì vậy? – Hắc Tĩnh đi đến trước cửa nhà tắm nhìn anh.

- Tìm lối thoát.

- Anh định ra bằng đường cửa sổ bé tí đó à? – Cô chau mày.

- Chỗ này đóng không chặt, có thể mở được.

- Anh làm sao có thể lách ra nổi? Vai anh chắc chắn là không lọt qua... – Cô ước chừng phần vai và lưng vừa rộng vừa dày của anh.

-Tôi không qua nổi, cậu thì được. – Anh ngoái đầu lại.

- Tôi? – Cô giật mình.

- Cậu rất gầy, vai cũng mảnh như phụ nữ, chắc là qua được. – Anh chọc.

Cô giận tím mặt, vớ lấy chiếc tay ghế gần bên cạnh ném về phía anh:

- Ai bảo tôi giống con gái? Tôi là đàn ông!

Anh né dễ dàng, cười nhạt nhảy xuống, cố ý nói:

- Gì mà phải kích động thế? Cậu giống con gái thật mà...

Cô không để anh nói hết, xông thẳng đến giơ cánh tay lên, nhưng chưa kịp giáng vào mặt anh thì cổ tay đã bị khóa chặt.

- Nhìn xem, cổ tay nhỏ như thế này, còn nữa... – Anh ngắm nhìn cổ tay của Hắc Tĩnh, rồi bỗng nhiên đưa tay qua eo cậu kéo mạnh lại, gí sát mặt cô nói – Đôi mắt này của cậu, quá sáng quá long lanh; cái mũi này, quá thanh tú; đôi môi này...

Nói đến đây anh bỗng dừng lại, trong đáy mắt có ngọn lửa đang rực cháy. Đôi môi này, quá mướt mà, quá hấp dẫn... quá khiêu khích...

Hắc Tĩnh giận dữ vùng mạnh ra, vùng khuỷu tay định thúc vào ngực anh.

Anh phản ứng rất nhanh, đỡ bằng tay trái, bắt lấy tay Hắc Tĩnh, dồn cô ép người vào cánh cửa phòng tắm.

- Đến sức khỏe của cậu cũng giống con gái. – Anh cười nhạo.

Hắc Tĩnh bị kẹp giữa cánh cửa và anh, không nhúc nhích nổi, hỗn hển kêu to phần nộ:

- Buông tôi ra!

- Có bản lĩnh thì tự thoát ra! – Anh càng ép chặt nửa người dưới vào Hắc Tĩnh hơn, chóp mũi gần như chạm vào nhau.

- Anh... – Cô bị dồn ép đến mức hít thở cũng khó khăn, sức mạnh cường tráng của một người đàn ông thực thụ không giống như cô...

Rõ ràng là nam nữ khác nhau, cho dù cô có phản đối phản nản thế nào, rốt cuộc vẫn chỉ là một người con gái!

Đông Phương Thiên Kiêu vốn chỉ định chinh Hắc Tĩnh một bài, nhưng đến khi áp chặt vào cơ thể Hắc Tĩnh, anh mới phát hiện một cảm giác lạ lẫm đang dâng lên trong mình, anh bị tên nhóc này chọc cho nhịp thở lẫn nhịp tim đều hỗn loạn...

Chết tiệt! Điên quá rồi!

Buông mạnh Hắc Tĩnh ra, anh nặng nề quay người, xắn tay áo sơ mi lên, cầm tay ghế của chiếc ghế gãy lúc nãy lên, không quay đầu lại mà nói:

- Tránh ra, tôi phải phá cái cửa sổ này.

Hắc Tĩnh nghiêng rằng, dịch sang một bên, không hiểu vì sao tim cô cũng đập thành thịch.

Đông Phương Thiên Kiêu dùng hết sức bình sinh phang vào mấy thanh gỗ đóng bên ngoài ô cửa nhỏ, chẳng bao lâu mấy thanh gỗ gãy nát, ánh nắng yếu ớt bên ngoài len vào.

- Được rồi. – Anh thở phào, nhìn ngó thăm dò tình hình bên ngoài, mày lại cau lại.

Ngoài kia là một khu rừng rậm rạp vô cùng vô tận, hình như họ đã bị đưa đến nơi núi sâu rừng thẳm, muốn xuống chân núi phải tốn không ít sức lực.

- Sao vậy? Có nhìn ra chỗ này là chỗ nào không? – Cô tò mò hỏi.

- Không biết, bốn bề đều là rừng cây. Cậu trèo ra trước đi, sau đó tìm cách mở cửa chính. – Anh nhảy xuống khỏi bồn tắm, rửa tay.

- Anh không sợ tôi chạy một mình đi mất à? – Cô nháy mắt châm chọc.

- Liệu cậu có chạy nổi không? Đây là Đài Loan, cậu lạ nước lạ cái, chạy đi đâu được? Chuyện khác không nói, chỉ riêng chuyện đi xuyên qua rừng đã là một vấn đề rồi. – Anh tiện tay rửa luôn mặt, quay đầu nhìn Hắc Tĩnh lạnh lùng cười.

Cô nhìn thẳng vào anh.

Những lọn tóc dính nước của anh lòa xòa rơi xuống, làm mất đi vài phần mạnh mẽ sắc sảo nhưng lại tăng lên mấy phần bánh bao lằng tũt, thêm chút mệt mỏi trên gương mặt càng làm các đường nét vốn vô cùng tuấn tú của anh trở nên quyen rũ...

Cô vốn rất ít khi chú ý đến ngoại hình của đàn ông, mà cũng chẳng có hứng thú với đàn ông, thế thì còn xao động trong lòng ngực cô là đến từ đâu?

- Hắc Tĩnh, cậu có đang nghe tôi nói không thế? – Anh liếc nhìn hỏi.

Cô giật mình, vội vàng thu ánh mắt về, cúi mặt xuống hỏi:

- Anh cho là tôi đi một mình thì sẽ không tìm được đường ra à?

- Nếu như tôi đoán không nhầm thì đây là một khu rừng trên núi, cậu ra ngoài đây mà đi lung tung chắc chắn sẽ lạc. – Anh cảnh báo.

Hmm, anh ta muốn dọa cô đây mà! Tốt thôi, đầu tiên hãy thuận theo ý của anh ta, đợi đến khi cô thoát khỏi ngôi nhà, cô sẽ rời khỏi đây trước, để anh ta một mình ở lại đây cho chết đói.

Định bụng xấu xa như vậy, cô giả vờ gật đầu, nhảy lên bồn tắm, hai tay bám chặt vào cửa sổ:

-Tôi biết rồi, đẩy giúp tôi lên cái.

Hừ, cậu chàng này rõ là có ý đồ xấu, rõ là muốn chạy thoát khỏi đây một mình.

Anh đan mười ngón tay vào nhau, để Hắc Tĩnh giẫm lên cho có đà trèo, ngay khi Hắc Tĩnh sắp luồn qua cửa sổ, anh túm lấy cẳng chân Hắc Tĩnh nói:

- Hắc Tĩnh, chị gái cậu vẫn đang ở trong tay nhà Đông Phương chúng tôi, cậu đừng quên điều đó.

Hắc Tĩnh dừng lại, lưng quay về phía anh, không thể ngoảnh đầu chỉ cười giả lả nói:

-Tôi không quên. Nhưng tôi nghĩ tôi có khả năng cứu chị ấy về.

Nói rồi cô thúc mạnh gót chân đá văng anh ra.

-Ồi...

Đông Phương Thiên Kiêu bị đá trúng ngực, ngã về phía sau, vừa vội đứng lên đã nhìn thấy Hắc Tĩnh luồn qua cửa sổ như con rắn.

- Hắc Tĩnh! – Anh tức giận nhảy lên nhìn theo qua cửa sổ.

- Anh ngoan ngoãn đợi ở đây vậy! Đông Phương Thiên Kiêu, kiểu gì anh cũng sống không được bao lâu nữa, chỗ này lại rất yên tĩnh, chết ở đây cũng không có ai quấy nhiễu anh. – Hắc Tĩnh ngẩng đầu nhìn anh, cười nhạo độc địa.

- Cậu... – Anh trừng mắt nhìn lại. Đồ khôn!

- Vĩnh biệt nhé, Đông Phương Thiên Kiêu. – Cô vẫy tay, rảo bước xa dần.

Anh nhìn Hắc Tĩnh đi vào giữa rừng rậm, phút chốc cơn giận biến thành tiếng cười lạnh lùng.

Cậu không đi xa nổi đâu, Hắc Tĩnh. Chỉ có lũ ngốc mới xuống núi một mình lúc sương xuống.

Quay lại sofa ngồi xuống, anh ung dung dựa lưng nghỉ ngơi, trong bụng nghĩ đếm đến một trăm, Hắc Tĩnh nhất định sẽ tự động quay lại.

Một, hai, ba...

4. Chương 4

Chuyển ngữ: Tuyết Liên

“Vẫn không có tin tức?” Đông Phương Phong Hoa nghiêm mặt hỏi Thập Nhị.

“Vâng.....” Thập Nhị cúi đầu về mặt tự trách.

“Nghe nói thiếu gia của Hắc Nguyệt Đường – Hắc Tĩnh cũng như vậy, cùng nhau mất tích phải không?”

“Đúng vậy hai người bọn họ ở khách sạn cùng 1 thời gian biến mất, chẳng biết đã đi đâu.”

“Lúc ấy ở khách sạn bốn phía Đông Phương Lang* có bao nhiêu người?” Đông Phương Tuyết Thế khuôn mặt tựa như nữ nhân mảnh mai, hồng đào lạnh lùng nói

* Là cụm từ chỉ chung các thuộc hạ được huấn luyện rất bài bản của Đông Phương gia, những con người thể sống chết trung thành với người nhà Đông Phương

“5 người.” Thập Nhị lưng khễ run.

Bầy sói của Đông Phương từng nghe Tiểu Cửu lén phân tích cá tính của bốn vị chủ tử Tiểu Cửu nói: Đông Phương Phong Hoa là “Tiên”, Đông Phương Thiên Kiêu là “Thần”, Đông Phương Khuynh Quốc là “Yêu”, mà Đông Phương Tuyệt Thế chính là “Ma”! (L: @@ cả nhà này quá đẹp, đẹp khiến người ta run sợ..)

Thà rằng đắc tội với tiên – thần cũng không nên phạm vào yêu ma nhất là con ma – Đông Phương Tuyệt Thế này.

“Khi đó người đang làm cái gì?”

“Thuộc hạ phụng mệnh đem Hắc Dao tiểu thư mang về nhưng nửa đường cô ta lại chạy thoát.....” Thập Nhị xấu hổ nói.

“Hắc Dao chạy thoát? Sau đó còn lại bốn người nhưng sao lại cũng không phát hiện nhị ca đi nơi nào?” Giọng của Đông Phương Tuyệt Thế càng lúc càng sắc bén.

“Chúng tôi tự dưng bị 1 làn khói mê làm cho bất tỉnh nhân sự....” Thập Nhị nín thở trả lời.

“Khói mê?” Đông Phương Tuyệt Thế nhíu mày.

“Dem tình huống lúc đó nói rõ ràng một chút xem nào ai cùng 1 chỗ với Thiên Kiêu?” Đông Phương Phong Hoa cảm thấy rất kỳ quái.

“Là nhị thiếu gia Hắc Tĩnh cùng ở trong phòng, khoảng 18 và 20 người canh giữ bên ngoài, còn có Miêu Vô trợ thủ của Hắc Tĩnh.....” Thập Nhị kể lại

“Vậy Miêu Vô đâu? Hắc cũng trúng khói mê sao?” Đông Phương Phong Hoa truy hỏi.

“Hình như là vậy tất cả đồng thời ngất đi.”

“Còn người?”

“Thuộc hạ đang chuẩn bị mang Hắc Dao đi nhưng vừa rời khách sạn đã bị đột kích.”

“Khi đó Hắc Dao đang làm gì?”

“Cô ta sớm đã ngất xỉu.”

“Được rồi.....” Đông Phương Phong Hoa trầm tư một lát quay đầu hỏi Thập Tam:

“Thập Tam trong lúc này Hắc Nguyệt Đường có động thái gì không?”

“Bọn họ bên trong nội bộ loạn lên. Cả 2 chị em đều mất tích, Miêu Vô cũng không rõ tung tích và bọn họ cho là chúng ta tay giở trò nên đang chuẩn bị lực lượng đối phó chúng ta.” Thập Tam nói.

“Muốn tới đây? Đến 1 kẻ giết 1, đến 5 giết 5.” Đông Phương Tuyệt Thế tàn bạo nở nụ cười nói.

“Chuyện này rất kỳ quái.....” Đông Phương Phong Hoa cau mày nói

“Có gì quái? Chắc là Hắc Nguyệt Đường giở trò, cố tình đưa tin tức giả chắc chắn nhị ca trong tay bọn chúng.” Đông Phương Tuyệt Thế đưa ra kết luận.

“Không! Không đơn giản như vậy. Có lẽ có kẻ cố ý muốn khơi mào để 2 bên đấu đá với nhau.” Đông Phương Phong Hoa nghĩ rất có khả năng có 1 kẻ đứng đằng sau trò này.

“Muốn đấu thì đấu, tiện tay san bằng Hắc Nguyệt Đường cho đỡ phải phiền toái.” Đông Phương Tuyệt Thế chủ chiến.

“Trước hết nên bình tĩnh một chút Tuyệt Thế. Điều quan trọng hiện tại là phải tìm được Thiên Kiêu, không có tin là đã xuất cảnh vậy nó chưa bị đưa ra nước ngoài, vẫn ở Đài Loan, ngay cả Hắc Tĩnh cùng Hắc Dao cũng thế, mặc kệ kẻ mang đi Thiên Kiêu là ai sẽ có lúc hắn sẽ lộ ra để bàn điều kiện với chúng ta.” Đông Phương Phong Hoa đối với kẻ thù giấu mặt này không dám khinh thường.

“Chắc! Như vậy là mình bị động, phải chờ đợi, thật phiền hà!” Đông Phương Tuyết Thế cảm giận đứng dậy.

“Cái này gọi là ”lấy tĩnh chế động” kêu toàn bộ sói huy động lực lượng, bằng mọi giá phải tìm cho ra Thiên Kiêu.” Đông Phương Phong Hoa hạ lệnh.

“Tuân lệnh” Thập Nhị cùng Thập Tam cung kính nói, xoay người truyền lệnh. Đông Phương Phong Hoa nhìn ngoài cửa sổ mây đen dày đặc, trong lòng lộ ra vẻ lo lắng trầm trọng.

“Khuynh Quốc bên kia tựa hồ cũng không thuận lợi, anh cảm thấy có kẻ đang âm thầm theo dõi chúng ta.....”

“Mặc kệ là ai sớm muộn gì cũng sẽ lòi ra cái đuôi.” Đông Phương Tuyết Thế hừ lạnh nói.

“Nói cũng đúng.....” Đông Phương Phong Hoa thở dài, lại nói

“Bà nội và mẹ nhất định rất lo lắng.....”

“Ít nhiều còn có Triệu Mộ Hiền ở cùng bọn họ cho nên tâm tình cũng không tệ lắm đâu.” Đông Phương Tuyết Thế nói móc.

“Phải không?” Đông Phương Phong Hoa cười cười nhắc đến Triệu Mộ Hiền, nét mặt của hắn nhất thời tràn ngập yêu thương, chiều chuộng.

“Hừ! Thực chịu không nổi nhìn cái vẻ ngu ngốc kia không hiểu tốt chỗ nào?” Đông Phương Tuyết Thế nghiêm mặt tránh ra.

Đông Phương Phong Hoa nhìn bóng dáng em trai không khỏi thở dài.

Thiên Kiêu mất tích làm cho sự tình trở nên khó giải quyết, nếu Hắc Dao thật sự là thợ gốm đó chuyển thể như vậy thì phải đem cô gái có thiên nhân kia về trước, cũng phải nghĩ biện pháp tìm ra Hắc Dao mang mới được. Khó khăn lắm mới lại dấy lên một tia hy vọng hắn nhất định phải cõng bỏ lời nguyện của Đông Phương gia làm cho 4 anh em bọn họ cùng nhau sống sót.

Đông Phương Thiên Kiêu đếm tới năm trăm nhưng Hắc Tĩnh cũng không trở về. Hắn có chút nôn nóng đi qua đi lại. Hắc Tĩnh không có khả năng đi xuống núi được, xung quanh đều tối hơn nữa sương mù dày đặc, không lạc đường mới là lạ..... Hắn đứng dậy trừng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chậm đã kia tiểu tử rất cố chấp nên sẽ kiên trì chạy đi, chắc là đã bị lạc và bị sương mù vây quanh. Nghĩ đến đây trong lòng hắn trong lòng hơi khó chịu, lập tức nhắm phía cửa ra vào dậm vài cú thật mạnh. Chính là dậm vài cái hắn bỗng nhiên ngây người. Tên Hắc Tĩnh kia sống hay chết thì liên quan gì đến mình? Sao mình lại khẩn trương như vậy? Cần quái gì phải lo như thế?

Lại nói Hắc Tĩnh cùng Hắc Nguyệt Đường là kẻ địch của Đông Phương gia chết đi càng đỡ phiền. Đúng vậy, cho tên tiểu tử kia ở trong rừng tự sinh tự diệt.....

Hắn trở về sô pha ngồi xuống, 2 chân hắn luân phiên gác qua gác lại trên bàn, quyết định mặc kệ sống chết của Hắc Tĩnh, mình nên nghỉ ngơi thật tốt bảo tồn sức lực.

Nhưng..... mới ngồi chưa tới năm phút đồng hồ hắn lại đứng lên, đi vài bước rồi lại ngồi xuống, lại đứng lên...lại ngồi xuống, lại đứng lên..... (0.0 lo hơn cả ngồi chờ vợ sinh con). Cuối cùng hắn chửi thề một tiếng đi đến phòng tắm, đang đắn đo xem có nên chui ra khỏi ô cửa nhỏ kia không thì ngoài cửa ra vào lại có 1 tiếng động.

Uỳnh!

Hắn đi ra thấy khoá cửa như đã bị phá ra, cửa mở ra Hắc Tĩnh chật vật đứng ở ngoài cửa, sắc mặt tái nhợt dị thường.

“Như thế nào rốt cục cậu nhận rõ một mình không thể xuống núi sao?” Hắn ngẩn ra rất nhanh thay bằng vẻ mặt đùa cợt.

Hắc Tĩnh trừng mắt, muốn nói gì nhưng tựa hồ như khí lực đã dùng hết, thân mình liêu siêu.

“Này.....” Hắn rất nhanh đỡ lấy.

“Đừng chạm vào tôi!” Hắc Tĩnh nhanh chóng tránh tay hắn, cũng không cho đỡ vì nàng căn bản đứng không vững nên lập tức ngã xuống.

Lúc này Đông Phương Thiên Kiêu cũng không để ý nữa, hai tay khoanh trước ngực nhìn Hắc Tĩnh nằm ngã ở cửa.

“Hừ! Đi lâu lắm rồi chắc rất đói đi?” Hắn ngạo nghễ hừ lạnh.

Nàng thở phì phò, tay không ngừng run run, sắc mặt tái mét giống như gặp ma.

Đông Phương Thiên Kiêu cảm thấy không bình thường ngồi xổm xuống cau mày hỏi:

“Cậu rốt cuộc là làm sao vậy?” Nhìn bộ dáng Hắc Tĩnh rất kỳ quái, như là bị cái gì kích thích trở nên yếu đuối..... Nguyên bản còn là tướng hiện tại bộ dáng hốt hoảng bộ này càng giống nữ nhân.

“Chúng ta không thể ra được nơi này.....” Nàng xoay mình hô to:

“Nơi này có ma! Ta đi như thế nào đều quay trở về 1 chỗ!”

“Cái gì?” Hắn ngẩn ra, có ma?

“Bất luận ta đi như thế nào cũng không ra được, bất luận đi trái hay phải đều đã trở lại căn nhà nhỏ này.....” Nghĩ tới cảnh tượng kì quái đó lòng tự nhiên dưng đứng.

Cảm giác như 1 đứa nhỏ bị lạc ở 1 nơi không biết đây là đâu!

Đây là 1 cái lưới vô hình con ma này đã từng nghe Miêu Vô nói qua, xung quanh đều chỉ nhìn thấy 1 chỗ đi mãi không ra, đi không ra.....

“Có loại thể loại này sao? Ta nghĩ chắc là nhóc vì quá đói mà không nhìn nổi ra đường mà thôi.” Đông Phương Thiên Kiêu cảm thấy rất buồn cười.

“Đây là thật! Không tin chính mi đi thử xem.” Nàng giận kêu lên.

“Đương nhiên! Vậy cậu đợi tôi ở chỗ này, tôi đi xem sao.” Hắn cố ý nói, đứng dậy đi ra ngoài.

“Đợi chút!” Nàng xoay mình túm ống quần hắn

“Ta và mi cùng đi.”

Để Đông Phương Thiên Kiêu một mình đi nàng lo lắng, vạn nhất tên hỗn đản này có thể ra ngoài bỏ lại nàng thì nàng làm sao bây giờ?

“A..... Không nghĩ nhóc lại nhát gan như vậy!” Đông Phương Thiên Kiêu cúi đầu khước miệng nhếch lên. Thiếu gia của Hắc Nguyệt Đường giết người không chớp mắt cũng có lúc biết sợ!

“Ta chỉ muốn xác nhận có phải hay không là mình bị ảo giác..... Khụ!” Nàng chậm rãi đứng lên hai đầu gối bởi vì khí lực đã hết mà mềm ra, theo phản xạ với lấy gì đó bám vào, thành ra bám vào tay Đông Phương Thiên Kiêu cánh tay.

Hắn nhú mày nhìn chăm chăm nhưng không có cử động.

Nàng tức giận thu hồi tay giống như đang trách hắn không ở chỗ khác mà lại ở ngay đó để nàng đụng phải hắn.

“Nếu không đứng nổi cánh tay của tôi có thể cho cậu mượn.” Hắn cười khế.

“Không cần.” Nàng tức giận quát nói chưa hết lời thân thể lại liêu siêu cả kinh, vội vàng túm lấy cánh cửa, ổn định thăng bằng.

Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn Hắc Tĩnh, thôi mặc kệ xoay người bước đi, lúc quay lưng lại nhin không được cười cái. Đã yếu lại còn ra gió để xem tiểu tử người còn mạnh mẽ bao lâu

Thấy hắn đi về phía trước nàng cố sức đuổi kịp, mới đi được hai bước liền cảm thấy trời đất quay cuồng ngã về phía trước. 1 cánh tay rất đúng lúc đỡ lấy.

“Đừng lãng phí thời gian có được không?”

Đông Phương Thiên Kiêu nói rồi đem tay phải của Hắc Tinh đặt lên vai mình. Thôi! Nàng cũng không còn sức mà kháng cự nữa dù sao nếu thoát được nàng nhất định một phát giết hẳn, không thể để cho sự mất mặt này truyền ra.

Hai người đi khoảng được 15 phút Đông Phương Thiên Kiêu liền phát hiện thấy vẻ khác thường. Bên phải tảng đá kia vừa đi qua, bên trái cái cây kia cũng qua rồi... nhưng sau vẫn trở lại 1 chỗ rất quen.... nhìn ra có 1 căn nhà gỗ y hệt.

Không.... căn bản chính là căn nhà gỗ kia! Bọn họ đi rồi lại về vị trí cũ.

“Xem đi! Chúng ta lại trở lại.....” Hắc Tinh hoảng sợ nói.

Đông Phương Thiên Kiêu đứng ở trước nhà gỗ nhìn bốn phía, nghiêm túc trầm tư tình huống lạ thường này.

“Chắc chắn là có ma!.....” Hắc Tinh lại nói.

Nàng vừa mới dứt lời một trận gió thổi tới, làm nàng sợ tới mức xoay người nhào vào lòng Đông Phương Thiên Kiêu, gắt gao ôm chặt hẳn. (L: tự chị ôm đó... đừng trách...)

Có ma!

Từ nhỏ nàng sợ nhất là ma! Bởi vì theo trí nhớ của nàng từ tới nay hàng đêm đều có 1 con quỷ trong mộng của nàng xuất hiện, làm cho nàng ngủ không an ổn thẳng đến khi Miêu Vô xuất hiện có hẳn ở đó nàng mới có thể ngủ tới sáng. Nhưng chỉ cần Miêu Vô không ở đó thì nàng lại bắt đầu gặp ác mộng, thật đúng là gặp quỷ mà!

Đông Phương Thiên Kiêu nhíu mày nghĩ rằng tiểu tử này làm sao có thể sợ tới mức thành ra như vậy? Quăng cái mặt nam nhân đi! Lần đầu tiên hẳn gặp tình huống như vậy. Đang muốn đẩy nhóc này ra chăm chọc, thì gió thoảng mũi lại ngửi được 1 mùi nước hoa của phụ nữ.....

Hắn giật mình tim không hiểu sao rung động.

Hắc Tinh rất nhanh liền phát giác mình thất thố lập tức đẩy hẳn ra.

“Trông cậu mạnh bạo thế cơ mà? Sao lại sợ ma sao?” Hắc cười nhạo.

“Câm miệng!” Nàng trừng hẳn vừa tức. vừa giận.

“Người ngoài có biết nhóc nhất gan như này không?” Theo tư liệu thấy rõ Hắc Tinh của Hắc Nguyệt Đường này là thiếu đương gia mưu mô gian xảo, giết người không nương tay, ai ngờ được hẳn lại sợ ma như vậy?

“Ta không phải nhất gan.....”

“Nhưng cậu sợ ma.”

“Cậu thì không sợ chết sao? Cười nhạo ta người cũng như vậy mà thôi!” Nàng tức giận phản kích.

“Cái gì?” Hắc ánh mắt nháy mắt đã hạ nhiệt độ. (L: lạnh quá... nơi này còn có ma nữa chứ... hu hu ta chạy... Kiêu: trừng mắt tóm lại L: sợ đứng im không dám ngo ngoe)

“Người của Đông Phương gia các người đều là 1 đám sợ chết như vậy mới liều mạng đi tìm phương pháp hoá giải hay sao? Theo ta thấy chắc bộ dáng sợ chết của mi mới thực buồn cười.....” Vì bảo trụ mặt mũi của mình không ngừng công kích.

“Sợ chết? Thực buồn cười sao?” Hắc khuôn mặt tuần tú đi thông thả tới gần

“Có ai là không sợ chết? Cậu nói xem! Chỉ cần là người thì đều sợ chết, cậu cũng không ngoại lệ.”

“Không! Mi sai rồi! Ta chỉ sợ ma chứ không sợ chết.” Nàng lạnh giọng cường điệu.

“Cũng giống nhau thôi? Người đã chết liền biến thành ma. Dạng của cậu sợ đó.” Hắc bèn nhón nhìn chăm chăm đối phương.

“Người đã chết không nhất thiết đều biến thành ma quỷ, kể ra đi thanh thần chỉ có những người không cam lòng, tiếc nuôi mới có thể biến thành quỷ, trong lòng oán giận không siêu thoát nên tiếc nuôi..mới muốn

thành quỷ. Vì vậy người chết không đáng sợ, quỷ mới đáng sợ.....” Nàng nói xong như là chạm đến 1 chỗ sâu nào đó trong tâm linh, tự dừng lại thấy đau đớn.

Xung quanh đều tối tăm.... Rốt cục cuối cùng là cái gì.....

“Hừ, già mồm. Tôi đây liền nhìn xem cậu có sợ chết hay không!” Hắc Lửa giận ngập trời một phát túm lấy Hắc Tĩnh, kéo vào cái lu có trước nước mưa không nói hai lời trực tiếp đem Hắc Tĩnh chìm xuống nước.

“Khụ.....” Hắc Tĩnh kinh hãi ra sức giãy dụa, vặn vẹo, dồn hết khí lực toàn thân cũng không thể đứng dậy. Đến khi Hắc Tĩnh sắp chịu không nổi hơi nhấc lên để sát vào mặt lạnh lạnh nói:

“Thế nào? Tư vị gần kề cái chết thấy thế nào?”

“Mi.....” Nàng tức, giận đỏ hai mắt. Tên chết tiệt này! Nàng muốn giết hắn! Nhất định phải đâm hắn ngàn vạn nhát.....

“Tôi hai mươi sáu năm qua chính là luôn sống trong cảm giác như vậy đó.... Đâu đâu cũng là vực thẳm đến cuối cùng rồi cũng chênh vênh mà ngã xuống. Trốn cũng không thoát..... Cậu biết cái cảm giác này sao? Cái loại sợ hãi này là tra tấn rất áp lực người có hiểu không?” Hắc giận dữ nói.

“Vậy..... Mi vì sao không chết đi? Chết sẽ xong hết mọi chuyện liền giải thoát rồi! Làm gì đợi tới ba mươi tuổi? Chết đi! Đi tìm chết đi!” Nàng ác ý trừng mắt hắn.

Đông Phương Thiên Kiều biến sắc, cuống nộ lại đem Hắc Tĩnh ấn vào nước.

“Ngô..... Cô lỗ cô lỗ.....” Nàng giận dữ, nuốt nước bọt, nước từ 4 phía chảy vào tai nàng, mắt nàng, miệng nàng, mũi nàng... đau khổ quá..... Đau khổ.....

Cảm giác này chính là điềm báo tử vong sao? Nàng..... sắp chết sao? Trời ơi! Ông trời ơi! Lại còn nghe thấy tiếng ai đó đang cười nhạo Nàng rất đau khổ mà còn khoái hoạt cười...

Vì sao sắp chết nàng còn có thể cười? Rõ ràng cũng rất đau a.....

Phút chốc, nàng bị lôi ra, lung tung cảnh tượng lại tiêu tán, có nhân bắt lấy của nàng tóc, bắt buộc nàng ngẩng đầu, ý thức mơ hồ trung, nàng xem đến một đôi lửa đỏ ánh mắt.

“Chết dễ dàng như vậy sao?” Đông Phương Thiên Kiều cười lạnh hỏi.

Chết? Chết đương nhiên là dễ, sống? sống mới là gian nan.....Khóe môi nàng hiện nụ cười.

Đông Phương Thiên Kiều hơi nhíu mày, 1 giây run xoay mình buông tay, đẩy Hắc Tĩnh ra, uất giận lui về phía sau. Còn trong đáy lòng hắn đang đau. Xú tiểu tử này sao mình lại lưu tình? Có lẽ hôm nay không giết hắn lần sau hắn sẽ giết mình!

Chính là..... chính là.....

Chính là gì? Hắn tìm không thấy lí do tại sao lại đối với Hắc Tĩnh mềm lòng. Thì ra con người có những cảm xúc âm chính mình không thể hiểu nổi? Không thể giải thích nổi hành vi của mình!

Hắc Tĩnh tựa hồ là không thể chống đỡ được nữa thân thể mềm như nước, rồi ngất đi. Đông Phương Thiên Kiều bình tĩnh nhìn Hắc Tĩnh một lúc lâu sau biết tức giận đã tạm tiêu tan mới một tay khiêng lấy người lên, tiến vào nhà.

Hắn ngây dại, hắn là đang nằm mơ sao? Không lẽ mình trúng tà? Ở trước mắt hắn cái thân thể trắng như tuyết mịn kia là ai?

Lấy tay dụi dụi mắt lắc lắc đầu Đông Phương Thiên Kiều lại nhìn thẳng vào Hắc Tĩnh: cổ trắng nõn, mặt xinh đẹp trái xoan cao ngạo, xương quai xinh mảnh khảnh....

Là nữ?

Tiểu tử này..... là nữ?

Đem Hắc Tĩnh khiêng vào, thấy nhóc cả người ướt đầm hắn hảo tâm giúp đỡ cởi bỏ quần áo trên người nếu không sẽ bị cảm lạnh, cởi sạch áo mới rõ ràng phát hiện vẻ khác thường.....Có 1 mảnh vải co giãn ở trước

ngực, ngực phập phồng cảnh xuân lồ lộ trước mắt hắn...lần đầu hắn thấy run, quay mặt đi kẻ như hắn giờ lại là 1 kẻ ngốc. Hắn ngậy người cứng đờ lâu tựa như cả 1 thế kỉ hắn mới lấy lại bình tĩnh.

Làm sao có thể? Hắc Tĩnh cư nhiên là..... Hắn không tin! (L: đến thế còn ko tin thì định thế nào..)

Phút chốc hắn nhanh chóng tháo xuống thắt lưng, cởi bỏ quần dài của bộ âu phục kia đứng bên trong là đồ lót của phụ nữ, hắn không chút khách khí kéo sau đó cả người lại ngậy đại. (L: đóng băng tập 2)

Con người Hắc Tĩnh tương ngồi ngay ở trước mặt hắn bộ âu phục nam che dấu 1 cơ thể của nữ... là nữ...

Hắn nín thở giật mình, suy nghĩ có vài giây hỗn độn.

Là nữ

Đúng vậy! Hắn đã sớm cảm thấy mình cổ quái không phải sao?

Nhóc kia dám giả dạng, hành vi lừa gạt ánh mắt của hắn, lại không lừa được trực giác của hắn, khung xương nhỏ nhưng tại cả nhà hắn nam nhân ai cũng đẹp hết nên hắn nghĩ là thói quen, vậy ra hắn đã sai? Cứ bảo sao hắn luôn kích động khi nói chuyện hoá ra là nữ, là phản ứng của hắn khi nói chuyện với nữ, vì hắn không thích phụ nữ.

Đây..... mới là con người thực của Hắc Tĩnh.

Kinh ngạc nhìn cô gái kia nghĩ đến chuyện vừa rồi hắn làm, làm nàng suýt chết đuối ở khách sạn hắn còn đắm 1 phút..... (L: anh này ko muốn đánh phụ nữ.. giờ nhả ngựa ra..)

Ánh mắt hắn nhìn trên khuôn mặt kia khi đó tím xanh là 1 sủng vật hung dữ. Mà hắn lại thích đấu với con vật nhỏ hung hăng này, khi nó chìa ra móng vuốt thì hắn càng khoái chí....

Ác ý cười ánh mắt dời xuống trước ngực của nàng tạm dừng một chút, cuối cùng dừng nơi bí ẩn giữa 2 chân kia, tim đập loạn lên.

Hắn có bao nhiêu lâu đã không chạm vào nữ nhân?

Nhớ rõ đó là chuyện ba tháng trước chỉ là hắn thuần túy phát tiết, tìm kiếm khoái cảm sau đó tiêu sái rồi đi cái gì cũng không lưu lại, ngay cả một cái hôn, một cái ôm cũng không! Quan hệ gọn gàng, cũng không khúc mắc trong trí nhớ của hắn tìm hắn chưa bao giờ đập khác thường đập trước 1 người con gái vậy mà hiện tại ngực hắn bị đè ép, kìm hãm đang náo loạn đòi giải phóng không lẽ chỉ đơn giản là dục vọng hay có 1 lí do nào khác?,

“Ồ.....” Hắc Tĩnh giật mình, lông mi nhú lại, giống như đang gặp ác mộng vậy.

Hắn hướng người về phía nàng, đầu ngón tay nhẹ nhàng đẩy ra tóc hỗn độn che bộ mặt kia. 1 tiểu mỹ nhân vậy mà lại đeo kính râm to che giấu. ...tại sao cô nhóc này phải làm như vậy? Hắn nhớ lại lúc trước nàng giận dữ đá hắn khi hắn nói nàng giống đàn bà... cảm giác như cô nhóc này muốn là đàn ông, không muốn là phụ nữ ... cảm ghét cơ thể nữ của mình, tự cho mình là 1 người đàn ông. Tự dưng thấy nàng có những hành động rất buồn cười? Không hiểu nổi trong óc nhỏ này suy nghĩ cái gì? (L: thông báo với chị chị xong.. rồi. Anh ấy chính thức phát tương tư bệnh, phen này chị thua rồi...)

Đầu ngón tay mơn man trên khuôn mặt nàng, vén những sợi tóc ra sau tai, chậm rãi di xuống môi luôn náo loạn của nàng.

Không hiểu nó có vị gì?

Hắn cúi đầu xuống thiếu chút nữa liền hôn nhưng khi chỉ cách 1 cm hắn dừng lại. Hôn trộm một cô gái đang mê man hình như không thú vị! (L: thú vị??? ko hiểu) Phải khi tiểu quỷ này tỉnh rồi mạnh mẽ đoạt lấy nó thế này mới có vị. (L: có phần biến thái) Hắn miệng cười hơi nhếch lên, giúp nàng mặc lại quần áo nguyên trạng như ban đầu. Để cô nhóc này thấy mình bình an vô sự.

Sau đó hắn đặt nàng nằm xuống, quyết định ngủ một giấc đã, rồi sẽ có sức trêu chọc nàng. Nhắm mắt lại hắn cười, đang muốn nhắm mắt ngủ đột nhiên một ý niệm nhảy lên trong tư duy hắn, hắn ngồi dậy, quay đầu trừng mắt nhìn Hắc Tĩnh, tươi cười biến mất thay bằng vẻ mặt nghiêm nghị.

Hôn vị thợ kia đang trú ngụ trong thân thể 1 nữ nhân...

Nữ nhân kia ở cùng 1 nơi với chiếc bình màu tím...

Lời của tiểu sư thúc của Lỗ Mặc, lúc đầu hắn còn tưởng là Hắc Dao nhưng nếu Hắc Tĩnh là nữ vậy..... hai người bọn họ đều có khả năng! Bởi vì, các nàng đồng thời đều cùng bình Hà Khẩu mỹ nhân ở một chỗ.

Như vậy..... người nào mới là kẻ đặt lời nguyên trên Mỹ nhân từ?

Là Hắc Dao? Hay là Hắc Tĩnh?

Tốt nhất là.....Ý nghĩ trong hắn dừng lại, tốt nhất là ai? Hắn hy vọng là ai? Ở trong lòng hắn lại có hy vọng, hy vọng kẻ đặt lời nguyên không phải là Hắc Tĩnh ư? Người mình nhìn thấy không nhất định là thật, người cho là không nhất định là đúng, trăm ngàn đừng lầm một khi bỏ qua lần này lời nguyên rửa vĩnh viễn khó có thể hoá giải, cho nên cần phải lựa chọn chính xác. Nếu anh không thể xác định thì đó sẽ là người anh thích.....

Lời cuối cùng của cô gái đó là có ý gì?

Chọn người hắn thích, hắn làm sao có thể thích kẻ thủ phạm đã nguyên rửa Đông Phương gia nhiều thế hệ? Mặt khác, ai có được linh hồn vị thợ kia, lại do hắn phán định, lựa chọn thích hay không?

Trừng mắt nhìn Hắc Tĩnh, hắn phiền chán nằm xuống.

Nếu không thể xác định là Hắc Dao thì là Hắc Tĩnh, vậy phải mang 2 người đó về, xem giết người nào thì tốt. Chỉ là nếu Hắc Tĩnh mới là bọn họ muốn tìm liệu hắn có thể ra tay với nàng....

Không biết tại sao hắn lại có chút tiếc nuối, mà thật vất vả mới tìm được kẻ hợp khẩu vị của mình, lại không thể ăn...thật khiến người ta buồn bực mà...

5. Chương 5

Chuyển ngữ: Tuyết Liên

“Mi..... vì sao ngủ bên cạnh ta?” Hắc Tĩnh lớn tiếng hét lên, giận dữ trừng mắt nhìn về mặt ngủ no giấc, thoải mái của Đông Phương Thiên Kiều. Cô vừa tỉnh thì lại phát hiện hắn nằm bên cạnh mình... Hơn nữa..... hơn nữa một bàn tay còn đặt ở trên lưng mình tên hỗn đản này!

Tuy rằng quần áo mình còn chỉnh tề mặc ở trên người nhưng nghĩ đến hắn nằm cạnh mình cả 1 đêm, toàn thân run lấy bầy.

“Chỉ có 1 cái giường tôi đương nhiên ngủ ở đó rồi.” Hắn ngẩng cô nhóc này liếc mắt một cái, cười khế lại nói:

“Làm sao hốt hoảng như vậy? Hai người đàn ông nằm cạnh nhau đâu phải là chuyện kinh thiên động địa gì?”

Sắc mặt nàng biến đổi nhất thời ngậm miệng. (L: chết chị chưa?)

Hắn lặng quan sát nàng cười thầm, xoay mình gần tiểu nhóc này hỏi:

“Hay là cậu có bí mật gì mà không thể cho ai biết?”

“Tôi chỉ là không quen cùng người khác ngủ.” Nàng lui về phía sau hơi giận nói.

“Vậy ư? Vậy cậu về sau nằm cạnh vợ mình kiểu gì?” Hắn cố ý hỏi.

“Tôi đối nữ nhân không có hứng thú,” Nàng lạnh lùng thốt. (L: ha ha)

“Trời ạ! Thì ra cậu là gay?”Hắn khần trương đứng dậy tránh ra, lại nói:

“Vậy thì không phải là tôi gặp nguy hiểm rồi chứ?”

“Yên tâm ta đối với nam nhân giống mình không có hứng thú.” Nàng cắn răng đáng giận nói, tên chết tiệt này tối hôm qua thiếu chút nữa liền đâm mình chết đuối, hại nàng yết hầu đau rất, đầu cũng đau.

“Ồ! Vậy cậu cũng có thể yên tâm! Tôi đối nam nhân cũng không có hứng thú, tôi chỉ ôm nữ nhân cho nên cậu rất an toàn.” Hắc xấu xa cười.

Mặt nàng lại biến sắc, chán ghét trừng hắc một cái không hiểu như thế nào hôm nay tên Đông Phương Thiên Kiêu này có chút không đứng đắn? (L: mọi khi anh ấy đứng đắn lắm thì phải..)

“Vậy... vừa lúc mi cách ta ra một chút!” Bả xích một tiếng nàng mặc kệ hắc xoay người đi ra khỏi nhà gỗ.

Ngoài phòng thời tiết diễn biến thật tệ, mưa đêm qua đến giờ chưa dứt, sắc trời ảm đạm, cây cối cũng âm u như này chỉ có thể chờ mưa tan đi, mới có thể đi được, chắc là sẽ đi được...

Chính là nàng trong tình trạng này say không nói làm gì lại còn đói đến ngất đi.

“Cậu còn muốn chạy sao?” Đông Phương Thiên Kiêu ở phía sau nàng.

“Đúng.”

“Cậu đi không ra.” Hắc hừ nói.

“Vì sao?” Nàng quay đầu căm tức

“Bởi vì xung quanh nhà gỗ này đều có giăng mê cung.”

“Mê cung?” là ý gì?

“Chính xác mà nói hắc là 1 trận đồ bát quái.” Hắc đi về phía trước nhìn những đường mòn kia.

Tối hôm qua hắc đã nghĩ đến, nhà là gỗ, xung quanh lại rừng cây xanh nhìn như phong cảnh tự nhiên nhưng kì thật ẩn trong đó là những cơ quan được sắp đặt trước đó. Cho nên sáng sớm hắc lại đi ra 1 lần nữa nhìn đầu cũng là căn nhà gỗ này mới xác định đây là ảo ảnh trong ngũ hành bát quái trận. Kế bố trí này thật không phải tầm thường.

“Bây trận?” Nàng giật mình.

“Có kẻ muốn đem chúng ta vây ở chỗ này không cho chúng ta đi ra ngoài, hoặc là tạm thời đem chúng ta nhốt tại nơi này không muốn để cho ai khác tìm được chúng ta. Dùng loại phương pháp này không cần người trông coi, lại không bị lộ bí mật.” Hắc chậm rãi xoay người nói.

“Người đó là ai?” Nàng giận dữ hỏi.

“Cậu nói xem? Theo như ta biết người duy nhất am hiểu loại kì môn bát quái trận đồ này đã chết, còn cậu cậu thử nghĩ xem ai biết loại trận đồ này?” Hắc cười lạnh ám chỉ

Nàng ngây người một giây, sắc mặt biến đổi gằm nhẹ:

“Không thể nào!”

“Là ai không thể?” Hắc nhìn chằm chằm nàng.

Nàng lung túng lập tức ngậm chặt miệng, đem tên người kia nuốt xuống.

“A..... Cậu cũng nghĩ đến hắc sao? Hắc cũng không biết từ nơi nào, thần không biết quỷ không hay đi theo bên cạnh cậu, lấy được tin cậy của cậu sau đó còn dựng lên màn này.” Hắc lạnh lẽo cười.

“Hắc lúc ấy cũng hôn mê, là chính người tận mắt nhìn thấy không phải sao?”

“Giả bộ hôn mê trò này cũng dễ diễn mà!”

“Không! Miêu Vô tuyệt đối không thể phản bội tôi!” Nàng lạnh lạnh chắc chắn.

Miêu Vô nhiều năm theo nàng cũng là thân tín của cha, làm sao có thể làm ra loại chuyện này?

“Là 1 pháp sư? Ngay thân phận của hắc cũng đủ nguy hiểm rồi, cậu còn cho là kẻ đó đáng tin cậy sao?” Hắc châm chọc nói.

“Miêu Vô không có lý do gì.....”

“Hừ! Còn cần lý do gì sao? Lòng tham! Chỉ cần khống chế được Đông Phương Mỹ Nhân cùng Hắc Nguyệt Đường thì cả 10 đời nhà hắc không cần lo ăn mặc, cậu tưởng hắc sẽ bỏ qua cơ hội này sao?”

“Đủ rồi! Tất cả điều này hết thảy đều là phỏng đoán của chính mi mà thôi.” Nàng không tin.

“Tốt, chúng ta sẽ chờ xem, theo phỏng đoán của tôi đã tới thời cơ đàm phán hắc hắc là sẽ rất nhanh sẽ xuất hiện.” Hắc cười lạnh.

Hắc Tĩnh trừng mắt hắc, cái tên thật đáng ghét này đã thoát không được mà vẫn còn kiêu căng, ngạo mạn.

Thế giới này những người biết “kỳ môn độn giáp trận” không chỉ có Lỗ Mặc và Miêu Vô, hắc dựa vào cái gì mà lên án phía sau màn kịch bắt cóc bọn họ kẻ đứng sau là Miêu Vô?

“Tự mình cho là đúng! Đông Phương Thiên Kiêu người tưởng mình là thiên thần sao.” Nàng phản nòng.

“A! Nhắc tới thiên thần lại nhớ tới tối hôm qua có kẻ rất chi là sợ ma! Còn ôm ta rất chặt nữa thì phải.....” Hắc lập tức châm biếm. (L: từ thiên thần >> quý = em bái phục anh)

“Mi.....” Nàng thật sự bị chọc giận muốn tiến lên đấm cho hắc 1 cú.

Hắc dễ dàng tóm được, cười nhẹ:

” Cậu hôm nay nắm đấm chẳng có sức lực nào cả vậy Hắc Tĩnh?”

Nàng giận dữ, tay kia cũng giơ ra nhưng giống nhau lại bị hắc kiềm trụ, hơn nữa cả người còn bị kéo vào trong lòng hắc.

“Đói không có sức, hơn nữa lại mắc bệnh cậu còn muốn đánh người?” Hắc nhìn mặt nàng thấy có 1 chút ửng đỏ, hơi thở dồn dập, cổ tay cũng nóng, giọng khàn khàn.

Tối hôm qua mặc y phục ẩm ướt ngủ, quả nhiên như hắc nghĩ đã bị cảm rồi!

“Mi.....” Nàng vừa sợ, vừa tức nhanh thoát khỏi nguy hiểm nhưng toàn thân chẳng còn chút sức lực nào.

“Nếu không thoải mái thì hay im lặng đi lại tranh cãi ầm ĩ như vậy chỉ làm cho bệnh càng nghiêm trọng hơn thôi.” Hắc tay giữ chặt nàng không cho nàng lộn xộn.

“Còn giả bộ từ bị ư? Tối hôm qua mi không phải muốn giết chết ta sao?” Nàng ngẩng đầu trừng mắt với hắc.

“Đúng vậy tối hôm qua muốn giết cậu, hiện tại cũng không.....” Hắc nheo lại mắt nhìn nàng phát sốt hai mắt trong suốt rất đẹp, làm loạn lòng người.

Nàng bị cái nhìn kỳ dị của hắc khiến cho tâm tình càng bốc lửa, xoay mình đem hết khí lực dùng đầu đập hắc 1 cú.

“A.....” Hắc đau bụng tay, vừa tức giận, vừa buồn cười,

Con thú hoang cảm mạo còn có thể cắn người?

Mà nàng thì do cú va chạm đầu lại càng quay cuồng đi vài bước cuối cùng quỵ rạp xuống.

“Hơ..... hơ.....” 2 tay nổi gân xanh, đầu mình thật choáng váng.

“Không còn lực đi?” Hắc ngồi xổm bên cạnh nàng trợ.

“Tránh ra.....” Nàng oán hận nói.

“Tôi giúp cậu đứng lên!” Hắc tâm tình đang tốt lắm vươn tay ra.

Nàng thà tự đánh chết mình cũng không thềm nhận sự giúp đỡ của tên khốn này! (L: mặt vênh lên trời, vậy hử, thiệt ko?) Hắc Tĩnh cố vịn dậy chính mình, nhưng cái mặt nóng đỏ chuyển thành tái mét, thân thể choáng váng, lắc lư.

“Nhìn cậu có vẻ bệnh không nhẹ đâu, kỳ quái ta rõ ràng đã ôm chặt cậu dùng nhiệt độ cơ thể mình giúp cậu sưởi ấm mà sao lại như thế nào.....” Hắc ác ý cười dò xét nàng. (L: gian quá)

Mặt nàng biến sắc, tròng lớn hai mắt.

Hắn..... tối hôm qua ôm mình ngủ á?

“Mi..... đồ đáng chết?” Lửa giận bốc lên ngùn ngụt trên đầu, gầm lên lừ lừ hắn.

“Cậu phải nói cảm ơn mới phải chứ?” Hắn giả bộ tỉnh lặng, chân chìa ra một chút, cố ý làm nàng vấp ngã. (L: gian)

Nàng bị mất thăng bằng, ngã xuống, đau đến muốn giết người.

“Còn muốn chộp ếch nữa sao?” Hắn đi thong thả đến bên cạnh nàng, cười khê.

“Mi tên thằng khốn này.....” Nàng ngẩng đầu lừ mắt với hắn.

Hắn đỡ nàng. Lại như linh cảm thấy từ xa có tiếng động, tay nắm Hắc Tĩnh, nhanh chóng trốn vào phía sau ngôi nhà.

“Mi làm gì thế..... uuuu!” Hắc Tĩnh giận dữ kêu lên nhưng miệng lập tức bị che lại.

“Hur! Nói nhỏ thôi có người đến.” Hắn từ sau chặn miệng nàng, bên tai cô thì thầm.

Nàng thân mình cứng đờ lỗ tai này như truyền đến cái thanh âm gì rất ma quái làm cho cả người nàng cảm giác như không được tự nhiên, hơn nữa lòng bàn tay của hắn sao ấm áp vậy làm càn trên môi mình nhưng lại làm cho tim mình đập nhanh không hiểu, khó hô hấp do mình bị sốt mà má lại ửng hồng, càng nóng..... Bình thường những mùi toát ra từ những kẻ khác giới kia nàng đã quen cảm thấy chẳng có gì sao mùi từ cơ thể hắn toát ra lại làm cho mình bối rối như thế làm cho mình tự hiểu được dù có cố gắng giả thế nào đi nữa cũng vĩnh viễn sẽ không là nam được.

“Bỏ tay ra.....” Khuỷu tay rất nhỏ huých vào hắn, chỉ sợ hắn càng dựa vào gần.

“Đừng nhúc nhích.” Môi hắn môi như sát vào tóc của nàng, cố gắng nói thật chậm, thật lâu không cho nàng phản ứng.

“Mi.....” Nàng cảm giác như hắn đang cố ý, nhưng sao lòng mình lại..... thấy không chán ghét.

Thật kỳ quái..... mình từ khi nào trở nên lạ như vậy..... (L: chắc từ khi gặp anh ấy.. he he)

Nhưng vào lúc này khi có hai bóng người dần tới gần nàng nhìn bọn họ chằm chằm đột nhiên ngẩn ngơ rồi cuộc không thể cử động nổi.

Cái này đến ngay cả Đông Phương Thiên Kiêu cũng có chút ngoài dự kiến.

Bởi vì kẻ đến ngoài Miêu Vô một 1 người khác là.... Hắc Dao. (L: lạ nhỉ? Lí do gì mà Hắc Dao...)

Đúng là Miêu Vô! Kẻ đó thật là Miêu Vô?

Hơn nữa còn có chị mình..... Hắc Tĩnh mặt cứng đờ, mặt buồn thiu còn Đông Phương Thiên Kiêu thì lại nhìn chằm chằm vào Hắc Dao đang đứng cạnh Miêu Vô thẳng thắn mà nói hắn chẳng thể nghĩ tới được cô nàng này sẽ xuất hiện ở đây, hắn nghĩ là hắn là đã bị Thập Nhị mang về Đông Phương gia rồi chứ.

Chẳng lẽ lúc hắn bị hôn mê Thập Nhị cũng gặp sự cố?

Mây đen như ma chơi bao phủ cả núi rừng, mưa lớn hơn nữa sắc trời đã đen lại càng đen hơn.

Miêu Vô phát hiện chốt khoá được mở, ngay tại trước cửa ngẩng đầu nhìn bốn phía, phát ra tiếng cười lạnh.

“Ra đi! Ta biết các ngươi không ra được trận đồ của ta đâu.”

Đông Phương Thiên Kiêu nhăn mày lại, án binh bất động.

Hắc Tĩnh vẫn nhìn Hắc Dao đột nhiên phát hiện biểu tình chị mình có chút quái dị.

“Hắc Tĩnh! Ta biết ngươi giết mình, ngươi không muốn biết là có chuyện gì xảy ra sao?” Miêu Vô gọi thẳng tên Hắc Tĩnh, vẻ mặt ác ý cười.

Hắc Tĩnh chấn động.

Đây là Miêu Vô sao? Kể mà mình coi là trung thần đây sao? Vì sao mình chưa bao giờ biết hắn có loại vẻ mặt thế này?

“Nếu ngươi không ra ta sẽ ngay lập tức ra tay với chị của ngươi.....” Miêu Vô nói xong tay ôm Hắc Dao, giống kẻ điên cuồng tham lam hôn môi mãnh liệt mà Hắc Dao không có phản ứng gì là chống lại, Hắc Tĩnh kinh sợ rồi cuộc không kiên nhẫn được thoát ra khỏi vòng tay Đông Phương Thiên Kiêu lao ra.

“Miêu Vô ta không cho phép ngươi chạm vào chị ta.” Nàng rống lên.

Miêu Vô buông Hắc Dao ra, quay đầu nhìn 1 thân hình liêu siêu, châm biếm:

“A! Thì ra là thiếu đương gia! Hình như ngươi đứng cũng không tốt lắm thì phải! Có phải nhị công tử Đông Phương chăm sóc ngươi không được tốt cho lắm.....” Nói xong hắn liếc mắt thấy 1 kẻ đang đi rất chậm rãi, thông thả là Đông Phương Thiên Kiêu.

“Đủ rồi! Ngươi rốt cuộc làm gì chị của ta?” Nàng trừng hắn, lại nhìn về Hắc Dao trong lòng rất tức giận.

Nhìn nét mặt của Hắc Dao rõ ràng bị Miêu Vô hạ tà thuật gì đó.

“Làm gì nhĩ? Làm rất nhiều! Nhiều lắm từ khi ta vào Hắc Nguyệt Đường đã cảm thấy rất hứng thú với cô ta, nhìn vẻ yếu ớt bất lực của cô ta luôn khốc thảm, những năm gần đây vẫn là ta an ủi nàng lúc nàng đau khổ ta giúp nàng sắp xếp đi cho với phiên nào làm cho nàng vui vẻ.....” Miêu Vô nói còn tay vuốt ve cái hông của Hắc Dao.

“Cái gì..... cái gì?” Nàng khiếp sợ trợn to hai mắt, chị mình với Miêu Vô.....

“Hắc hắc..... thân thể Tiểu Dao mỗi một tác ta đều hưởng qua, chỉ cần nàng tâm tình không tốt nàng sẽ tới tìm ta.....”

“Không thể nào! Nhất định là ngươi đã làm gì chị ấy!” Cô em này tuyệt đối không thể nào tin chị mình lại chủ động tìm tới tên xấu xí này.

“Vậy ư? Chỉ cần ta hơi chút động tay chân thì nàng không rời được ta, hắc hắc..... Ta giống như bị nghiện, chỉ cần nàng vào thì sẽ ngoan ngoãn bên ta, cầu ta thỏa mãn nàng.” Miêu Vô âm hiểm cười.

“Ngươi hạ dâm cổ?” Đông Phương Thiên Kiêu lạnh lùng nói.

* theo ta suy nghĩ là 1 loại virus kích thích nhu cầu...

“Hửm? Nhị công tử Đông Phương gia có nghiên cứu cổ thuật sao? Đúng rồi hay la nghe từ Lỗ Mặc.” Miêu Vô hừ lạnh một tiếng.

“Dâm cổ? Ngươi dám làm vậy với chị của ta.....” Hắc Tĩnh sắc mặt tái mét, tay nắm chặt.

“Chắc Hắc Dao chính mình cũng không biết? Vì khi cô ấy tỉnh thì căn bản không biết chính mình đang làm cái gì.” Đông Phương Thiên Kiêu lại nói.

“Đúng vậy! Rất không biết chính mình bị đau như thế nào? lằng lờ như thế nào?.....” Miêu Vô vẻ mặt háo sắc tham lam.

Hắc Tĩnh nghe không nổi nữa thẳng tiến lên hận không thể đem Miêu Vô kia đánh như đòn. Nhưng nàng mới đi được 2 bước đã bị Đông Phương Thiên Kiêu giữ chặt lại.

“Đừng ngăn cản ta! Ta muốn móc con mắt của hắn, đập nát cái miệng của hắn, cắt lưỡi hắn...” Nàng tức giận hét lên.

“Bình tĩnh một chút! Chị cậu còn trúng cổ, cần hắn giải đó.” Hắn nhắc nhở nàng còn nàng ngần ngừ ay siết mạnh nhìn về mặt lạnh nhạt vô thần của Hắc Dao đau lòng rất đau lòng.

“Hừ! Không nghĩ tới đem 1 người nhốt cùng nhau, nhưng lại khiến các người quan hệ có vẻ tốt nhỉ.” Miêu Vô nhăn mày suy tư.

“Đúng vậy! Chúng ta thành bạn tốt” Đông Phương Thiên Kiêu cố ý nói.

“Ngày hôm qua còn muốn đâm ta chết đuối sao hôm nay đã nói là bạn? Thực là mắc cười.” Hắc Tĩnh quay đầu uất hận nói.

“Nhưng là hiện tại chúng ta cần ”chung tay” mới có thể đánh thắng cái tên này!Đông Phương Thiên Kiêu vắn vắn nói.

“Các người còn muốn đánh thắng ta sao?” Miêu Vô cười to.

“Các người quên là mình rất đói và rất mệt mỗi sao? Nói cho các người mê được của ta vẫn còn tác dụng đó. Nó sẽ không nhanh hết tác dụng như vậy đâu cho nên đừng nghĩ thoát được ra khỏi lòng bàn tay của ta.”

“Thì ra là có dính líu đến mê được.....” Đông Phương Thiên Kiêu giật mình.

“Miêu Vô! Người đã quên ai người đem người từ tù cứu ra, cho người ăn, cho người ở, cứu người thoát chết?” Hắc Tĩnh cắn răng nói to.

“Đương nhiên ta rất cảm kích lão đại Hắc Phúc Trạch nhưng hắn đem ta tiến vào Hắc Nguyệt Đường không phải biến ta thành chó sao? Ta vẫn phải nghe lệnh làm việc, cống hiến sức lực cho các người, lại không chiếm được cái lợi nào. Dùng phép giảm thọ vậy mà các người không ngừng bắt ta thi pháp, tất cả việc ta làm giúp được nhiều lợi cho Hắc gia như vậy nhưng ta được gì? Thật không công bằng!” Miêu Vô thản nhiên nói.

“Quả là rắn độc! Thì ra Miêu Vô người ngay từ đầu tiến vào Hắc Nguyệt Đường đã tính toán như vậy, người cần bản là có mục đích khi đi theo Hắc Phúc Trạch đúng không?” Đông Phương Thiên Kiêu nói chen vào.

Miêu Vô ngẩn ngơ.

“Hoặc là việc thân thể Hắc Phúc Trạch đến bây giờ vẫn không chuyển biến cũng là người thao túng đi.” Đông Phương Thiên Kiêu lại nói.

Miêu Vô kinh ngạc trừng mắt vài giây, rốt cục cũng nở nụ cười, cái mặt đáng ghét càng thêm hung ác.

“Không hổ danh là kẻ tung hoành trên thương trường Đông Phương nhị công tử rất thông minh.”

“Thông minh cũng không lại với người rồi!” Đông Phương Thiên Kiêu hừ nhẹ tự trách chính mình rất không cẩn thận lại xem nhẹ cái nhân vật “không tầm thường” bên cạnh Hắc Tĩnh này.

Hắc Tĩnh nghe vậy mặt trắng xanh không rõ, nàng ngàn vạn cũng không nghĩ tới cha mình năm đó mang Miêu Vô về chẳng khác nào dẫn sói vào nhà.

“Người vì một ngày này hắn là tính toán rất kĩ lưỡng đi! Người ở khách sạn tương kế tựu kế bắt cóc ta cùng Hắc Tĩnh bắt cóc làm cho Hắc Nguyệt Đường cùng Đông Phương gia xung đột, sau đó lợi dụng ta bức Đông Phương gia giao ra ‘mỹ nhân từ’, lại thừa dịp loạn mang theo Hắc Dao xuất hiện để trở thành cái phao cứu sinh cho Hắc Nguyệt Đường như vậy người sẽ nắm trong tay toàn bộ Hắc Nguyệt Đường quả là 1 nhân tài.” Đông Phương Thiên Kiêu hai tay khoanh trước ngực ung dung.

“Ồ... Người đoán thật chuẩn. Giờ phút này Hắc Nguyệt Đường đã phát lệnh công kích, còn Đông Phương Phong Hoa ra lệnh chỉ thủ chứ không tấn công. Nghe nói hắn rất lo lắng cho người vừa nghe đến ta muốn có ”mỹ nhân từ” đổi lấy mạng sống của người không do dự mà đáp ứng. Quả là huynh đệ tình thâm.” Miêu Vô cười lạnh. (L: tên này đánh gia hơi thấp ĐPPH rồi, anh ấy lừa được Hiền tỷ mang về nhà kia....đừng khinh)

“Đúng vậy! Thật sự là người anh tốt...” Đông Phương Thiên Kiêu cười nhẹ. Miêu Vô chỉ cần cùng Đông Phương gia liên lạc như vậy sẽ bị chú ý như vậy hắn chỉ cần kéo dài thời gian là ok.

“Đây là tình thân ngu xuẩn! Dùng mỹ nhân từ đổi một kẻ chỉ còn sống được bốn năm nữa mà không thấy tiếc sao?” Miêu Vô đùa cợt.

Đông Phương Thiên Kiêu mặt vẫn bình thản nói:

” Quả thực đại ca của ta là người xử trí theo cảm tính. Nếu là ta sẽ không trao đổi”

Hắc Tinh quay đầu nhìn Đông Phương Thiên Kiêu, trong lòng không hiểu.

“Lời này chờ người có thể trở về sẽ nói với Đông Phương Phong Hoa đi! Chỉ là ta rất không muốn người nhớ rõ việc này bởi vì khi người trở lại Đông Phương gia đại khái đã biến thành 1 kẻ ngốc.....” Miêu Vô nói xong rút ra súng lục, chậm rãi đi về phía hắn.

“Ồ Miêu Cương có một loại cổ chỉ cần ăn vào thì nó sẽ chậm rãi ăn dần não người làm cho kẻ đó biến thành si ngốc, sau đó giống như người thực mà chết đi.....” Nói xong hắn một tay lấy ra một cái hộp sắt.

“Dù sao cũng sẽ phải chết không bằng người làm 1 kẻ ngốc mà chết thì sẽ rất thoải mái.” Miêu Vô hòng súng chỉ vào Đông Phương Thiên Kiêu bức ép:

“Đem nó ăn đi!”

Đông Phương Thiên Kiêu tiếp nhận hộp sắt, mở ra cầm lên một viên màu trắng là trứng trùng.

Eo! thật ghê tởm.....

“Đông Phương Thiên Kiêu!” Hắc Tinh biến sắc mặt hoảng hốt..... thật sự nuốt cái đó được sao?

Miêu Vô ưu ái nhìn nàng một cái, hừ lạnh:

“Người có vẻ rất lo lắng cho hắn? Hắc Tinh! Chẳng lẽ kẻ bắt nam bắt nữ quái vật như người cũng bị hắn hấp dẫn?”

“Câm miệng!” Hắc Tinh rốt cục tỉnh táo đây mới là bộ mặt thật của Miêu Vô, lúc trước hắn rất cung kính chưa bao giờ nói nàng quái thai

“Hừ! Nhìn người còn sống cũng không có ý nghĩa! Linh hồn thể xác không phối hợp sống thật..... Ta hôm nay sẽ giải thoát cho người!” Miêu Vô cười lạnh đột nhiên xuất ra một khẩu súng giao cho Hắc Dao, vỗ vỗ tay mệnh lệnh nói:

“Tiểu Dao! Ngoan cầm lên bắn thùng đầu kẻ trước mặt cô đi!”

Hắc Tinh khiếp sợ nhìn chị mình tiếp nhận súng không hề chần chừ đem hòng chỉ vào mình, mặt Đông Phương Thiên Kiêu giận đến tái mặt. Miêu Vô quả là ác độc, hắn làm cho chị em Hắc gia tỷ muội tương tàn cuối cùng đem sự tình này trút lên đầu Đông Phương gia.

“Tốt lắm chính là như vậy. Không cần thủ hạ lưu tình 1 phát bắn chết cô ta.” Miêu Vô bên tai Hắc Dao giật dây.

Hắc Dao hai mắt vô hồn nhắm vào đầu Hắc Tinh, lên đạn.

“Chị! Tinh lại đi.....” Hắc Tinh gọi to.

“A..... vô dụng thôi, cô ta bây giờ chỉ nghe tiếng của ta mà thôi.” Miêu Vô đắc ý nói.

“Người đồ khốn! Chết tiệt! Ta nguyện rửa người bị vạn trùng xông tim mà chết!” Hắc Tinh tức giận mắng to.

Miêu Vô khê biến sắc, thân là pháp sư hắn kiêng nhất là loại lời rửa chết

“Mau giết cô ta! Nổ súng!” Hắn quát chói tai.

Hắc Tinh trợn to hai mắt, không nhúc nhích.

Đạn bắn ra nhưng chỉ nghe được một tiếng đập vang lên, viên đạn bắn trúng không phải là Hắc Tinh mà là một cái hộp sắt. (L: tay nghề non..)

Miêu Vô kinh sửng sốt một giây mới phát giác vừa rồi chớp mắt 1 cái Đông Phương Thiên Kiêu quăng ra chiếc hộp trong tay cứu Hắc Tinh một mạng.

Tùy tiện quăng ra đồ mà chặn được viên đạn công phu quả là không tầm thường.....

1 giây sững lại để cho Đông Phương Thiên Kiêu có cơ hội, Miêu Vô kinh hoảng nổ súng nhưng cổ tay đã bị tóm chặt, viên đạn lệch ra ngoài, nếu là bình thường Đông Phương Thiên Kiêu có thể tóm gọn được Miêu Vô? Nhưng hần giờ phút này mê được chưa hết hơn nữa lại đói mệt, khí lực bị hao tổn chỉ có thể cùng Miêu Vô giằng co.

Hắc Tĩnh cũng không nhàn rồi thấy Đông Phương Thiên Kiêu hành động tiến tới phía Hắc Dao, không ngờ Hắc Dao động thủ nhanh cũng không buông tay, nòng giạn dữ đâm cho chị mình 1 phát.

“Mau tỉnh lại cho em!”

Hắc Dao hoảng hốt nhìn chăm chăm nàng.

“Tiểu Dao giết cô ta! Mau giết!” Miêu Vô tay bị Đông Phương Thiên Kiêu kìm kẹp, giạn dữ la hét.

Hắc Dao chấn động một chút rồi đem họng súng để ở ngực Hắc Tĩnh hạ cò súng.

Hắc Tĩnh hoảng sợ cầm họng súng:

“Chị! Em đây! Em là Tĩnh.....”

Đột nhiên im lặng. Bởi vì nàng rất tinh tường thấy trong mắt Hắc Dao có ý cười.....

Đây là gì?

Nàng ngẩn ngơ, toàn thân lạnh như băng. Trong nàng có gì đó rất lạ...

Là cái gì tê liệt? Cái gì tan nát

Cái đau đớn này vì sao quen thuộc như vậy?

“Hắc Tĩnh!” Đông Phương Thiên Kiêu sợ hãi.

Nàng quay đầu nhìn hần không hiểu mặt hần vì sao lo lắng như vậy không hiểu sao cái gì đang nghiêng thế kia.....

Đông Phương Thiên Kiêu dùng sức đá văng Miêu Vô ra, ôm lấy nàng.

“Hắc Tĩnh!” Hần nhìn vết thương, vai phải bị trúng đạn viên đạn đi ra lệch ra tạm thời không nguy hiểm tính mạng.

Nàng nhìn hần, ý thức có gì đó tan rã, tổng cảm thấy..... nơi nào đó rất xa xôi đang gọi nàng.

Con quỷ..... luôn tìm nàng.....

“Này! Tỉnh lại đi!” Đông Phương Thiên Kiêu lắc lắc nàng

Thần trí nhanh chóng hồi lại nàng chớp mắt mấy cái, thở không ra hơi nhện đau trừng trừng nhìn Hắc Dao.

Nàng xác định mới vừa mình không nhìn nhầm.

Hắc Dao hai mắt đăm đăm nhìn vết máu của Hắc Tĩnh đột nhiên kinh hãi thét chói tai ôm lấy đầu:

“A aaaaa!”

“Chị.....” Nàng bị giật mình. Vừa rồi..... chắc là..... ảo giác..... đi?

“Ha ha..... rất thú vị.....” Miêu Vô nhìn 1 màn này cười ngông cuồng.

“Tắc cả đều nằm kế hoạch của ta, tỷ muội tướng tàn, sau đó đổ tiếng xấu cho Đông Phương gia, ha ha..... Thế nào Đông Phương Thiên Kiêu tiết mục này phần khích phải không?”

Đông Phương Thiên Kiêu quay đầu nhìn hần mặt như băng lạnh. Tên giáo hoạt, ác độc này phải nghĩ cách loại trừ mới được...

“Đừng ngo ngoe nữa đi, buông Hắc Tĩnh ra, không còn thời gian nữa người đi theo ta.” Miêu Vô dùng súng uy hiếp.

“Ai Hắc Tĩnh này, lần này ta cũng không thể nào cứu được cậu, cậu liền lẳng lặng ở chỗ này chờ chết đi! Có thể chết ở nơi này cũng rất yên tĩnh.” Đông Phương Thiên Kiêu bắt đắc dĩ buông Hắc Tĩnh ra. (L: câu này quen quen)

“Người.....” Hắc Tĩnh tức giận muốn mắng hấn nhưng vừa mở miệng liền phát hiện hấn đang ám hiệu.

Nàng ngẩn ra, vì sao mình lại không hiểu ý tứ của hấn. Hấn muốn nàng phối hợp với hấn..... Thật đáng giận cũng nhìn mình đang bị thương sao? Sao có thể chạy?

Đông Phương Thiên Kiêu xoay người đi với Miêu Vô, còn Hắc Dao thành *** h một tay giữ chặt lấy nàng 1 tay đoạt được khẩu súng bắn thẳng vào Miêu Vô. Miêu Vô kinh hãi quay cuồng. Hắc Tĩnh thừa dịp lúc này đứng dậy, tóm lấy Hắc Dao, cùng Đông Phương Thiên Kiêu chạy như bay!

Miêu Vô vội vã bắn để giết nhưng lại toàn bắn trượt, Đông Phương Thiên Kiêu vừa chạy vừa quay người đáp lễ hấn mấy phát. Trong đó có một viên vào lỗ tai Miêu Vô hấn sợ tới ôm đầu nằm ngã ra, Đông Phương Thiên Kiêu nhân cơ hội thoát đi.

“Hừ các người cho là có thể thoát được trận đồ của ta sao? Quá ngây thơ rồi.....” Miêu Vô che lỗ tai, dữ tợn hừ lạnh vội vàng đuổi theo.

Mưa giàn giụa che đầy tầm mắt cũng che đường đi. Trận đồ hư hư thật thật, phương hướng biến hoá kỳ lạ thật khó dò, bọn họ ba người chỉ có thể liều lĩnh như điên chạy về phía trước, Hắc Tĩnh cùng Hắc Dao ở phía trước còn Đông Phương Thiên Kiêu phía sau.

P phía sau không thấy Miêu Vô nhưng Đông Phương Thiên Kiêu biết hấn vẫn theo đuôi ung dung, lấy một loại vẻ ung dung theo dõi.

Hấn ghét loại cảm giác này nếu không phải muốn bình an mang chị em Hắc gia rời đi hấn muốn đối phó Miêu Vô nhưng 2 cô gái này lại rất quan trọng. Tuy rằng hấn không biết người nào mới có được hồn phách thợ gốm kia, người nào mới giải謎 nhân chú nhưng hiện tại phải bảo vệ họ, đem họ về về Đông Phương gia. Nhưng nhìn xem tình hình này rất khó khăn, trận mưa bão, mưa tạt mạnh vào mặt, bùn đất vương chân muốn thoát khỏi nơi này thật quá khó.

Trong lòng đang lo lắng phút chốc hấn thấy trên mặt đất xuất hiện màu đỏ bị nước trôi đi nhưng vẫn nhìn rõ, nhìn lại thì ra cô nhóc kia bị thương.

Nàng chảy máu.

Trúng đạn, thể lực lại suy yếu, hấn biết nàng đã khso có thể chịu nổi nhưng cũng không ho ra tiếng nào, du trì sức mình kéo Hắc Dao đi.

Trong ngực hấn có cảm xúc lạ đó lại nhen nhón lên

Người này.....

Hít hơi hấn chạy nhanh đuổi kịp, muốn giúp đỡ cô nhóc 1 chút nhưng phía trước lại có 1 tiếng kêu hét lên. Hấn chỉ thấy phía trước Hắc Dao đột nhiên ngã cả người đang trượt ở sườn dốc còn Hắc Tĩnh cũng bị lôi xuống, hai người đồng thời biến mất trước mắt hấn.

“A!” Có tiếng gào của Hắc Dao hấn kinh hãi, chạy tới mặt biển đổi.

Bất ngờ sườn dốc có dòng suối nhỏ, nhưng giờ phút này dòng suối nhỏ chảy càng mạnh thành cả 1 con sông, Hắc Dao cùng Hắc Tĩnh hai người 1 nữ a ngoi lên giữ chặt vào 1 cành cây ở đó để không bị trôi đi. Tình hình là rất nguy hiểm.

“Cứu tôi với” Hắc Dao hình như hoàn toàn tỉnh táo, hoảng sợ hô to.

Hắc Tĩnh ngay cả khí lực la lên cũng không có, chỉ có thể cố sức nắm chặt cành câ kia, thở hổn hển, đuổi sức.

“Đừng nhúc nhích!” Đông Phương Thiên Kiêu đi đến cẩn thận dọc theo cành câ chậm rãi tới gần, lúc này phía trên một tiếng âm âm bùng lên hấn ngẩng đầu thấy hoảng sợ nước từ thượng du chảy mạnh xuống

kèm theo cả đất đá đang trào tới. Nếu như này sẽ chìm luôn cả 2 chị em kia. Không còn thời gian nữa với sức lực hiện tại của hắn chỉ có thể cứu được 1 người.

Nên cứu ai?

“Cứu tôi với! Đông Phương Thiên Kiêu.....” Hắc Dao điên cuồng nhìn hắn khóc.

Trái lại Hắc Tĩnh mặc dù vẻ mặt tái nhợt nhưng lại tuyệt không mở miệng nhờ hắn cứu, 2 người này nên cứu ai? Ai mới là người Đông Phương gia cần? Hắn suy nghĩ nhưng dòng nước như con ác thú xông tới gào thét bên tai hắn.

Nếu anh không thể xác định người nào, thì sẽ là người anh thích.....

Tâm trạng hắn căng thẳng, tiến đến bờ sông tai giờ ra kéo lấy Hắc Tĩnh dùng sức ôm lấy nàng trước dòng nước xoá điên cuồng..

Trong mắt Hắc Tĩnh có chút kinh ngạc, buồn bực, khó hiểu nói chung rất phức tạp, có gì đó rất ảm áp đang chảy trong mình, làm mình náo loạn, rối bời.....

Hắc Dao nháy mắt đã bị nước cuốn vào, dòng nước siết đem theo nàng đi, hắn trở mắt nhìn nàng ở trong nước lúc chìm lúc nổi sau đó nhanh chóng biến mất.

Hắn không có thời gian để cho hắn tự hỏi chính mình lựa chọn chính xác hay không, nơi này rất nguy hiểm hắn phải lập tức rời đi. Bởi vậy, hắn vội vàng kéo Hắc Tĩnh tới chỗ cao nhưng Hắc Tĩnh khí lực cạn kiệt hai chân mềm nhũn.

“Này!”

Hắn kẹp lấy nàng đem đi.

“Ta..... cũng sẽ không..... cảm ơn mi đâu.....” Hắc Tĩnh dùng chút ý thức còn lại cuối cùng nói ra những lời này rồi liền hôn mê bất tỉnh.

Hắn kéo nàng lên nhìn chằm chằm vào cái mặt trắng bệch không có chút máu của nàng lắm lắm:

“Nếu cô biết tôi vì sao cứu cô thì cô cũng sẽ không cảm ơn tôi đâu.” Mặt bình tĩnh ôm nàng trở lại đường mòn, không thấy Miêu Vô hành tung làm hắn thấy ngoài ý. Trận đồ này đã bị lũ quét làm náo loạn, đã thấy đường ra.

Hắn cả người đã mệt đến mức tưởng như không đứng thẳng được nhưng vẫn gắng sức chịu đựng ôm Hắc Tĩnh đi từng bước từng bước một ra ngoài.

Mới đi đến một nửa ở phía trước 1 nhóm người mặc đồ đen lao tới, xúm vào hắn.

Rốt cục cũng tới.....

Hắn thở hổn hển trừng mắt nhìn mấy người kia, nhưng không tức giận chỉ trách móc 1 câu

” Thập Nhị sao bây giờ người mới tới! ”

6. Chương 6

Chuyển ngữ: Tuyết Liên

“Anh nói là Hắc Dao mà? Sao anh lại mang về là Hắc Tĩnh?” Đông Phương Tuyết Thế khó hiểu trừng mắt nhìn Đông Phương Thiên Kiêu ánh mắt đầy tràn ngập nghi hoặc.

“Hiện tại đừng hỏi.” Đông Phương Thiên Kiêu ngủ liên tiếp 3 ngày 3 đêm tinh thần còn chưa hồi phục vừa mệt lại vừa đói vội đầu vào bàn ăn lười không muốn nói gì cả.

“Càng kì lạ là Hắc Tĩnh cũng là nữ nhân.” Đông Phương Phong Hoa cũng thật kinh ngạc.

Lúc trước khi gặp mặt thấy người này có chút kì quái, ngang ngược, hung hăng giờ ngoài dự đoán lại là 1 cô gái.

“A! Khó trách tôi luôn cảm thấy nàng rất giống nữ nhân..... Thì ra mắt mình không có vấn đề.....” Triệu Mộ Hiền tựa vào bàn giặt mình. Cô luôn có 1 tật xấu là không thể nam nhân đẹp với nữ nhân đẹp, nam nữ không phân biệt nổi. Hiện tại nàng có thể khẳng định cái sự việc nam nữ khó đoán kia có kết quả, ít ra cũng nhìn đúng được 1 người.

“Thiên Kiêu vậy Hắc Dao đâu? Em không phải nói cô ấy là linh hồn thợ gốm chuyển thể vì sao lại không mang nàng ta trở về?” Đông Phương Phong Hoa cảm thấy không đúng lắm, không chỉ là việc bắt cóc kia không thích hợp lại ngay cả kẻ luôn hung hăng như Thiên Kiêu cũng có gì đó lạ lạ

Ba ngày trước Đông Phương lang mang hấn về trên người đầy máu, và Hắc Tĩnh đang hấp hối trở lại Đông Phương gia, và hấn còn rất hung dữ không cho phép ai động vào người Hắc Tĩnh, hay qua đó xem. Lại còn mắng bọn Thập Nhất đến quá chậm. Chính bản thân mệt đứt hơi, lại còn xem bố trí thoả đáng cho Hắc Tĩnh chờ cô ta qua cơn nguy hiểm mới bằng lòng nghỉ ngơi.

Thật không bình thường! Rất không bình thường!

“Đúng vậy! Người chúng ta cần là Hắc Dao cũng không phải là Hắc Tĩnh 1 phần tử khủng bố nguy hiểm này.” Triệu Mộ Hiền đã bị Hắc Tĩnh bắt 1 lần nên nàng rất sợ.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ Hắc Tĩnh mới là người chúng ta muốn tìm?” Đông Phương Tuyệt Thế lại hỏi.

“Ai! Các con chờ một chút cho Thiên Kiêu ăn bữa cơm ngon lành đi.” Đông Phương phu nhân nói.

Đông Phương Thiên Kiêu vẫn một mạch ăn trầm mặc không nói gì.

Trên thực tế hấn giờ phút này thật sự không muốn trao đổi đề tài này.

Nhưng Đông Phương Phong Hoa lại không buông tha cố ý tiếp tục nói:

“Mẹ à! Chuyện này rất quan trọng nếu Hắc Tĩnh không phải người chúng ta vậy không cần thiết để cô ta ở đây, lại càng không nên lãng phí tiền thuốc thang.....”

Đông Phương Thiên Kiêu mặt nhẵn lại, buồn đũa xuống bàn cầm lấy khăn ăn lau miệng không kiên nhẫn nói:

“Chính em cũng không biết Hắc Dao hay Hắc Tĩnh ai mới là hồn vị thợ gốm kia trú ngụ. Bởi vì cả 2 đều xuất hiện ở nơi đấu giá và cùng mang bình Hà Khẩu mỹ nhân đi. Lúc trước em tưởng Hắc Tĩnh là nam nên mới nhận định là Hắc Dao, sau lại phát hiện người kia là nữ.....”

“Cho nên chiếu theo lời vị sư thúc nhỏ của Lỗ nói thì Hắc Tĩnh và Hắc Dao 1 trong 2 là người có hồn vị thợ gốm kia?” Đông Phương Phong Hoa tiếp lời.

“Đúng vậy.”

“Vậy em vì sao chỉ mang Hắc Tĩnh trở về?”

“Bởi vì lúc ấy tình huống nguy cấp chỉ có thể cứu được 1 người.”

“Vậy em vì sao cứu là Hắc Tĩnh mà không phải là Hắc Dao?” Đông Phương Phong Hoa lại hỏi.

Mặt Đông Phương Thiên Kiêu trầm xuống lạnh như băng.

“Vì sao hả Thiên Kiêu!” Đông Phương Phong Hoa vẻ mặt tươi cười nhưng toát lên khí thế ép người.

Vì sao? Vì sao chuyện gì cũng phải có lý do? Vì sao mọi người đều hỏi vì sao?

Mắt Đông Phương Thiên Kiêu trừng lại đang muốn nói vài câu nhưng lúc đó Thập Nhị vội vàng chạy vào cấp báo:

“Nhị thiếu gia! Hắc Tĩnh đã tỉnh lại, hơn nữa đang nổi nóng.....”

Hấn rùng mình lập tức đứng dậy:

“Để ta đến xem.”

Thấy vẻ mặt hần nóng vội Đông Phương Phong Hoa khuôn mặt tươi cười dần dần ảm đạm đi, mặt ưu tư Triệu Mộ Hiền quay đầu khó hiểu nói:

“Kỳ quái! Nhìn em anh có vẻ rất lo cho Hắc Tĩnh thì phải?”

“Ai! Bởi vì nó cũng giống anh.....” Đông Phương Phong Hoa dịu dàng vén sợi tóc mềm của nàng nói nhỏ, hần lúc đó cũng rất khổ sở nên có thể hiểu được hành động không tên của Thiên Kiêu!

“Hả?” Cái gì giống? Đây là ý gì? Triệu Mộ Hiền nhìn Đông Phương Phong Hoa mặt lộ ra 1 dấu chấm hỏi to đùng.

Đông Phương Tuyệt Thế 2 hàng lông mày cong đẹp mặt ỉu xiu, oán hận nói thầm:

“Đang làm cái quái gì thế? Đừng có một lần nữa xảy ra chứ.....”

“Cái gì lại một lần?” Triệu Mộ Hiền buồn bực hỏi lại chỉ nhìn thấy vẻ mặt khinh thường của Đông Phương Tuyệt Thế gian xảo, dọa nàng im luôn.

Đông Phương phu nhân vẫn lặng im không nói có chút dăm chiêu dọn dẹp bàn ăn.

Bóng đêm buông xuống, chiếc đèn nhỏ le lắt sáng ở sân nhà. Nhìn Đông Phương gia có chút u ám, an bình, chính là giờ phút này trong phòng riêng của từng cá nhân, lòng mỗi người như không bình lặng.

Đông Phương Thiên Kiêu đi nhanh theo cửa sau đường mòn, rồi dừng bước khuôn mặt tuấn tú trầm lặng từ khi rời khỏi nhà tới nơi ở Hắc Tĩnh lòng rất rối bời. Vì sao lại cứu Hắc Tĩnh? Vấn đề này kỳ thật lúc hần vươn tay thì đã có đáp án.

Là người anh yêu.....

Hần không biết hần có phải bị lời nói của vị sư thúc trẻ tuổi của Lỗ Mặc ảnh hưởng nhưng hần thật sự có tình cảm với Hắc Tĩnh, hần chỉ biết là trong nháy mắt hần không hy vọng Hắc Tĩnh chết ở trước mặt hần. Nhưng nếu chẳng may hần sai thì sao? Biết đâu Hắc Dao mới người giải trừ lời nguyền của Đông Phương gia thì nên làm cái gì bây giờ?

“Cút hết ra ngoài cho ta! Các người đem ta nhốt tại nơi này làm gì? Vì sao cho ta mặc thứ quần áo chết tiệt này?”

Vừa ở cửa cũng có thể nghe thấy tiếng cô nàng hét lên, rất giận dữ. Bên hành lang hơn 30 thuộc hạ cúi đầu chào hần, hần mở cửa ra

“Đừng cho bất kì ai tiến vào.”

Đông Phương Thiên Kiêu ra lệnh 1 câu rồi bước vào trong, nhưng vừa vào đã bị 1 cú đấm chớp nhoáng của Hắc Tĩnh chào đón. Nhưng rất nhanh tay đã bị tóm được, hần nhìn chăm chăm nàng hơi khựng lại.

Hần thích cô nàng này sao?

Lúc khi nhìn thấy cô gái này bị thương hần rất nóng ruột như này có phải là thích không? Rồi lúc cận kề cái chết vẫn cứu nàng có phải là thích không? Nếu như vậy hần sẽ gặp phiền phức lớn phải không? Hần đã từng nghĩ mình sẽ không yêu bất luận kẻ nào, cũng không nên động lòng vì sao lại động tâm với cô nàng nữ không ra nữ này?

Cô nàng này có gì tốt? Cá tính thì xấy, lại hung ác, bướng bỉnh, máu lạnh, động tỵ là gờ tay gờ chân chẳng óc chút nào của phụ nữ.....Chẳng đáng yêu như bao cô gái khác mà sao chẳng hiểu sao mình lại thích? Hần tự thấy tức giận với chính mình, khi không đi chú ý 1 cô nàng quái dị.

Nhưng ở phương diện nào đó mà nói cô ta có gì đó giống hần.....Chỉ tiếc là kẻ địch, bất luận cô gái này có phải hồn vị thợ gốm kia hay không thì mình và cô ta không thể đi đến đâu cả. Ai! Sớm thế để cô ta bị nước trôi đi luôn cho hần đã buồn phiền...

“Cô làm cái gì?” Hần nhìn chăm chăm ánh mắt nàng đang giận dữ muốn gờ tiếp 1 nắm đấm lên

Hắn rất dễ dàng cầm cổ tay nàng cười lạnh:

“Thật tốt quá vẫn có thể đánh người có vẻ không có việc gì rồi!”

“Đúng! Ta tốt lắm cho nên mi tốt nhất lập tức thả ta ra ngoài đi.” Nàng giận dữ nói.

“Tốt? Cô thật nghĩ là cô tốt lắm?” Hắn hừ nhẹ đột nhiên đẩy nàng một chút nhìn cô này đứng thẳng còn không xong, đã chưa lành vết thương hắn lập tức giữ chặt nàng, cười lạnh:

“Xem ra cô còn đứng còn không vững!”

Tuy rằng đã tỉnh lại lại còn dám giương nanh múa vuốt nhưng ít ra còn có tinh thần nhưng nhìn mặt tái nhợt thở dốc thì ít nhất phải nghỉ ngơi mười ngày hay nửa tháng may ra có thể phục hồi như cũ.

“Mi.....” Người này đáng giận.

“Nghỉ ngơi nhiều đi như vậy đỡ lãng phí nguyên khí.” Hắn hừ nói.

Trong lòng hơi nháo, là hắn đang quan tâm mình sao?

Không! Làm sao có thể? Không thể nào.....

Lấy ra khẩu khí mạnh bạo mặc kệ trong lòng ngực đang đập ục ục, mắt nhú lên, cảnh cáo:

“Mi tốt nhất nhanh thả ta ra nếu không Hắc Nguyệt Đường sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Hắn hai tay kéo nàng tới gần châm chọc nói:

“Tôi cứu cô đó! Hắc Nguyệt Đường đáng lý nên cảm kích vạn phần tôi mới đúng chứ nhỉ?”

Nàng lùi về phía sau, trừng mắt trong lòng hơi lặn tẩn. Lúc nguy cấp đó hắn lại không cứu chị mình mà cứu mình, không hiểu hắn tốt hay có ý đồ gì khác?

“Mi..... vì sao cứu ta?” Nàng rất muốn hỏi rõ ràng.

“Cái gì?” Hắn nhú mi, vẻ không hiểu.

“Vì sao..... không cứu chị ấy mà cứu ta?” Nàng nghĩ là hắn thích Hắc Dao.

Hắn đột nhiên đem kéo nàng tay để sau thắt lưng nàng thừa cơ đem nàng ôm vào trong lòng, kề sát mặt nàng khòe miệng khẽ nhếch:

“Cô thử nói xem?”

Nàng kinh hãi muốn lui về phía sau nhưng lại không thể động đậy, chỉ có thể nín thở, đề phòng:

“Chẳng lẽ mi muốn lợi dụng ta để không chế Hắc Nguyệt Đường?”

“Cũng được! Đề nghị này cũng không sai chỉ tiếc là hiện tại người mà Hắc Nguyệt Đường không phải là cô.” Hắn tà ác giờ lên một chút cười mỉa.

“Cái gì?” Nàng ngẩn ngơ.

“Hắc Dao không chết, Miêu Vô đã cứu cô ta đem về Hongkong rồi, giờ phút này mọi người trong Hắc Nguyệt Đường đều nghĩ chính cô hãm hại chị mình, phản bội theo địch!” (L: chắc sắp rồi). Đây là tin tức mà sói của Đông Phương gia hôm qua lượm được. Thằng thối mà nói khi hắn vừa nghe được tin này cũng có chút giật mình tên Miêu Vô này lại phản đầu quên mình nhảy xuống dòng chảy siết kia cứu Hắc Dao chứng tỏ quan hệ của bọn họ không tầm thường tý nào?

“Hắc Dao..... không chết?” Hắc Tĩnh vẻ mặt vui nhưng mắt lại lạnh lại.

“Sao thế? Nghe thấy chị mình không chết mà cô lại có vẻ không vui thì phải.”

Nàng giương mắt trừng hắn không đáp

“Buông ra!”

“Chị của cô quả là không tầm thường?” Hắn dò hỏi.

“Không liên quan đến chuyện của mi.” Cửa nàng sắc mặt càng trầm.

“Cũng khó trách mình bị chính chị ruột bắn bị thương, lại bị lôi xuống suối ai mà chẳng giận tức giận.” Hắc hừ nói.

Mắt loé lên, nhìn hắc.

Hắc..... lại biết?

“Hắc Dao là giả vờ đi? Làm bộ trúng tà của Miêu Vô lại nửa đường vấp té, may cô phản ứng mau nếu không đã bị rơi xuống nước rồi..... Hừ! Cô ta chỉ là giả vờ, cô ta và Miêu Vô là đồng phạm.”

Hắc Tĩnh trầm mặc không nói.

Không nghĩ người chị ôn hoà, dịu dàng, đáng yêu, luôn rất tốt với em mình. Thà để tay mình vấy máu chứ cũng không muốn chị mình bị lôi kéo vào tranh chấp ... vậy mà lại nhẫn tâm ra tay bắn mình, vì sao? Vì sao muốn giết mình?

Đông Phương Thiên Kiêu nhìn khuôn mặt đang tái nhợt, bắn khoản của cô nhóc này làm hắc dịu xuống, buông tay ra, thở dài.

“Hắc Dao không có dáng vẻ đơn thuần như cô thấy đâu, cô ta rất có dã tâm. Chỉ là cố ý muốn che dấu dã tâm đó chờ thời cơ, chỉ cần có kẻ kích động thì nó lập tức bùng nổ.”

“Câm ngay!” Nàng gầm lên.

“Hoặc do cô bản lĩnh quá cao, luôn đánh đông, uy hiếp tây nên cô ta không muốn là kẻ nhàn hạ, làm cảnh cho nên cô càng mạnh bao nhiêu chị ta càng hận cô bấy nhiêu!”

“Đủ rồi. Đừng tưởng cái gì mi cũng biết.” Nàng thật không hy vọng một người ngoài lại nói ra chân tướng của sự thật..

“Tôi đương nhiên là sẽ nói bởi vì người tiếp theo cô ta muốn giải quyết chính là cha của cô đó.” Hắc lạnh lùng cười.

“Chị ấy sẽ không.....” Hắc Tĩnh hoảng sợ mặt biến sắc.

“Cô ta đương nhiên không ngu gì mà ra mặt, trước mắt mọi việc sẽ do Miêu Vô làm. Miêu Vô sẽ áp chế và bắt cha cô phải giao ra quyền lực của Hắc Nguyệt Đường, đương nhiên cha cô cũng không muốn công lao của mình bị tan tành trong chót lát nên sẽ giao quyền cho Hắc Dao. Và đương nhiên Hắc Nguyệt Đường sẽ được Miêu Vô và Hắc Dao nắm trong tay.”

Nàng nhú mày suy tư một chút nghĩ rằng mình phải mau trở về nếu sự tình sẽ càng trầm trọng hơn

“Ta phải trở về Hắc Nguyệt Đường như thế nào người mới bằng lòng thả ta? Nói điều kiện đi!” Nàng lạnh lùng nhìn hắc, còn hắc hai tay khoanh trước ngực, lắc đầu hơi cười:

“Điều kiện gì cũng không được vì ta sẽ không thả cô về.”

“Vì sao?!” Nàng kinh sợ.

“Thật vất vả mới bắt được cô, cô tưởng ta sẽ ngu ngốc thả hổ về rừng sao?”

“Người thẳng khốn này! Ta biết mi không tốt đẹp gì mà.....” Nàng tức giận lại giờ nắm đầm lên.

Hắc ung dung cười nói:

“Cú đầm như bông mà còn muốn đầm sao?”

Nàng tức giận hừ một tiếng mặc kệ hắc trực tiếp đi ra cửa, ngoài không có người canh giữ nên mình cứ liều ra.

Hắc cau mặt nhanh chóng vọt đến cửa, tay giữ tay nàng, khẩu khí có chút giận:

“Này! Cô mặc như vậy mà cũng đi ra ngoài gặp người sao?”

Nàng ngẩn ra nhìn thấy trên mình chỉ mặc độc 1 chiếc áo khoác, bên trong không có gì, ngực phập phồng tự do làm cho mặt đỏ bừng. Nhanh tay che trước ngực, la lên.

“Mau đưa bộ quần áo kia trả lại cho ta!”

“Cô nói là thứ đồ bó ngực kì lạ kia sao? Nó vừa bần, lại vừa hôi, dính đầy máu sớm đã bị mất đầu rồi.”

“Vậy cho ta một bộ quần áo nam.”

“Rõ ràng là nữ sao muốn mặc quần áo nam?” Hắc nhú mày.

Nàng giận dữ sắc mặt tái mét, khẩu khí giận dữ.

“Không được nói ta là nữ! Ta là nam! Nam mi hiểu không? ”

Hắc vẫn ung dung ở sau nói:

“Lộ ra rồi còn muốn che giấu làm gì. Cô tưởng ta là kẻ mù hay sao?”

“Ta vốn là nam, tim của ta, linh hồn của ta đều là nam! Ta giống người” Nàng điên cuồng gào thét.

Cô ta thật chẳng hiểu nổi nữa, cứ chọc mình giận. Cố ý sao?

“Giống gì mà giống? Cô là nữ hiểu không? Tóm lại là nữ!”

“Câm miệng! Không cho phép nói từ nữ!” Nàng la hét điên loạn, cay đắng gào.

Đông Phương Thiên Kiêu khuôn mặt tuần tú bắt đầu giận dữ.

“Cô tự lừa mình sao? Hay là tâm lý có vấn đề? Không phân biệt rõ chính mình là nam hay nữ sao?”

“Ta đương nhiên phân biệt rõ ràng, ta là nam hiểu không? Từ đầu đến chân đều là nam!” Nàng cắn răng quát chói tai.

Không đợi nàng nói xong, hắc đã một phen kéo tay nàng dùng ném lên giường lớn, áp đảo nàng dưới thân không chút khách khí xoa bóp bầu ngực đang phập phồng của nàng, cười khẩy nói:

“Nói cho tôi biết là nam làm sao lại có thể có cái này?”

“Đừng chạm vào ta!” Nàng hoảng sợ, liều mạng vịn vịn giấy dựa.

“Xem ra cô còn rất cảm giác!” Cách áo khoác nhưng nụ hoa đã bị hắc khiêu khích mà đứng thẳng.

“Đáng chết! Ta muốn giết mi....” Nàng kinh sợ điên cuồng hét lên dùng hết sức lực chống cự nhưng tay hắc như gọng thép cứng kìm kẹp nàng:

“Theo tôi nên có người dạy cô nhận thức thế nào là nam nhân cùng nữ nhân bất đồng đi miễn cho cô không phân biệt nổi loạn trào.....”

Dứt lời hắc cúi đầu xuống mãnh liệt hôn trụ môi của nàng.

Nàng khiếp sợ, thất sắc, nhắm chặt môi không cho hắc thực hiện được nụ hôn.

Hắc cười thầm một tiếng chuyển hướng liếm tai của nàng, nàng bị ngứa mẫn cảm dục lại, há mồm ra đã bị hắc nhân cơ hội nắm lấy cảm của nàng tiếp tục phủ lên môi nàng.

“ô ô.....”

Hai người hôn nhau nhưng nàng không phải là đối thủ của hắc? Nàng chưa bao giờ bị kẻ nào hôn, cắn bản ngay cả hôn là cái gì đều cực kì chán ghét không muốn biết và đương nhiên càng không có khái niệm chống lại. Bỏ vậy lưỡi của hắc linh hoạt tiến vào lộng hành trong miệng nàng, còn nàng thì khiếp sợ chính mình.

Cái này..... đây là.....

Hắc cười thầm một tiếng chiếm được ưu thế càng muốn tiến thêm một bước sâu sắc hôn.

Chính mình lại như vậy không hề chống cự người xâm lược làm Hắc Tĩnh có chút kinh hoảng, cũng không biết làm sao chỉ thấy người mình nóng rực theo lưỡi hắc đưa đẩy. Môi tiếp môi nàng từng nghĩ rất ghê tởm nhưng bây giờ lại hoà vào, tan chảy, tê dại. Rốt cục là cái gì đang xảy ra?

Sao lại có..... Nụ hôn này như loại ma pháp sao?

Hơi thở nàng hoà cùng với Đông Phương Thiên Kiêu, tim đập nhanh chưa từng thấy, thân thể cũng bắt đầu run rẩy.....

Phút chốc hắc buông nàng ra, ngẩng đầu đầy mắt khiêu khích.

“Thấy không? Phản ứng hiện tại của cô không có gì giống đàn ông hết! Cô hiện tại cảm thấy run sợ, mềm yếu, toàn thân vô lực đúng không?” Hắc trầm thấp cười, tầm mắt vẫn lưu luyến đảo qua cái môi nàng bị hắc hôn đỏ lên.

Nàng giống như bị dội một chậu nước lạnh, nháy mắt thanh tỉnh, thẹn quá hoá giận cãi chày cãi cối:

“Cái này chính là phản ứng sinh lí của thân thể căn bản không phải cảm giác chân chính của ta.” (L: đừng thách anh ấy ra tay nặng hơn...)

“Phải không? Nhưng tôi thường nghe người ta nói tâm tình của phụ nữ cùng thân thể là một.”

“Nhưng ta không phải nữ! Không đúng, không đúng, không phải!” Nàng hét lên giận dữ.

“Cô.....” Hắc cau mày, thấy nàng vẫn kiên cường, ngang bướng, lại còn cố chấp như thể muốn lấn át lời của mình. Giận dữ kéo lái khoá trên áo khoác của nàng

“Xoẹt”

“Mi làm gì?” Nàng lớn tiếng kêu lên vội vàng che lấp trước ngực, muốn trốn.

Hắc vẻ mặt lạnh lùng đưa thân thể đang cứng đờ vào trước cái gương.

“Buông tay ra, mi rốt cuộc muốn làm gì?” Nàng tức giận ra sức giãy dụa, nhưng càng giãy dụa cái áo khoác càng che không được da thịt bên trong.

“Tôi muốn cô hãy nhìn chính mình.” Hắc cánh tay kéo tay nàng đang che trước ngực ra đằng sau, không cho che dấu. Vì thế mà bầu ngực no đủ mê hồn lộ ra trước tấm gương. Nàng kinh hãi che mắt mình tức giận cả người phát run. Cô không muốn soi gương, chán ghét chính bản thân mình, chán ghét cái thân thể này. Là tạo hoá trêu ngươi nàng

“Mở to mắt! Nhìn chính mình đi!” Hắc thét lên ra lệnh.

“Không muốn!”

Nàng thật sự chán ghét chính mình như vậy sao? Giống như thân thể này khiến nàng khổ thẹn lắm ư? Cô ta lại có tật xấu này, nhưng mặc kệ hắc phải trị khỏi cái bệnh không thừa nhận bản thân của cô ta mới được.....(L: là giáo dục giới tính hả? Kiêu: chuẩn)

Khóe miệng tà ác nhếch lên, ôm nàng bàn tay to hướng về phía trước ngực nàng, bao phủ bầu ngực căng mịn, trêu đùa nụ hoa kia.

“Mi” Nàng thở hốc vì kinh ngạc khiếp sợ mở mắt ra, nhìn ra trước gương mình áo rách lung tung, bị hắc ôm vào trong ngực, đầu ngón tay của hắc đang có những hành động ám muội, 1 loại hương vị gì đó lan toả trong nàng. Càng làm nàng hận hơn là vẻ mặt của Đông Phương Thiên Kiêu. Cái tên đáng giận chết tiệt kia đang mỉm cười.

“Thấy rõ không Hắc Tĩnh? Cả người cô từ trên xuống dưới là phụ nữ...” Hắc cố ý bên tai nàng nói nhỏ.

“Ta không muốn nhìn! Mau lấy cái bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra đi!” Nàng kích động nếu không phải miệng vết thương chưa lành, toàn thân khí lực mất hết nàng đã sớm làm thịt hắc. (L: ăn thịt hắc? hay bị hắc thịt?)

“Cô không nhìn? Vậy tôi sẽ giúp cô xem thật kĩ.....” Hắc cười khê năm ngón tay bắt đầu không kiêng nể xoa bóp âu yếm, môi càng dọc theo cổ của nàng hôn tới.

“Đừng chạm vào ta.....” Nàng chịu không nổi đầu ngón tay nàng run rẩy không ngừng vận vẹo tứ chi kháng cự.

“Hư! Im lặng coi! Cô đại khái chưa từng thăm dò tìm hiểu thân thể của chính mình rồi? Thân thể con gái sẽ rất hay ngược ngùng có những nơi rất mẫn cảm.” Hắc xoa đồ dành, dẫn dụ nàng, hưởng thụ cái mềm yếu trong lòng bàn tay mình.

“Đông Phương Thiên Kiêu! Ta..... ta muốn giết ngươi.....” Nàng hơi thở hỗn độn hết nhẹ.

“Được! Tôi chờ cô tới giết tôi.” Hắc nói xong tay phải chậm rãi hướng về cái bụng bằng phẳng của nàng ra tay.

“Mi muốn làm gì?” Nàng kinh hãi lại lần nữa mở to mắt, lấy khuỷu tay chống đối hắc.

Hắc không đáp một tay ở trước ngực xoa nắm, tay kia thì xâm nhập nơi giữa hai chân nàng tìm kiếm cánh hoa.

“Không muốn!” Cái tên đáng chết này làm Hắc Tĩnh thật sự hoảng, nàng kẹp chặt hai chân muốn ngăn cản hắc nhưng lại làm cho đầu ngón tay dễ dàng xâm nhập vào nơi tư mật của nàng làm xằng làm bậy.....

“A.....” Nàng bất lực ngậm ra tiếng.

“Nơi này là bộ phận đẹp nhất trong thân thể con gái. Nơi này có thể thiêu đốt đám nam nhân, cũng có thể làm cho nam nhân phát cuồng.....” Tay hắc ra tăng lực đạo, kích thích bản năng nguyên thủy của nàng, trêu chọc nơi nữ tính của nàng hắc muốn nàng nhận ra rằng, nàng là 1 nữ, 1 người đàn bà thực sự

“Không muốn..... a..... Đông Phương Thiên Kiêu.....” Thân mình vận vẹo cảm giác trong cơ thể đau đớn mà vui sướng, nàng chỉ biết là hắc đang nhục nhã mình, chính nàng cố tình trêu chọc thân thể mình, mà thân thể lại hưởng ứng hắc mà lắc lư.....

“Phản ứng..... của cô rất mạnh mẽ.” Hắc thanh âm cũng trở nên khàn hơn, bị nơi tư mật nóng ẩm của nàng làm thiêu nóng ngón tay của hắc cũng thiêu đốt tim hắc, làm hắc toàn thân nảy sinh dục vọng, ham muốn.

“Mi tên hỗn đản này..... Có dám ngàn nhất cũng không bỏ qua cho ngươi..... A a a.....” Miệng nàng rít gào nhưng cũng đồng thời như bị vây hãm nơi bị hắc khiêu khích, âu yếm sau đó như 1 con thú đang ngủ say trong tâm linh bị kẻ đột nhập đánh thức, hắc mạnh mẽ đụng vào nàng. Nhìn chằm cơ thể nàng sa vào dục hỏa rất quyến rũ trong lòng hắc như nổi dậy cánh tay càng tiến sâu thăm dò, tay mạnh mẽ ra vào làm cho nụ hoa nàng thêm ướt át dịch mật ra tràn đầy.....

“A a a” Có thứ không thể giải thích được đang trong cơ thể nàng bùng nổ, nó rất mạnh nàng đứng dậy nó lại làm nàng ngã xuống, không thể kháng cự được, yêu kiều rên rỉ..

Hắc ôm chặt nàng tay tùy ý ở trong nàng nở rộ giải phóng.

Cố gắng giữ bình tĩnh hắc mới buông nàng ra, đùa cợt nói:

“Bây giờ cô còn hoài nghi giới tính của mình nữa không?”

Hắc Tĩnh tức giận xoay người giáng cho hắc một cái tát nhưng thân thể sớm suy yếu lại bị hắc quấy nhiễu rất cuộc chịu không nổi lửa giận cuồn lên, tát xong nước mắt nàng rơi xuống, chân thì đứng không vững ngã về phía trước.

Hắc nhanh tay ôm lấy nàng khoe miệng đang nhếch lên phút chốc cứng đờ, bởi vì hắc thấy vết thương trên vai nàng bị vỡ ra, thấm đầu máu. Làm hắc tự giận chính mình trêu đùa quá đà.....

“Ta..... muốn giết..... mi..... Mi chết chắc rồi.....” Cho dù sắc mặt đã trắng bệch ý thức đã mơ hồ nàng vẫn kiên cường cắn răng nói rồi mới cam tâm nhắm mắt hôn mê trong lòng hắc.

Nhìn thấy mặt nàng như không có máu trắng bệch làm lòng hắc trầm xuống, mi nhíu lại rất khó coi.

“Không cần cô phải động thủ tôi cũng sẽ chết.” Nhẹ giọng nói rồi hắc đem nàng ôm dựng lên ôn nhu đặt lại trên giường sau đó lặng lẽ nhìn nàng.

Khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập vẻ mỗi mệ, nằm im ắng trên giường có vẻ gầy đi. Âm thầm thở dài hần không biết chính mình đang nghĩ cái quái gì? Làm cái quái gì nữa! Cô ấy muốn nghĩ bản thân mình là nam thì liên quan gì đến mình cơ chứ? Lại còn chọc giận 1 người đang bị thương!

Hần đang sợ cái gì? Tức cái gì?

Chẳng lẽ trong tiềm thức hần lo lắng cho nhận thức của nàng và cái vị thợ gốm từ ngàn năm trước sao?

Ý nghĩ đó làm hần giật mình! Ánh mắt từ miệng vết thương dời xuống trước ngực nàng, nụ hoa bị hần mơn trớn nhũ tiêm mê muội hiện lên hơi đỏ làm cho ngực hần nóng lên nhìn đầu ngón tay mình bị thiêu đốt nhất thời hạ thân cơ rút từng tế bào nổi lên ý niệm điên cuồng muốn chiếm lấy nàng.

Hần khẽ biến sắc đứng dậy vội vàng rời ra.

“Nhị thiếu gia! ” Ngoài cửa Thập Tam, Thập Nhị nhìn sắc mặt chủ nhân dị thường kinh ngạc.

“Gọi Thập Nhất đến đây một chút. Còn nữa gọi 1 nữ nhân giúp đến thay quần áo cho Hắc Tĩnh.” Hần xanh mặt hạ lệnh.

“Tuân lệnh”

Hần đi được 1 bước lại quay đầu lạnh lùng nói:

“Ngoài Thập Nhất ra không cho phép nam nhân nào đi vào.”

“Dạ”

Chỉ thị xong hần về phòng. Cầm lấy di động gọi cho Đông Phương Khuynh Quốc.

Hần hy vọng Hắc Tĩnh sẽ không phải là kẻ ngàn năm trước ra lời nguyên rửa kia.

Tốt nhất là không phải...

7. Chương 7

Chuyển ngữ: Tuyết Liên

Ta hận! Ta rất hận.....

Là ai? Là ai đang nói chuyện với mình?

Ô ô hu hu Ta không cam lòng..... không cam lòng.....

Đau! Có 1 cảm giác cực kì đau thương đang giằng xé trong ngực nàng, đau đến không thể thở nổi giống như cái đó mang theo cái hận mãnh liệt, hô lên mình không cam lòng chính là chính nàng sao?

Đem “mỹ nhân từ” trả lại cho ta.....

Cái gì? mỹ nhân từ? Là..... mỹ nhân từ của Đông Phương gia sao? Ý nghĩ đang nháy lên nhớ tới lúc trước nhập vào người Lỗ Mặc có sở thấy 1 cái từ bàn xinh đẹp lại ẩn giấu nhưng bí oán, là màu của mưa? Mưa nước mắt? Cái vệt sang quen thuộc, cái vòng tròn đó rất quen thuộc nhìn nó mà lòng nàng đau, lòng nàng run rẩy.

Lúc này từ bàn kia đột nhiên vỡ toang ra thành nhiều mảnh nó toé ra máu, máu từ trên ngực nàng chảy ra!

“A.....” Hắc Tĩnh kinh hãi bật dậy, sắc mặt trắng bệch, ngực như còn lưu lại 1 sự chấn động đó, giống như trái tim đang nổ tung ra.

Hu..... hu.....

Tay của nàng đưa lên đang run rẩy, chặn lên trước ngực như đang rất kinh hãi. Những hình ảnh lặp đi lặp lại làm cho nàng thấy cơn ác mộng của mình trước nay đều liên quan đến “mỹ nhân từ”. Nàng phải nghĩ biện pháp tận mắt thấy cái mỹ nhân từ của Đông Phương gia là cái dạng gì.

“Cô rốt cục đã tỉnh!” Triệu Mộ Hiền đứng ở bên cạnh cửa.

Nàng ngẩng đầu mắt liếc trừng lại. (L: tình duyên ngàn kiếp của hồn vị thợ gốm kia đó)

Đối với Triệu Mộ Hiền nàng không có cảm giác bài xích. Lại mỗi khi nhìn thấy cô này làm cho nàng cảm giác như rất phần uất, đau thương, tức giận

“Cô tới đây làm gì?” Nàng lạnh lùng hỏi.

“Tôi đến xem cô thôi.”

“Không cần! Cô mau cút đi.”

Loại phụ nữ hung hãn thế này mà Đông Phương Thiên lại thích quả là ánh mắt hắn bị mù ở đâu không biết! Trong lòng thầm nghĩ nhưng lại nói toạc ra luôn.

“Tôi chỉ rất ngạc nhiên sao Đông Phương Thiên Kiêu lại có thể chăm sóc cô những ba ngày ba đêm? Nhìn mặt cô có cái gì đẹp? Mà như hắn rất lo lắng? lại còn không cho những nam nhân khác tới đây.....”

Hắc Tĩnh ngắt ra trong lòng chấn động.

Đông Phương Thiên Kiêu..... Hắn chăm sóc nàng ba ngày ba đêm á?

“Tôi đoán cô nhất định hạ cổ gì lên hắn đúng không? Bằng không kẻ mặt lạnh vô tình như hắn sao lại động tâm với cô.” Triệu Mộ Hiền hai tay chống lên thất lưng, lòng nghi ngờ hỏi.

Động tâm? Đông Phương Thiên Kiêu đối với nàng? Sao có thể? Sao lại có thể xảy ra chuyện không hay này? Lại nhớ đến ngón tay hắn xâm phạm mình làm cho giận mà tức run lên.

“Hắn là cái tên hỗn đản, ta mới không thèm hạ cổ với hắn ta chỉ muốn một dao giết hắn.” Nàng tức giận lại xấu hổ nói.

“Hả? Chẳng lẽ cô đối hắn không có cảm giác? Nghe nói các người mất tích lại ở cùng một chỗ với nhau.....” Triệu Mộ Hiền rất kinh ngạc thế nhưng làm gì có cô gái nào mà khiến Đông Phương Thiên Kiêu cao cường, đẹp trai vậy mà lại động tâm chứ?

“Ta rất ghét hắn! Ghê tởm hắn. Ta hận không thể..... lột da hắn, cắn xé hắn cốt, uống máu hắn.....” Nàng đột nhiên gầm nhẹ, làm cho Triệu Mộ Hiền bị phản ứng kịch liệt của nàng làm hoảng sợ nói:

“Đông Phương Thiên Kiêu đã làm gì với cô sao? Sao cô lại giận hắn đến như vậy?”

Bị nói như vậy nhớ tới cái môi Đông Phương Thiên Kiêu nóng rực mãnh liệt hôn mình, đầu ngón tay hắn thiêu đốt cơ thể mình, cảm giác từng đợt rung động không tên trào lên, suy nghĩ thêm lung tung, rối loạn không thể xua đi được. Mặt ửng hồng, nóng lại nổi trận lôi đình hô to:

“Không cần nói nữa! Đừng nhắc tới hắn nữa!”

Triệu Mộ Hiền nháy mắt mấy cái, cảm giác Hắc Tĩnh lạ!

Không lẽ cô ta cùng Đông Phương Thiên Kiêu trong lúc đó có cái gì.....

Hắc Tĩnh đột nhiên phát hiện chính mình kích động quá mức vội vàng ôn định cảm xúc, lấy lại khẩu khí liếc Triệu Mộ Hiền:

“Cô tới đây chỉ để nói chuyện vô vị này thôi sao?”

“Ai! Tôi bởi vì nghe nói cô chưa có tỉnh lại nên qua đây xem sao!” Triệu Mộ Hiền nhún nhún vai vì an toàn Phong Hoa không cho phép nàng đến chỗ Hắc Tĩnh, nàng thật vất vả thừa dịp hắn đêm nay cùng bà nội, mẫu thân tham gia tiệc từ thiện mới có cơ hội tiến vào. Là Phong Hoa quá lo mà thôi, nhìn cái bộ dáng nằm suy yếu của Hắc Tĩnh có thể ra tay được với nàng sao?

“Cô đến xem ta đã chết chưa chứ gì?” Hắc Tĩnh lạnh nhạt nói.

“Nếu không phải vì lời nguyên của Đông Phương gia cũng không thừa hơi mà giữ cô ở lại dưỡng bệnh đâu!” Triệu Mộ Hiền tức giận nghiêng rằng nói

Giải lời nguyên?

Hắc Tĩnh run sợ mặt biến sắc.

Nàng lại có liên quan tới lời nguyên của Đông Phương gia sao? Cái mỹ nhân từ kia, còn có ác mộng từ nhỏ đã ám lấy nàng những bí ẩn đó đều liên quan tới nhau sao?

“Cũng tốt rồi! Rốt cục cô đã tỉnh để tôi đi gọi người mang cơm đến cô hẳn cũng đã đói bụng rồi.” Triệu Mộ Hiền không nghĩ nhiều biết mình cùng Hắc Tĩnh không hài lòng nhau lên không muốn nói nhiều. Chính là cô vừa mới xoay người đã nghe thấy Hắc Tĩnh thét lớn một tiếng nằm trên giường.

Nàng nhìn lại chỉ thấy thân thể Hắc Tĩnh cuộn tròn lại, rất thống khổ ở trên giường run rẩy.

“Này! Cô làm sao vậy?” Nàng kinh hoảng tiến lên hỏi.

“Ta..... ta.....”

“Cô đau ở đâu? Miệng vết thương có đau không? Tôi đi gọi Thập Nhất..... A á?” Nàng còn chưa nói xong, tay đã bị túm lại, ngã ra rồi không biết 1 đoạn dây ở đâu cuốn vào cổ mình.

Um um

Nàng thở không nổi, giãy dụa nhưng càng giãy dụa dây càng thít chặt làm mặt nàng nhanh trắng bệch.

Hắc Tĩnh chậm rãi nhìn nàng cười lạnh:

“Nữ nhân thiện lương lại ngu xuẩn Triệu Mộ Hiền à ta đang muốn tìm kẻ mang ta ra ngoài! Mi tới thật đúng lúc.”

Đáng giận! đáng giận! Nữ nhân này thật ác độc..... Minh đúng là quá khinh địch rồi.

“Cùng ta đi ra ngoài nào!” Hắc Tĩnh khinh nói một hơi, dùng sức đem nàng kéo chặt.

Nàng muốn chống lại nhưng giãy ra lại làm cổ thêm khó thở, đầu choáng váng.

“Hãy ngoan ngoãn một chút, đừng loạn. Người có tin là ta ra tay sẽ khiến cô 1 phút không thở nổi mà chết không?” ”” Hắc Tĩnh âm hiểm cười.

Triệu Mộ Hiền bất đắc dĩ chỉ có thể đi từng bước ra ngoài, mở cửa bên ngoài thuộc hạ thấy nàng bị khống chế mà chấn động, hai người muốn tiến lên cứu thiếu phu nhân nhưng thấy Triệu Mộ Hiền mặt trắng dã, không ngừng run run.

“Đừng tới đây nếu không ta sẽ giết cô ta.” Hắc Tĩnh lớn tiếng quát.

Làm sao bây giờ? Hai thuộc hạ nhìn nhau nhất thời rối loạn. 1 là thiếu phu nhân của lão đại, 1 là cô gái được lão nhị chiều cô không thể tổn thương 2 bọn họ. Tốt nhất đi báo cho nhị thiếu gia. Hai kẻ này liếc nhau ám hiệu.

Hắc Tĩnh lập tức giận nói:

“Không cho phép thông báo cho bất luận kẻ nào! Hiện tại các người mang ta đi tìm mỹ nhân từ.”

“Cái này.....” Bọn họ ngẩn ra. Hắc Tĩnh muốn tìm mỹ nhân từ ư?

“Lập tức đi!” Nàng lại lần nữa thít chặt dây.

“u u” Hơi thở của Triệu Mộ Hiền suy yếu, mặt xanh mét.

“Triệu tiểu thư.....” Thuộc hạ kia khẩn trương.

“Có đi hay không?” Hắc Tĩnh thét to.

Bọn họ hết cách chỉ có thể dẫn dắt nàng đi tới kho hàng mở ra cửa lớn để cho Hắc Tĩnh đi vào.

Hắc Tĩnh áp tải Triệu Mộ Hiền đi vào kho hàng vừa thấy nhìn thấy cái cửa hầm giả cổ kia cả người tựa như điện giật đứng khựng lại.

Cái hầm này..... rất quen

Sau đó như có 1 lực hút kỳ dị trong đó kêu gọi làm cho trái tim nàng run rẩy.

Khó thở quá, thở không nổi, bị cô ta giữ lâu như vậy

” Um um...” Triệu Mộ Hiền nước mắt tuôn ra, chân tay không ngừng vịn vịn nghĩ rằng nàng tám phần sắp chết. Phút chốc từ phía sau giọng của Đông Phương Thiên Kiều vang lên.

“Hắc Tĩnh mau buông ra!”

Hắc Tĩnh chấn động một chút quay đầu nhìn hắc. Nhìn hắc rất mệt mỏi, hắc thực sự chăm sóc mình 3 ngày 3 đêm sao. ...

“Có chuyện gì thì cứ trực tiếp nói với ta được rồi, thả Triệu Mộ Hiền ra.” Đông Phương Thiên Kiều giận nói.

Từ khi Hắc Tĩnh bước tới nơi này mọi cử chỉ đều bị camera quan sát quay lại truyền trực tiếp tới phòng an ninh của Đông Phương gia, thuộc hạ chạy đến thông báo cho hắc làm hắc vừa mới nghĩ ngơi được 1 chút đã bị gọi dậy. Hắc nghe thấy vậy chạy như bay tới đây.

Tự dưng có 1 cái gì đó nổi lên trong Hắc Tĩnh, ánh mắt kì dị, lạnh nhạt:

“Hừ! Được thôi muốn ta thả cô ta ngay lập tức đem mỹ nhân từ giao ra đây.”

“Cô muốn mỹ nhân từ để làm gì?” Đông Phương Thiên Kiều nhú mày, sắc mặt khác thường.

“Ta muốn nhìn xem nó là dạng gì..... nhìn xem nó có phải hay không.....” Nàng nói xong cái gì đó trong nàng lại tiếp tục khống chế nàng, xâm nhập vào tim nàng. Nàng rung động một chút tứ chi như bị lơ lửng nhẹ buông tay còn Đông Phương Thiên Kiều nhân cơ hội đó chạy tới trước xoay tay nàng ra sau, tóm chặt còn giao Triệu Mộ Hiền cho thuộc hạ bảo vệ. 23 đỡ lấy Triệu Mộ Hiền, còn bảo hộ ở bên cạnh nàng. (L: như các bạn đã biết thuộc hạ nhà anh này đánh số cho dễ nhớ =.)

“Khụ khụ khụ.....” Triệu Mộ Hiền không ngừng ho, cổ thở lấy không khí.

Còn Hắc Tĩnh thì lại hồn nhiên như không có gì xảy ra, mặt biểu tình ngây dại.

“Hắc Tĩnh?” Đông Phương Thiên Kiều túm vai của nàng nhẹ lay.

“Mỹ nhân từ..... của ta.....” Nàng thoát khỏi hắc dáng đi cứng ngắc đến trước cửa đem hai tay lòng bàn tay dán lại trên cửa.

“Cái gì?” Đông Phương Thiên Kiều giật mình.

Không chỉ là hắc, ngay cả Triệu Mộ Hiền cùng 23, 24 cũng phi thường kinh ngạc.

“Nghe được không? Nó đang khóc, nó đang lên án.....” Nàng như mê như tỉnh nói

Cánh cửa đó như có cảm biến với Hắc Tĩnh, nó như vang lên những tiếng động kì quặc. Khuôn mặt Đông Phương Thiên Kiều khẽ biến sắc ấn nhanh mặt má, cửa mở ra.

Từ trước giờ mỹ nhân từ chưa bao giờ phát ra âm thanh như vậy, nó vẫn nằm yên ở nơi cất giấu. Như vậy tiếng động kỳ quái đó từ đâu mà đến?

Hắc đang buồn bực không thể hiểu nổi thì 2 mắt Hắc Tĩnh đã trợn lên nhìn chăm chăm cái hình vuông bảo vệ tiến tới gần, tới gần. Tự dưng hình tròn đó lại phát ra ánh sáng màu xanh, chiếc kính bảo vệ nó vỡ toang ra thành những mảnh nhỏ tung toé. Những điều quỷ dị này làm cho Đông Phương Thiên Kiều cùng Triệu Mộ Hiền đều hoảng sợ, trong lòng Đông Phương Thiên Kiều hiện lên một tia bất an, hắc bước lên, hô to:

“Hắc Tĩnh đừng chạm vào nó!”

Nhưng Hắc Tĩnh đã vươn tay đụng vào bên trong. Còn vật kia vẫn loé sáng không ngừng rất chói mắt khiến người ta phải che mắt tránh né còn Hắc Tĩnh thì vẫn điềm nhiên nhìn nó. Những dòng kí ức nháy mắt, chớp nhoáng hiện lên vô số trong đầu. Kí ức xa xôi.....

“Ông trời à nếu người là nữ thì tốt rồi! Nếu là nữ nhân thì ta khẳng định người sẽ là 1 mỹ nữ..... Tay nghề của người thật giỏi.”

Công chúa hoạt bát rất thích chọc hấn nhưng hấn mặc kệ chỉ cần có thể làm cho công chúa cười thì hấn đã mãn nguyện rồi. Nhưng hôm nay công chúa đưa cho hấn 2 bức hoạ người xem, ông trời à 2 bức hoạ đó 1 là bức hoạ chiếc bình man xanh hoa đẹp đẽ đây là tác phẩm công chúa thích nhất là hấn làm nó, bức thứ 2 thì hấn nhìn như sét đánh giữ trời quang là bức vẽ 1 người con gái, dung mạo mỹ lệ, quần áo vương giả, đứng thẳng mặt hơi cười thật mê người. Người trong tranh này là hấn! Là giả trang nữ!

Công chúa là thế lại tưởng tượng hấn là nữ, vẽ hấn nữa.... Vì thế hấn đã hiểu được, lời nói của công chúa không phải đùa, nàng thưởng thức các tác phẩm của hấn vì hấn có tay nghề giỏi chứ không thích hấn. Cả đời này vĩnh viễn là thế, vĩnh viễn công chúa không yêu hấn.

“Bức hoạ này công chúa hãy đưa cho nô tài đi.” Lòng hấn đau nhói mà vẫn phải mỉm cười.

“Được! Ta đưa cho người nhưng ta muốn đem nó chôn cùng ta khi ta chết.”

Vật bồi táng? Công chúa vì sao muốn bức hoạ của hấn làm vật bồi táng? Chẳng lẽ công chúa cũng có chút tình cảm với hấn sao? Hấn tự an ủi mình sau đó mang theo bức tranh về căn nhà nhỏ của mình

Nửa năm sau, công chúa bệnh nặng khó có thể sống qua mùa đông, hấn quyết định hiến thân để chế ra 1 vật, dùng chính mình xương máu mình làm một cái từ bàn để có thể được chôn cùng với công chúa.

Không thể sống cùng nhau, vậy hãy để chết được cạnh nhau đi! Vì công chúa hấn trọn đời làm thành quỷ, không được luân hồi vĩnh viễn ở cạnh công chúa.....

Trước khi chết hấn viết xuống phía dưới bức tranh của công chúa, dùng máu của mình để hạ thành lời nguyện vào trong “mỹ nhân từ”. Rồi hấn nhờ những người thợ khác giao chiếc hộp này cho công chúa. Như vậy sẽ không có kẻ nào dám chia rẽ hấn cùng công chúa như vậy hấn vĩnh viễn được ở cạnh nàng.

Công chúa có “mỹ nhân đồ” vẽ về hấn, hấn có “mỹ nhân từ” cho công chúa như vậy 2 cái này đem chôn thể xác nàng, cùng lắng lắng trong bóng tối, không thấy mặt trời như vậy cũng là 1 thứ hạnh phúc.....

1 thứ hạnh phúc thật xa xỉ!

“Là ai? Rốt cuộc là ai? Là ai chạm vào từ bàn của hấn? Là ai quấy nhiễu mộng đẹp của hấn? Là ai phá vỡ cái yên tĩnh ngàn năm? Có người xôn xao? Có người mang đi, sao lại thế?”

“Ta không đi!” Hấn hò hét, hấn thề lương gào thét.

“Không đi! Không đi! Ta tuyệt đối không đi đâu hết...”

Nhưng nó mạnh quá, hấn bị hút vào trong, bị đem ra khỏi mộ công chúa, chia lìa với công chúa.

“Thiên Công à! Như thế là không công bằng với người! Đến lúc đi đầu thai chuyển thế đi. Kiếp sau hãy làm 1 nữ nhân xinh đẹp..... Sau đó chúng ta sẽ gặp lại!” Thanh âm của công chúa rất nhỏ truyền đến.

Không cần! Hấn không muốn. Cho dù chuyển thế hấn cũng muốn là nam nhân! Chỉ là nam nhân! Hấn không cam lòng.

“Người sẽ không là nam nhân..... Sẽ không.....”

Cái gì? Ý gì?

Đang giật mình hấn thoáng nhìn bức mỹ nhân đồ đang treo kia, mỹ nhân đồ mỹ nhân đó không phải là công chúa mà là hấn là vẽ hấn.....

Ta muốn người biến thành nữ! Thiên Công một khi người chuyển thế cũng chỉ có thể là nữ.....

Không! Không muốn.....

Tại sao có thể như vậy? Bức hoạ có chỗ khác lạ.....

Công chúa người đã làm cái gì? Cô đã làm gì bức hoạ của ta

Ta chờ người! Thiên Công này! Chúng ta sẽ gặp lại, sẽ... gặplại

Không muốn ...không muốn!

Hắn sợ hãi rống lên hồn phách của hắn bị 1 lực mạnh hút ra, từ nơi xa xôi đó... đi ra.....

“A!” Hắc Tinh ôm lấy đầu thê lương điên cuồng gào thét.

Đây là chân tướng sao? Thiên Công không phải là con quỷ hay mơ thấy mà là kiếp trước của nàng! Kiếp trước nàng là 1 nam nhân, 1 nam nhân yêu đến cuồng si. Tình yêu không thành lại không tiếc hy sinh sinh mệnh của mình kết quả bị công chúa giao phó chuyển thể thành nữ nhân....

Thảm nào nàng sống luôn thấy rất gò bó! Tâm trí không an ổn, xác và hồn không thống nhất biến nàng thành kẻ bất nam bất nữ như vậy. Là oan nghiệt! Là từ ngàn năm trước khúc mắc không thể cởi bỏ.

Trong chớp mắt ánh sáng xanh kia bùng 1 cái, chớp mắt mọi người cảm thấy mọi thứ lại khôi phục nguyên trạng nhưng đối với Hắc Tinh mà nói một cái chớp mắt này cũng là cả ngàn năm.

Đông Phương Thiên Kiêu nhìn lên nhìn thấy Hắc Tinh đang cầm mỹ nhân từ vẻ mặt rất hung trong lòng sợ hãi đau đớn. Kỳ thật hắn sớm đã có đáp án, khi hắn cứu nàng lên thì trực giác đã cho hắn biết Hắc Tinh chính là người mà Đông Phương gia muốn tìm, nàng chính là linh hồn vị thợ gốm kia chuyển thể, mang theo ý niệm của kiếp trước chuyển sinh biến thành nhận thức không phải là nữ.

Đúng! Nàng mới là chủ nhân chân chính của mỹ nhân từ.

“Ha ha..... xem ra mấu chốt của lời nguyện rốt cục đã rõ rồi! Vị tiểu sự thúc của Lỗ Mặc kia nói thật là chuẩn! Nhị ca, anh thật sự đem đúng người, thật sự là quá tốt.” Đông Phương Tuyết Thế không biết đi vào từ lúc nào, lạnh lùng cười.

Xác thực là tìm được người giải lời nguyện là 1 chuyện tốt nhưng sắc mặt của Đông Phương Thiên Kiêu lại không có vẻ vui mừng chút nào, hắn nhìn chằm chằm Hắc Tinh trong lòng rối bời..

Vì sao là Hắc Tinh? Vì sao không phải là người khác? Vì sao? Thà lúc ấy hắn cứu Hắc Dao?

Sao hắn lại hối hận? Chẳng lẽ cô ta lại quan trọng với hắn như vậy ư? Quan trọng hơn cả tính mạng 4 anh em hắn ư?

“Mỹ nhân từ! mỹ nhân của ta...” Hắc Tinh vuốt ve từ bàn lại phát hiện mỹ nhân từ bị thiếu một góc thì thất thần.

Có kẻ dám làm tổn hại mỹ nhân từ...

Vì sao? Vì sao lại thiếu 1 góc? Hắn hi sinh thân mình chỉ muốn giấc mộng đẹp ở cùng công chúa? Tại sao lại buộc phải chia lìa công chúa? Phải luân hồi.....Hắn tức giận run run, trừng mắt trong lòng đau đớn đan xen hận thì, hắn không cam lòng. Đều là bọn họ! Cả lũ nhà Đông Phương gia, Triệu công chúa...Hắn sẽ không tha thứ cho những kẻ này! Bọn họ sẽ phải chết!

“Các ngươi là kẻ trộm nó! Bị rửa là đáng lắm! Đáng đời..... Lời nguyện này vĩnh viễn sẽ không bao giờ được giải! Con cháu các ngươi vĩnh viễn sẽ không thể sống qua 30....” Dem mỹ nhân từ cất vào trong ngực hướng về phía Đông Phương Thiên Kiêu hét lên.

Lời nguyện? Lại nguyện rửa? Rốt cuộc Đông Phương gia phải nhận bao nhiêu lời nguyện rửa mới đủ? Khuôn mặt tuấn tú của Đông Phương biến sắc.

“Nếu không phải các ngươi trộm nó đi, ta cũng sẽ không bị tách ra khỏi công chúa! Không bị bắt chuyển thể, sẽ không thành cái thân thể này... ta căm ghét cái lớp vỏ nữ nhân... Tất cả là tội lỗi của các ngươi, Đông Phương gia nhà các ngươi vĩnh viễn chết không hết tội!”

Đông Phương Thiên Kiêu sắc mặt trầm mặc không nói nhưng Triệu Mộ Hiền nghe không nổi nữa, giận dữ nói:

“Ngươi rốt cuộc muốn ghi hận bao lâu nữa? Đều đã ngàn năm qua rồi. Ngươi hãy tỉnh lại đi, kiếp này là kiếp này....!”

Ánh mắt Hắc Tinh chuyển hướng qua nàng quát lên chói tai:

“Công chúa thật tàn nhẫn! Nếu không phải tại cô ta cũng sẽ hiện tại không phải cái dạng này..... Cô chà đạp lên tình yêu của ta! Cô rửa ta thành nữ nhân, cô thật không có trái tim!”

Triệu Mộ Hiền nghiêm mặt nói:

“Ta đã không còn nhớ rõ chuyện của kiếp trước. Ta cũng đã quên chính mình có phải là Tống Triệu thị công chúa hay không? Ta chỉ biết hiện tại ta là Triệu Mộ Hiền là một nữ nhân của thế kỉ 21 hiện đại, ta có cuộc sống của chính mình, nếu không phải quen Đông Phương Phong Hoa vào Đông Phương gia, ta thậm chí không tin trên đời này còn có loại nguyên rửa này. Nhưng ta cũng nhắc cho cô nhớ: công chúa luôn hết lòng quan tâm người, luôn giúp đỡ người, rất coi trọng tài năng của người... mọi thứ nàng đều làm cho người chỉ trừ có tình yêu! Sao người lại đem mọi tội lỗi đổ lên họ, đổ cho công chúa? Người không thấy vô lý sao? Công chúa không yêu người cũng là tội lỗi sao?”

“Người..... người.. nói cái gì?” Hắc Tĩnh tức giận không thôi.

“Ta đang nói là người chỉ đơn phương yêu công chúa mà thôi. Nếu ta là công chúa ta sẽ thấy rất phiền, không muốn người tiếp tục quấy rầy mình.” Đông Phương Tuyết Thế nhũn mày không ngờ Triệu Mộ Hiền ngốc này cũng có lúc nói ra được những lời này.

“Người...” Hắc Tĩnh sắc mặt tái nhợt.

“Người ngẫm lại xem, có người dùng chính xương máu của mình chế thành từ bàn nói muốn đưa ta lại còn muốn theo cùng ta nhập táng loại sự tình này nghĩ đã làm cho người ta sợ hãi nếu đổi thành là ta ta lập tức sẽ đem từ bàn này đập nát, làm sao còn có thể trọng tình trọng nghĩa nhận nó, lại còn để nó nhập táng cùng. Nói cũng phải nghĩ cho dù ta đồng ý liệu tượng phu của ta có đồng ý không? Người đừng quên, công chúa đã kết hôn là tình yêu si cuồng của người trái với lễ nghi, là hy vọng xa vời của người đem công chúa vào chỗ đại bất kính.”

Triệu Mộ Hiền cho rằng năm đó vị thợ kia đã yêu quá mức dị thường nếu là ở hiện đại hẳn cam đoan thành là kẻ biến thái.

Hắc Tĩnh ngây dại. Là hắn gây phiền phức cho công chúa sao?

“Triệu Mộ Hiền cô đừng nói nữa!” Đông Phương Thiên Kiêu muốn ngưng Triệu Mộ Hiền lại không cho tiếp tục kích thích Hắc Tĩnh nữa.

“Để cho Triệu Mộ Hiền nói đi nhị ca! Là có kẻ kiếp trước u mê không chịu tỉnh? Để cho hắn nhận ra đừng tiếp tục giấc mộng vỡ vụn của hắn” Đông Phương Tuyết Thế sắc bén nói thêm một câu vào.

Hoá ra 1 chút tự tôn cuối cùng của ta đã không còn.

Trái tim của ta! Đam mê của ta? Chỉ đổi lấy những câu châm chọc này hay sao?

Ngọn lửa điên cuồng nộ dấy lên trong lồng ngực. Bọn họ không biết mình rất đau sao? Rất hận sao? Rất oán sao? Bọn họ không thể hiểu được.....

“Ha ha.. Ha ha ha...” Nở nụ cười, cười đến thê lương mà sắc bén, cười đến tuyệt vọng mà điên cuồng.

“Hắc Tĩnh.....” Đông Phương Thiên Kiêu ngực trần động.

“A..... Được lắm..... thật tốt quá..... Người đã biết tất cả, vậy trả nó lại cho ta!” Nàng ánh mắt tà tà trừng hắn. Hắn nhất định đã sớm biết nàng cùng mỹ nhân từ có quan hệ mới cứu của nàng. Nhất định là như vậy..... 1 tia đau nhói trong lòng hiện ra, làm nàng rất phần uất.

“Không được! Cô không thể lấy đi mỹ nhân từ được.” Hắn tái nhợt

“Vì sao không được? Nó nguyên bản chính là của ta, chính là bị các người trộm ra! Là các người tự tiện mang đi.....”

“Nó liên quan đến sinh mạng của gia tộc Đông Phương chúng ta, không có nó sẽ không giải được lời nguyên rửa.....”

“Là đáng đời của người! Đây đều là các người tự tìm..... lời nguyên rửa kia vĩnh viễn sẽ không giải được...vĩnh viễn...” Nàng quỳ mị cười, đi ra ngoài.

“Đứng lại.” Hấn chạy lên trước ngăn trở đường đi.

“Tránh ra! Nếu không ta ngay bây giờ sẽ phá hủy nó!” Nàng âm hiểm

“Người.....” Hấn giận trừng mắt với nàng.

“À.. Người sợ? Ta nhớ ra rồi, người nói người sợ chết đúng không? Người sợ cả ngày sống trong bóng của tử thần đúng không? Vậy coi như 1 việc tốt đi, đem mỹ nhân từ này đập nát giải thoát cho sự đau khổ của người! Các người muốn gì? Muốn thử hay không?” Nàng ác ý đem mỹ nhân từ giơ lên cao về mặt châm biếng nhìn hấn

“Người dám?” Hấn ánh mắt lạnh liệt.

“Ta sao lại không dám? Mỹ nhân từ này với ta mà nói giờ đã không còn có ý nghĩa gì...” Mỹ nhân từ của kiếp trước! Cô muốn hủy nó, mọi chuyện sẽ chấm dứt.

“Người dám phá hư nó ta sẽ giết người.” Đông Phương Tuyết Thế giọng đầy sát khí

“Giết đi! Tuỳ các người.” Nàng cũng không chịu yếu thế, hừ lạnh

“Chính là ta chết các người cũng đừng mừng vội, con cháu đời đời kiếp kiếp đừng nghĩ.....”

“Thực kiêu ngạo...” Đông Phương Tuyết Thế nhẹ thở một hơi phút chốc, vọt tới trước mặt nàng xông thẳng vào yết hầu của cô ta. Nhưng có người nhanh tay hơn hấn ở giữa giữ cổ tay hấn lại.

“Tuyết Thế dừng tay!” Đông Phương Thiên Kiêu quát to.

Đông Phương Tuyết Thế thu dao nhú mảy, nhú mảy mắt hơi giận dữ.

“Nhị ca, anh đừng học theo đại ca!”

Sắc mặt Đông Phương Thiên Kiêu hiện lên một chút phức tạp vài giây đấu tranh. Không, không phải hấn không giống với đại ca, hấn sẽ không bị tình yêu làm cho mê muội. Hấn chỉ ngăn cản Tuyết Thế là vì mỹ nhân từ, là như vậy.....

“Mỹ nhân từ ở trên tay nàng ta vạn nhất nó bị tổn hại sự tình sẽ càng thêm phiền toái.” Hấn nghiêm chỉnh giải thích.

“Đúng vậy, Mỹ nhân từ là sinh mệnh của Đông Phương gia làm tổn hại 4 huynh đệ các người đều sống không quá ba mươi.” Hắc Tĩnh thanh thoi cười lạnh.

“Hừ! Có bản lĩnh người tự tay phá nó đi, thuận tiện cho cái tên ngu ngốc kiếp trước kia thấy.” Đông Phương Tuyết Thế không chịu uy hiếp trả lời lại một cách mỉa mai.

Hắc Tĩnh tươi cười đông lại.

Ngu xuẩn... Kẻ ngu ngốc?

Nghĩ vì yêu mà chết sẽ chết không uổng? Thống khổ mỉm cười mà chết! Thì ra cái chết này không đáng giá tỹ nào!

“Tuyết Thế! Em đừng nói nữa!” Đông Phương Thiên Kiêu sợ Hắc Tĩnh nóng nảy này sợ cô ta không biết sẽ làm ra cái gì?

“Sợ cái gì? Ta muốn xem thử cô ta tự mình phá mỹ nhân từ như thế nào? Cô ta mà dám ta sẽ vặn gãy tay cô ta!” Đông Phương Tuyết Thế vừa nói vừa mạnh mẽ đẩy Đông Phương Thiên Kiêu ra, nhanh chóng đánh úp Hắc Tĩnh. Hấn tin tưởng với khả năng của mình sẽ dễ dàng đoạt lại mỹ nhân từ trong tay Hắc Tĩnh! Đương nhiên hấn sẽ không cần thận mà giết cô ta.

Đông Phương Thiên Kiêu khó thở cảm tức. Tuyết Thế làm việc luôn lỗ mãng, tùy hứng làm bậy, hoàn toàn không để ý tới hậu quả vì thế hấn lại ra tay ngăn trở trách cứ:

“Tuyết Thế câm miệng lại!” Lời hấn còn chưa dứt chợt nghe Hắc Tĩnh lạnh lùng than nhẹ 1 câu thơ. Câu thơ mà cả Đông Phương gia nghe mà rung mình.

”Thiên động mỹ nhân từ

Tất thành mỹ nhân tộc

Hồng nhan dịch điệu tốt

Mệnh bất quá ba mươi.....”

(Dịch nghĩa: Tất cả những người động vào mỹ nhân từ, bất kể là ai thì cả gia tộc đó đều có những thế hệ sau thì đều rất đẹp, đẹp tới mức khác thường, nhưng hồng nhan họa thủy, sinh mệnh đều sống không qua được 30 tuổi)

Hắn sắc mặt đại biến quay đầu lại nhìn nàng.

Hắc Tĩnh đứng yên bất động lạnh lùng cười, trong mắt lóe lên tia trả thù.

Hắn trừng lại ánh mắt của nàng, đáy lòng lạnh băng sau đó hắn nhìn nàng giơ tay buông để mỹ nhân từ rơi xuống.....

“Không!” Đông Phương Thiên Kiêu kinh hãi rống to, mọi can đảm đổ sập

Đông Phương Tuyệt Thế mặt đầy vẻ sợ hãi biến giật mình run sợ một giây lập tức cùng anh mình khom người, giờ r among cứu vãn tình thế. Nhưng đã quá chậm....

Nó như từ thiên đường rơi xuống là địa ngục, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng thanh thúy xuyên vào tai, mỹ nhân từ trước mắt bọn họ....rơi thành 5 phương 4 hướng. Tay của Đông Phương Thiên Kiêu khựng lại ở giữa không trung, thân thể cứng lại đồng tử đàn lại, vô hồn, vô thần, vô xác.....

Là mạch máu của Đông Phương gia bọn họ đã bị huỷ hoại. Lời nguyện rửa vẫn tiếp tục.... Cơ ác mộng tử vong triển miên sẽ vĩnh viễn không bao giờ chấm dứt. Vĩnh viễn... không thể giải thoát.....Mọi sự khiến cho mọi người trở tay không kịp. Triệu Mộ Hiền ngậy ngốc hoảng sợ, còn Đông Phương Lang cũng đều há hốc mồm.

“Ha ha..... Cả họ Đông Phương các người liền một đám chờ chết đi!” Hắc Tĩnh cười điên cuồng, chân lại dẫm đạp lên mỹ nhân từ.

“Không!” Triệu Mộ Hiền che mặt hét chói tai. Mỹ nhân từ mà vỡ thì Đông Phương Phong Hoa sẽ phải chết!

Đông Phương Thiên Kiêu đồng tử co rút lại, mặt không còn máu nữa. Hắn vô cùng giận dữ.

“Người đáng chết!” Đông Phương Tuyệt Thế khuôn mặt dữ tợn như quỷ đánh về phía Hắc Tĩnh.

Hắc Tĩnh không né không tránh đứng ở tại chỗ, cười chờ chết.

Thật vui vẻ! Trước khi chết mình lại có thể hung hăng xả giận, có thể nhìn bộ mặt Đông Phương gia khủng hoảng mà khóc, có thể làm cho Triệu Mộ Hiền không thể cùng người cô ta yêu cầm tay đến già thật rất vui vẻ.... Nhưng Đông Phương Thiên Kiêu lại ra tay kéo Đông Phương Tuyệt Thế lại.

“Cô ta là của anh.” Mắt không chớp nhìn chăm chăm Hắc Tĩnh lạnh như băng nói.

“Nhị ca! Anh còn muốn che chở cho cô ta sao?” Đông Phương Tuyệt Thế nổi giận rống to.

“Giết cô ta thì lại quá dễ dàng cho cô ta rồi.” Đông Phương Thiên Kiêu nói không biểu cảm.

Hắc Tĩnh nụ cười biến mất tâm hơi hơi kinh hãi.

Đông Phương Tuyệt Thế hiểu ý nheo lại mắt thu tay lại người lùi lại từng bước nói:

“Cũng đúng! Chết là quá dễ dàng cho cô ta rồi.”

“Đúng vậy cái cô ta sợ nhất không phải là chết! Mà là sống trong đau khổ!” Đông Phương Thiên Kiêu lên cơn thịnh nộ hắn cười tàn khốc lạnh lùng.

Hắn sẽ không giết cô ta, hắn sẽ khiến cô ta sống không bằng chết.

Hắc Tĩnh xoay người muốn chạy trốn nhưng cánh tay đã bị hắn gắt gao tóm lại.

“Tôi sẽ làm cho cô phải hối hận, hối hận đến chết...” Mỗi câu, mỗi chữ đều chứa đầy giận dữ của hắn, cơn giận đang bùng lên.

Hắc Tĩnh ra sức giãy dựa nhưng ngón tay của kẻ kia quá mạnh, quá cứng, như ma trảo làm đau da thịt nằng.

“Từ giờ trở đi ai cũng không được phép quấy rầy ta.” Hắn lạnh giọng hạ lệnh, sau đó kéo Hắc Tĩnh về gian phòng mà cô ta nằm dưỡng bệnh ở đó.(L: có ai nói cho chị biết đừng chọc núi lửa phun chưa? Nó sẽ phun và nuốt chửng chị đến xương chẳng còn)

Còn những người khác ngây ngốc ở hiện trường! Ngây ngốc nhìn mỹ nhân từ bị vỡ thành những mảnh nhỏ, trái tim tuyệt vọng chìm vào vực sâu.

8. Chương 8

Chuyển ngữ: Tuyết Liên

“Không muốn!” Hắc Tĩnh gào hét loạn lên, thân thể không ngừng vặn vẹo né tránh tức không thể ngăn cản hành vi lỗ mã của Đông Phương Thiên Kiêu. Nàng không biết hắn sẽ làm gì? Không biết hắn sẽ tra tấn mình thế nào? Chỉ biết nhìn hắn rất đáng sợ! (L: giờ biết sợ thì đã muộn....)

Đến căn phòng hắn vút nàng trên giường, trói 2 ta của nàng lên đầu giường. Sau đó đứng ở trước giường nhìn nàng giận dữ.

“Cô có biết mình đã hủy đi cái gì không? Cô đã hủy đi 1 tia hy vọng cuối cùng của chúng ta, hủy đi dũng khí tồn tại trên cõi đời này của chúng ta, hủy đi tương lai của ta.” Hắn giọng lạnh như băng, ánh mắt cực hàn.

“Là người đáng đời! Cái này tất cả đều là người tự tìm! Đáng lắm!” Nàng lớn tiếng giận dữ kêu.

“Ba!” Một cái tát mạnh tới mức nó làm cho nàng khiếp sợ choáng váng, tiếng nói im tịt

“Cái gì mà đáng đời? Đáng cái gì đã bao nhiêu năm rồi, Đông Phương gia chúng ta vì phải bồi thường năm đó tổ tiên nhất thời có lòng tham đã phải trả giá biết bao nhiêu. Chúng ta đã bảo quản rất cẩn thận ”mỹ nhân từ” chỉ vì mong muốn có 1 ngày nó được về với chủ của nó để nó ngủ yên, để lời nguyện của Đông Phương gia chấm dứt giải thoát thống khổ cho chúng ta..... Mà người! Nam nhân chết tiết này không chịu đi ra khỏi bóng ma của kiếp trước, đem lời nguyện ác độc của người gieo lên bao người khác, đem mọi cố gắng của chúng ta đập nát, người cho là ai mới là hung thủ của tội ác?” Hắn lớn tiếng rít gào.

“Hừ! Người nói nhiều lời vô nghĩa như vậy bởi vì, người sợ chết, loại người nhất gan.” Nàng chịu đựng cái tát nóng rực lửa ở trên gương mặt đau đớn khinh miệt nói.

Mặt Đông Phương Thiên Kiêu như gió bùng lên lửa, cơn tức nháy mắt bùng nổ. Cả đời này chưa có ai khiến hắn giận dữ đến như vậy! Vậy mà con người này, nữ nhân mà hắn thích lại...Bởi vì yêu mà hắn chuyển thành hận. Nó mãnh liệt gào thét trong hắn. Không thể khống chế!

Hắn cuồng nộ ngồi trên người nàng, thoát đi thứ quần áo phiền toái này! Bàn tay mạnh nắm bộ ngực của nàng. Thậm chí cúi đầu hấp lại cái bộ ngực trắng muốt đó, cắn 1 cái thật mạnh.

“A!” Nàng đau hô to.

“Đau không? Cái đau chân chính còn chưa bắt đầu đâu!” Hắn ngẩng đầu nhìn thân thể nàng, tà ác cười, lùi bước đi lấy ra 1 cái máy quay.

“Người... người...” Sắc mặt nàng sắc trắng xanh, tức giận mà phát run. Nàng biết hắn muốn làm cái gì nhưng nàng thà rằng hắn giết nàng cũng không cần dùng loại phương thức này đối phó với nàng.

“Cô không muốn làm nữ nhân, ta liền đem cô biến thành nữ nhân chân chính, thuận tiện đem quá trình này ghi, chụp lại làm 1 cái kỷ niệm ” Hắc đem máy quay đặt ở vị trí thích hợp màn ảnh nhắm ngay vào chiếc giường lớn ẩn nấp ghi.

“Người tên hồn dân này! Kẻ điên!” Nàng giận dữ hét đến chói tai.

“Hãy tận lực gắng chữ đi! Có tiếng động sẽ là cho hình ảnh thêm phần sinh động. có thể mới phần khích.” Hắc đi thông thả đi tới bên giường, chậm rãi cởi áo sơ mi trên người, thân thể không có 1 chút che chắn nào sải bước giường.

“Buông ra!” Nàng dùng sức muốn thoát khỏi dây thừng, hồn nhiên không để ý đến cổ tay đã bị thành vết thương.

“Kể tiếp tôi sẽ cho cô muốn sống không được, muốn chết không thể xong ...” Hắc vừa nói vừa 1 phát vút tung quần lót của nàng đầu ngón tay trực tiếp tham lam tiến trung tâm giữa 2 chân nàng, non mềm nhụy hoa của vào bí huyết qua lại.

Nàng lấy 1 hơi giơ chân lên muốn đá hắc, không ngờ chân ngược lại bị hắc cầm nhắc lên trên, làm cho chỗ tư mật của nàng càng thêm bạo lộ.

Hắc hừ lạnh lòng bàn tay toàn bộ đi lên, đầu ngón tay nơi kia, rất nhanh xâm nhập sâu vào nàng, la động sự ham muốn tình dục của nàng.

“Đừng chạm vào ta!” Nàng kinh hãi kêu lên không ngừng xoay chuyển cái eo.

“Thân là nữ nhân cô hãy tự cảm giác đi? Hãy chờ còn chưa đủ kịch liệt đâu.....” Nói xong hắc càng dùng sức tách hai chân của nàng ra, cúi đầu xuống thật sâu nhắm nháp nàng.

“Không.....” Nàng sợ hãi! Rất dơ bẩn.....

Nhưng 1 khoái cảm tê dại lập tức càng làm cho nàng kích động thất thố, nó như thúc ép đến từng dây thần kinh của nàng, cái gì vậy? Cái gì đang náo loạn, đang tê dại vậy? Nàng muốn hét lên thật to, cái khoái cảm đó rốt cục là gì vậy?

“U um.....” Nàng cắn môi không cho chính mình kêu ra tiếng.

Hắc biết nàng đang gắng nhẫn lại, nên hắc cố ý lấy càng gia thêm phương thức khiêu khích nàng, bị đầu lưỡi của hắc liếm làm nhị hạch kia run rẩy, trơn mịn, tiết ra ái dịch, nó như vừa kích thích, vừa tra tấn nàng.

“A.....” Nàng dục hỏa khó nhịn đang đưa hai chân mình, bật thốt lên rên rỉ.

Cảm giác như mình bất lực! Thực sự nó bức nàng phát điên, muốn chống lại nhưng vì sao thân thể lại bị hắc khống chế!

Hắc cười lạnh đột nhiên đem 2 chân của nàng lên trên vai, lay động nửa người cả nàng để nàng ta tận mắt thấy rõ toàn bộ quá trình hắc nhắm nháp nàng.

“Nhìn đi Hắc Tĩnh! Trợn to lên để nhìn thấy tôi ăn cô như thế nào.....” Hắc giọng nói giống như ác ma.

“Mi..... mi là tên súc sinh, bỉ ổi!” Nàng trừng lớn hai mắt cảm thấy rất thẹn lại sợ hãi lên tiếng mắng chửi.

“A!” Nàng như bị điện giật làm cho chấn động, lập tức nhắm chặt mắt, không muốn thấy cảnh tượng hạ lưu như vậy.

Nhưng cho dù nàng cứ việc nhắm lại mắt thì sự kịch liệt kia vẫn không buông tha nàng, hắc ra sức thúc dục ham muốn của nàng.

“Ô.....” Như có cái gì đó làm toàn thân nàng thiêu đốt, cái mộng nàng không ngừng lay động, chỉ cảm thấy chính mình không ngừng bành trướng lại bành trướng, cuối cùng tan ra như những sợi bông.....

Đông Phương Thiên Kiêu nheo lại mắt thừa dịp này đem nàng hạ xuống cởi bỏ thắt lưng, bỏ đi quần dài đem dục vọng sớm sung huyết cứng rắn của hắc không lưu tình chút nào chen vào thông đạo của nàng.

“A!” Thân thể như bị đâm qua quá đau đớn làm cho nàng hô lên, nàng mở mắt ra thấy miệng hắn cười nham hiểm, ngẩn ngơ.

“Đây là bằng chứng chứng tỏ cô là đàn bà. Lần đầu tiên khó tránh khỏi bị đau, về sau sẽ không thậm chí cô sẽ thấy hưởng thụ.....” Hắn nói xong chậm rãi rời khỏi, ra vào... ra vào... lặp lại.

“Mi... a!” Đau quá cái đau kia truyền khắp toàn thân, làm cho mặt nàng trắng bệch.

Hắn biết nàng không thoải mái nhưng hắn chính là không chậm lại, hắn muốn nàng nhớ kỹ lần đầu tiên, nhớ rõ đau đớn hắn gây cho nàng tựa như nàng gây cho hắn đau đớn, không cho phép nàng được quên. Chính là hắn đã đánh giá cao ý chí của mình, ở trong cơ thể nàng ra vào làm nhục của hắn cũng tăng lên không ngừng.

Nàng chặt khí, ầm ụt mà nóng rực, gất gao bao lấy hắn. Hắn nhin không được, ôm chặt nàng gia tốc.

“Không muốn...” Nàng hô lên, nước mắt chảy ra, ngực không hiểu sao thấy rất đau đớn.

Nhưng hắn nhìn lệ của nàng làm như không thấy vẫn một mạch lỗ mãng va chạm vào nơi đó của nàng giống như dã thú hoang dã bản năng thăm nghĩ đến cái loại khoái cảm nguyên thủy này. Cuối cùng một trận vọt mạnh, hắn toàn thân cứng lên phòng vào trong cơ thể nàng.

Sau đó hắn thở phì phò lãnh khóc rút ra, nhìn xuống giường liếc liếc vết máu hồng trên ga giường đồng tử co rút lại một chút.

Nàng vô lực nằm ở trên giường, đùi kẹp chặt, mặt qua sang 1 bên không nói 1 câu nào.

“Chúc mừng cô đã không còn là xử nữ, biến thành 1 người đàn bà chân chính.” Hắn lạnh nhạt nói

Nàng chậm rãi quay đầu, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Ta hận mi!”

“Hận đi! Ta muốn cô hận ta như vậy cô mới có thể hiểu được tâm trạng của ta lúc này.” Hắn sẽ không bỏ qua cho nàng, nàng mang đến cho hắn bao đau đớn và uất hận, hắn sẽ đáp trả nàng gấp bội.

“Ta tuyệt sẽ không suy nghĩ về tâm tình của mi, cảm giác của mi ta cũng không muốn biết, mi tốt nhất biến mất khỏi mắt ta!” Nàng hô to.

Từ khi gặp hắn nàng không thể giữ được bình tĩnh, luôn bị hắn chọc giận, bị hắn quấy nhiễu, toàn bộ cảm xúc bị hắn biến thành đem não loạn, bị hắn mang xoay quanh.....

Nàng không muốn bất cứ gì ảnh hưởng tới mình! Vì sao khi đụng phải hắn cái gì cũng không như nàng mong muốn? Vì cái gì mình luôn ở thế hạ phong khi đối mặt với hắn? Vì cái gì lại thấy vui vẻ khi phá vỡ “mỹ nhân từ” mà sau vui vẻ đó là 1 sự thống khổ hơn rất nhiều

Hắn gian ngoan cười đi qua nắm cửa nàng cầm nói:

“Chúng ta còn chưa có làm xong...”

Nàng trừng mắt với hắn còn không hiểu dụng ý của hắn đã thấy hắn cúi trối cho nàng, ôm ngang nàng lên.

“Mi muốn làm gì?” Nàng sợ hãi, lấy khí lực xoay chân đá đá.

Hắn cái gì cũng không nói ôm nàng tiến vào phòng tắm, đem nàng quăng vào bồn tắm lớn sau đó cầm lấy vòi hoa sen bật nước phun lên thân thể.

“A!” Nước lạnh như băng tiến vào da thịt của nàng làm cho nàng run run co rúm lại. Tiếp theo tay của hắn rửa sạch vết máu trên hạ thân của nàng làm nàng kinh hoàng đỏ mặt xua tay hắn ra.

“Đừng chạm vào ta nữa! Tên vô sỉ này.”

Hắn nheo lại mắt nhìn thân thể nàng linh lung trong nước, khoé meingj nhếch lên.

“Tôi còn có chuyện vô sỉ hơn muốn làm cơ!”

Nói xong hấn 1 quãng luôn cái vòi hoa sen, khóa chặt nàng vào trong lòng trước cái bồn tắm lớn. Nàng kinh hãi muốn chống cự nhưng đã không kịp, hơi nước nóng ảm trong phòng tắm bốc lên mờ ảo còn hấn ngay lại 1 lần nữa triển khai công kích nàng.

Hấn cố sức dùng mọi phương thức gây sự vào dục vọng của nàng, mãnh liệt vuốt ve, hoặc hút ngực của nàng, ngón tay lại càng không buông tha đóa hạch của nàng, nàng nghĩ đến mình sẽ lại đau đớn chịu không nổi nhưng là hấn kỹ xảo rất cao siêu, lửa nóng toàn thân nàng như muốn bùng lên nàng chỉ cảm thấy rất khát, cảm thấy nhẹ bỗng đi không biết chính mình muốn rốt cuộc là gì. Hấn một tay ôm lấy nàng làm cho chân của nàng gác lên thắt lưng hấn, lưng nàng thì bị dán trên tường sứ lạnh lẽo liền như vậy đứng tiến vào trong cơ thể nàng.

“A.....” Khi hấn cứng rắn vào trong nàng, ở bên trong nàng dồn dập đưa đẩy làm cho nàng không tự giác ngâm nga ra tiếng, thở gấp.

“Lần này nhanh như vậy đã có phản ứng! Tốt lắm đàn ông rất thích đàn bà như vậy.....” Hấn đùa cợt, nàng giống bị đánh cho 1 nhát tức giận đá lên tai của hấn vừa động hai người cứ vậy ngã luôn vào bồn tắm lớn, nước bắn tung toé ra sàn nhà.

“Ngô.....” Nàng hừ nhẹ cũng không cảm thấy đau đớn lúc này mới phát hiện hấn ngã sấp xuống đem nàng ôm chặt vào trong ngực.

Hấn... Bảo hộ nàng?

Nàng kinh ngạc nín thở, tim lại mê loạn.

“Chết tiệt!” Hấn lại thềm chữ một tiếng xoay người đem nàng đặt ở dưới thân giận nói:

“Cô làm gì vậy? Vạn nhất té bị thương thì ...”

Hấn nói một nửa thì xoay người nàng xem xét khắp thân thể, tại sao hấn lại quan tâm nàng bị thương hay không cơ chứ?

Nàng mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn hấn.

Hai người bốn mắt nhìn nhau vài giây, hấn đột nhiên không nhiều lời, cuồn cuộn cúi đầu hôn trụ nàng. Kế tiếp đương nhiên là 1 màn nóng bỏng, địa điểm là trong phòng tắm, thân thể trơn bóng của 2 người như 2 con cá quần quít lấy nhau hấn tấn công nàng chẳng những không kháng cự mà con sa đoạ vào đó, đắm chìm tùy ý cho hấn ra vào. Trong phòng tắm quanh quẩn là những tiếng rên yêu kiều, cuồn cuộn, nhịp thở gấp gấp thanh, phía trên là hơi nước bốc lên, dưới là 2 người bọn họ. Gương trong phòng tắm phản chiếu hình ảnh của 1 đôi nam nữ, nữ nhân bị nam nhân đè lên, người kia không ngừng cấu xé, chiếm đoạt, vòng eo cô gái kia phối hợp lắc lư, còn hạ thể nam nhân kia gắn chặt vào cô ta, nàng ta còn có 1 bộ mặt rất thoả mãn, thật không biết liên sỉ, nữ nhân kia là ai? Là nàng sao?

Không! ... Kia không phải là nàng nhìn nữ nhân kia gương mặt rất quyến rũ, tư thế như lắc lư theo nhịp, hưởng thụ, mình khi nào thì biến thành như vậy?

Mình sao thế này? Sao lại như thế?

“A.....”

Lại là một trận khoái cảm xuyên vào toàn thân nàng, tiếng ngâm nga, cái chân của nàng còn quần chặt lấy hấn.....Nhắm mắt lại nàng không dám nhìn xuống nữa. Nàng nhất định là điên rồi. Đây rõ ràng là không thích, rõ ràng là nàng rất chán ghét nhưng mình lại thành 1 nữ nhân không biết liên sỉ hòa theo Đông Phương Thiên Kiều, hấn càng kịch liệt nàng càng hưng phấn, hấn càng mạnh mẽ nàng càng điên cuồng.

Đông Phương Thiên Kiều bị bệnh hấn như là 1 con dã thú không biết thoả mãn, điên cuồng coi Hắc Tinh này như là thức ăn của mình, càng ăn càng đói, càng ăn càng không thể dừng lại. Cả một đêm từ phòng tắm đến sofa rồi lại trở lại trên giường, hấn một lần lại một lần chiếm lấy nàng mặc kệ nàng có mệt hay không hấn chính là không cho nàng nghỉ ngơi, luôn không ngừng chọc ghẹo nàng, làm cho nàng cháy lên lại dùng các loại tư thế cùng nàng ái ân.

Nàng như bị mê hoặc, thân thể mềm đi không kháng cự nào vì hân mà rộng mở làm cho hân càng sâu xâm nhập nàng sau đó cùng nhau đong đưa, cùng nhau truy tìm cảm giác kích thích.

Cuối cùng một lần khi hân mãnh liệt tiến lên nàng bỗng lung mờ mắt lại phát hiện ra hân đang dùng một loại ánh mắt rất kỳ dị nhìn chăm chăm nàng. Hân nhìn gì vậy? Vì sao nhìn mình như vậy? Nhưng nàng không muốn nghĩ nhiều.....

“A.....”

Nàng giống như chết đi vậy! Nàng cảm thấy cái gì đó trong mình biến mất mà lại có 1 cái khác phát sinh, chính là cái gì mất đi? cái gì đến? nàng cũng không rõ.....

Tình triều qua đi Thiên Kiều liền như chán ghét đi vào phòng tắm rửa sạch mình còn nàng thì buồn ngủ ở trên giường, chân tay vô lực hơi sức để phát giận cũng không có, trước mắt mờ mịt.

Một lát sau đang hơi ngủ thì nàng lại nghe một đoạn tiếng động, thở dốc, ngâm nga rất quen tai làm cho người ta mặt đỏ tim đập nàng nháy mắt bừng tỉnh.

“Ồ. Quay cũng không tệ lắm. Cô nhìn xem không tệ chút nào? Còn giả vờ rụt rè?” Đông Phương Thiên Kiều cười lạnh.

Nàng bỗng nhiên ngồi dậy nắm lên chăn che thân thể trừng mắt nhìn màn hình ti vi, sắc mặt tái xanh.

Đông Phương Thiên Kiều cứ nhiên đem máy quay phim kết nối với tivi, đem quá trình vừa rồi của bọn họ tất cả qua không sót chút nào. Trong màn hình là nàng không 1 mảnh vải che thân cùng Đông Phương Thiên Kiều gắt gao dây dưa, hân rắn chắc đè nặng nàng không ngừng tiến vào thân thể của nàng, mà nàng không kháng cự còn phát ra tiếng kêu đáng xấu hổ, hưởng thụ hân âu yếm...

Trời ơi! Kia không phải là mình! Không phải!

“Tắt đi! Mau tắt đi!” Nàng bật lỗ tai, nhắm mắt lại kêu to.

Đông Phương Thiên Kiều tắt màn hình đi lên trước mặt nàng cầm tay phải, của nàng chăm chọc:

“Sao nào, không dám nhìn sao? Về phần kích kia đâu! Biểu hiện của cô.....”

“Câm mồm!” Nàng giận dữ hô to.

“Yên tâm tôi sẽ không nói tôi chỉ ghi lại. Đến lúc đó tôi sẽ cao hứng sẽ đưa cho Hắc Nguyệt Đường 1 bản làm kỷ niệm.”

Nàng trừng lớn hai mắt, máu như đông lại, thân thể phần hận sợ hãi mà không ngừng run rẩy.

“Mi tên khốn! Đáng ghê tởm! Mi vì sao không giết ta đi! Mi giết ta đi!” Nàng gạt tay hân, rống to.

Nếu cho những người ở Hắc Nguyệt Đường thấy nàng thà rằng chết còn hơn.

“Không! Tôi sẽ không giết cô, tôi muốn cô phải sống mang theo hơi thở của tôi, hương vị của tôi cùng cảm giác sống sót còn lại ở bên tôi.” Hân lạnh lùng nói.

Kẻ này! Thật ác độc! (L: ko biết ai ác ko kém còn chê)

“Hừ! mikhông giết ta! Ta cũng không sống.....” Người này làm nàng chán ghét thế giới, làm cho nàng không có gì lưu luyến.

Hân phút giật tóc của nàng lên đem mặt nàng nhìn vào hân, hừ nhẹ:

“Không, cô sẽ không chết! Còn không chết được vì cô còn có rất việc làm đó. Nghe nói Hắc Phúc Trạch đã bị Miêu Vô làm cho sắp chết rồi. Tôi nghĩ, cô hẳn là sẽ không bỏ lại cha mình cứ thế đi chứ? ”

Nàng khiếp sợ ngẩn ngơ.

” Chết rồi làm sao đối phó với chị của cô? Cho nên cô không thể chết được, cô phải sống.” Hân mỉa mai cười.

Hân cố ý chọn lúc này báo cho nàng biết vì không cho nàng tự mình kết liễu.....

Tên cầm thú này hẳn thật không có trái tim! Hắn không phải là người!

Nàng giận dữ trừng mắt, hận hận tận xương tủy, muốn uống máu hắn. (L: sao bà này thích uống máu thế, là ma cà rồng hả?)

“Nghỉ ngơi đi! Tôi mệt mỏi rồi. Ngày mai chúng ta lại tiếp tục.” Hắn mặc thêm áo vào, cười lạnh đi ra khỏi phòng của nàng. (L: còn tiếp tục nữa hả...@@ Kiêu: đương nhiên, chưa chán L: choáng)

Ngày mai..... Hắn còn muốn tiếp tục? Hắn rốt cuộc muốn tra tấn mình tới khi nào? Rốt cuộc muốn đem nàng làm nhục tới khi nào mới bỏ qua? Nàng vẻ mặt đầy sợ hãi vô lực ngồi trên giường che mặt, khóc không tiếng động.

Về phần Đông Phương Thiên Kiêu hẳn đứng ở ngoài sắc mặt ưu tư, trầm lắng.(L: khổ yêu quá hoá hận)

Bởi vì hắn nhìn thấy mình trên màn hình những biểu tình đó không phải là hận mà là yêu.....

Những ngày kế tiếp Đông Phương Thiên Kiêu đêm nào cũng tới nơi này. 1 lần lại 1 lần nóng bỏng giữ lấy thân thể Hắc Tinh đem nàng làm công cụ tiết dục. Nhưng để cho Hắc Tinh phải thống khổ sợ hãi là không phải bởi vì hắn xâm phạm mình mà hắn càng lúc càng dùng kĩ xảo yêu với nàng, đủ loại đủ kiểu dáng quả thực đem nàng biến thành nữ nhân háo sắc, lăng lợ bất luận nàng như thế nào chống cự đến cuối cùng đều buông tay đầu hàng, hòa theo hắn khiêu khích, rồi ngất trong lòng hắn. Mỗi lúc đó nàng chỉ muốn mình chết đi cho rồi.

Nàng không biết Đông Phương Thiên Kiêu rốt cuộc muốn làm gì. Nếu hắn hận nàng vì sao còn có thể mỗi ngày đối mặt với nàng, ôm nàng? Hơn nữa.....có đôi khi hắn tựa hồ như rất hưởng thụ cùng nàng giao hoan.....Nàng không hiểu càng lúc càng mê hoặc, mê hoặc nụ hôn của hắn nóng bỏng, nhiệt tình, có đôi khi hiện lên nhẹ nhàng chút ôn nhu nhìn vào đôi mắt nàng. Cho nên nàng tự lừa dối mình không muốn thừa nhận hắn kỳ thật cường bạo nàng mà như hắn luôn muốn nàng cùng với hắn cùng nhau cuốn vào tình dục triền miên. Đúng như vậy là rất ác độc! Thật ti tiện! Cứ để hắn đùa giỡn mình, nàng thực sự sắp điên rồi! Có những lúc nàng muốn trốn đi nhưng bên ngoài có người canh giữ, mà Đông Phương Thiên Kiêu cũng không cấp cho nàng quần áo(L: hả? ko quần áo?) duy nhất chỉ có 1 bộ đồ ngủ tơ lụa trên người mỗi ngày hắn 1 bộ tới cho nàng thay.

Ngày qua ngày trì trệ, dần dần trôi qua nàng không rõ mình đã như vậy bao lâu rồi! 10 ngày? 20 ngày? Hay là đã một tháng rồi.

Vì thế đêm nay khi Đông Phương Thiên Kiêu vào nàng hỏi hắn.

“Hôm nay là ngày mấy?”

“Sao vậy? Muốn biết ngày làm gì?” Hắn đem nàng đặt ở trên giường, vuốt ve da thịt nàng, lạnh lùng hỏi.

“Mì muốn như thế này với ta bao lâu?” Nàng không từ chối bởi vì giấy dựa cũng vô dụng, nàng đánh không lại được hắn.

“Giữ đến khi nào tôi thấy chán ngấy.” Hắn cúi đầu cắn lên nụ hoa của nàng

Nàng thở hắt vì kinh ngạc.

“Bộ ngực của cô..... rất đầy.” Hắn liếm xoa 2 bên ngực tròn no đủ.

Nàng ngẩn ra. Trong thời kì nguy hiểm thì ngực nàng thường bị cứng lên....

Hắn không cho nàng phân tâm đầu ngón tay trượt xuống dưới làm loạn lay động nơi tư mật của nàng.

“A!” Nàng miễn cưỡng hô ra tiếng.

“Cô hôm nay nhanh như vậy đã ảm ướt...” Hắn nheo lại mắt nhắm đầu nhìn nàng.

“Không... đừng làm” Nàng có chút bất an, xoa người muốn chạy trốn.

Hắn cười lạnh cố định 2 chân của nàng lại, mở nó ra dùng đầu lưỡi hấp động nơi ngọt ngào đó, làm cho nàng không nhịn nại kêu lên.

“A..... không cần...” Thân thể của nàng lại thừa nhận mà đóng đưa, chỉ cảm thấy có ngọn lửa trong hạ thể đang rực rộ.

Nhìn bộ dáng nàng cháy lập tức thiêu đốt hẳn, hẳn tiến vào nàng dục vọng mãnh liệt toàn bộ trầm luân ở trong thông đạo ướt át trắng mịn của nàng vì hẳn mà toàn thân run rẩy.

“Cô hôm nay..... rất khác.” Hẳn khàn khàn nói ở trên người nàng cọ cọ

“Ừm...” Nàng cắn môi dưới, không muốn để cho kia dục vọng đáng sợ kia bộc phát.

“Muốn sao?” Hẳn cố ý hỏi.

Nàng quay đầu không trả lời.

“Nói! Muốn sao? Muốn ta ư?” Hẳn cố ý thông thả cọ xát vào da thịt nàng, tiến rồi lại lui

“Ừm...” Dục hỏa của nàng không khống chế được bất lực trả lời

“Nói” Hẳn đẩy nhanh hơn tốc độ.

“Mi chẳng khôn này.....” Nàng cắn răng, thân thể cũng không chần chừ lại hướng phía hẳn, muốn hẳn có thể mau chiếm lấy mình.

Hẳn cũng không kiên nhẫn được nữa gầm nhẹ một tiếng tiến vào bí huyết của nàng thật sâu đưa đẩy. Hai người gât gao triền miên, kịch liệt chiếm đoạt lẫn nhau

“A.....” Cơ thể bọn họ cùng nhau hò hét như muốn hoà làm 1. Rồi sau đó hẳn không như mọi khi rời đi mà lại từ sau lưng nàng ôm lấy, tay bao phủ bộ ngực của nàng, tay kia vỗ về cái bụng của nàng.

Nàng nín thở thấy hành động nhẹ nhàng này của hẳn đột nhiên thấy rất bất an.

“Có biết kì rụng trứng của nữ nhân tính như thế nào không?” Hẳn đột nhiên hỏi.

Nàng ngẩn ngơ, tim như chấn động, thân thể cứng đờ.

“Nếu ở thời kỳ rụng trứng làm tình khả năng mang thai rất cao!” Hẳn lại nói.

Một chút kinh sợ như đâm vào trái tim nàng, nháy mắt mặt biến sắc 2 mắt tròn tròn nhìn hẳn, cả người run sợ.

Cái này..... là mục đích của hẳn! Sao nàng lại không nghĩ tới thời khắc nàng hủy đi mỹ nhân từ hẳn đã nghĩ ra phải như thế nào để đối phó với nàng rồi. Mỗi ngày mỗi ngày liên tục tìm nàng làm chuyện này, lại không có phòng hộ gì, cứ đánh chiếm cơ thể nàng, để trong nàng có mầm mống của hẳn.....Hẳn... Là tên ác ma..... Nhất định hẳn muốn nàng.....

“Ngẫm lại nếu cô có hài tử của tôi thì sẽ như thế nào nhỉ?” Hẳn tay chống đầu, nở nụ cười.

Mặt nàng trắng bệch, kinh hãi không thể hít thở nữa.

“Sẽ rất mắc cười nếu con của cô lại bị chính lời nguyên rửa của mẹ mình làm hại. Sống không quá ba mươi.” Hẳn lạnh nhạt cười.

Đứa nhỏ ... Nàng lại có khả năng mang thai con cháu của Đông Phương gia mà đứa nhỏ này cũng giống như bao người nhà nó sống không quá 30 tuổi!

“Không..... không.....” Nàng sợ hãi lắc đầu, trái tim như muốn đông lại.

“Khi đó cô sẽ thấy bà nội tôi, mẹ tôi và những nữ nhân nhà Đông Phương gia chúng ta phải cố gắng mà sống, cô sẽ trở thành mẹ và con mình mỗi ngày 1 lớn mỗi năm qua đi như 1 tra tấn, cô sẽ cảm nhận được cái vòng tử vong tàn khốc của gia tộc ta phải chịu. Là 1 cơn ác mộng kinh hoàng do chính tiền kiếp của cô mang tới.” Hẳn ngồi dậy nhìn chăm chăm nàng hung hăng nói.

“Không... Mi là đồ ma quỷ! Ta sẽ không sinh con của mi! Ta thề rằng chết cũng không cần đứa nhỏ.” Nàng điên cuồng hét chói tai nhảy xuống giường, hướng vách tường muốn lao vào.

Hẳn một cái tiến lên đem nàng giữ chặt.

“Buông ra! Ta không muốn! Ta không muốn!” Nàng khàn cả giọng đi muốn kháng cự.

Phản ứng của nàng quá kịch liệt làm cho hắn càng thêm giận, hắn tóm chặt tay nàng, đem nàng trở về giường dùng sức áp chế 2 tay của nàng quất chói tai:

“Cô không thể! Bởi vì cái này là cô nợ tôi! Tôi muốn cô cùng tôi phải cùng nhau đối mặt với cái chết, muốn cô biết tự vị bị nguyên rửa là như thế nào!”

“Mi là tên chết tiệt! Ta muốn giết mi..... Ta muốn giết mi!” Nàng phẫn nộ hét to.

“Không cần cô động thủ tôi cũng sống không được lâu. Bất quá còn 4 năm, 4 năm này cũng đủ để cho cô sinh cho ta vài đứa nhỏ.....” Hắn ác ý cười, trong mắt lại không hề cười. (L: 4 năm nếu năng suất cũng dc 3 đứa ... he he Tĩnh: ta không phải là lợn Kiêu: 3 đứa nghe cũng đẹp đó)

“Mi ...” Nàng trở mặt lên giãy dụa khỏi hắn.

Hắn cúi đầu che miệng nàng lại, thân thể lại áp chặt nàng thực hiện ý quán triệt theo tinh thần kế hoạch của hắn. Lúc này hắn không hề ôn nhu không cho nàng có chuẩn bị đã trực tiếp liền nhảy vào trong nàng.

“A...” Nàng tức giận lại đau đớn dùng tay đánh hắn. Hắn mặt kệ, cứ tiến vào sâu bên trong nàng.....

Nàng phải đứa nhỏ của hắn! Hắn cũng chỉ muốn nàng sinh hạ đứa nhỏ của hắn!

Cái này đã không chỉ là trả thù nếu như nàng nhận ra trong lời nói của hắn.....

Nếu nàng có thể biết...

9. Chương 9

Chuyển ngữ: Tuyết Liên

“Thiên Kiêu! Em có biết mình đang làm cái gì không?” Đông Phương Phong Hoa đi về phía Đông Phương Thiên Kiêu lo lắng hỏi.

“Đừng lo lắng em không có điên.” Đông Phương Thiên Kiêu thản nhiên nói.

“Em nhốt cô ta nơi đó 20 ngày rồi! Hơn nữa mỗi ngày lại tới tìm cô ta... Thiên Kiêu thế này là sao? ” Đông Phương Phong Hoa thở dài.

Ngày đó khi vừa nghe thấy mỹ nhân tử bị người khác ác ý đập vỡ nó, hắn cùng bà nội và mẫu thân chạy nhanh về Đông Phương gia nhìn chằm chằm từ bàn kia đều không thể tin nổi, họ bảo quản mỹ nhân tử vài trăm năm nay mà cứ như vậy bị Hắc Tĩnh hủy. Làm cho bà nội ngay tại hiện trường bất tỉnh, mẫu thân la khóc thất thanh, mà hắn chỉ có thể gất gao ôm lấy vẻ mặt bị thương của Triệu Mộ Hiền cố gắng trấn định chính mình trấn định. Cứ mỗi đợt sóng mạnh đánh vào Đông Phương gia ngày càng đáng sợ, bà nội bị bệnh, mẫu thân chăm sóc bà ngày đêm sống trong đau xót khổ sở.

Tuyết Thế lửa giận bùng bùng cứ mặc đời ngày đêm ra ngoài không ở nhà. Về phần Khuynh Quốc cùng Cừu Nghĩa thì vẫn bật vô âm tín, vì chưa liên hệ được nên đương nhiên không biết chuyện xảy ra trong nhà. Còn kẻ đáng lo nhất chính là Thiên Kiêu, nó luôn lãnh khốc vô tình khó khăn lắm mới chân chính yêu một nữ nhân nhưng hi vọng cuối cùng của mình lại bị chính tay nàng ta hủy, làm sao nó có thể thừa nhận mà vượt qua? Mà hắn lại đem mọi sự tức giận phát tiết lên trên người Hắc Tĩnh nhưng là yêu hận đan xen, tự hắn làm thương chính mình.

“Yên tâm em sẽ không có việc gì.” Đông Phương Thiên Kiêu sắc mặt đỏ dần.

“Nếu không giết được cô ta vậy em nên thả cô ta đi thôi! Như vậy đối với em thoải mái hơn...” Đông Phương Phong Hoa khuyên nhủ.

“Không! Em sẽ không! Em muốn cô ta phải ở cùng 1 chỗ với mình cho đến khi em chết.”

“Em.....” Như thế mà còn không gọi là điên ư? Hắc yêu mà điên rồi!

“Tội gì em phải.....”

“Đừng nói chuyện cô ta nữa! Nói cho em biết động thái của Hắc Nguyệt Đường như thế nào?” Hắc không muốn lại nghe lời khuyên, dời đi đề tài này.

Đông Phương Phong Hoa nhìn em trai biết mình nhiều lời cũng vô ích. Bị cuốn vào tình yêu rồi! Có nói gì cũng không vào tai đâu! Lại thở dài một hơi hắt trả lời vấn đề:

“Hắc Nguyệt Đường mọi bộ rối loạn. Theo tin tức của Đông Phương Lang thu thập được thì Hắc Phúc Trạch thà rằng hy sinh Hắc Dao cũng không giao ra vật cất giấu trong tủ bảo hiểm, Hắc Dao giận dữ đến mức muốn xé rách mặt Hắc Phúc Trạch, không lâu sau thì liền truyền ra tin Hắc Phúc Trạch bị bệnh nặng phải nhập viện, Hắc Nguyệt Đường chính thức do Hắc Dao tiếp quản.....”

“Vậy sao? Hắc Dao rốt cục lộ ra bộ mặt thật rồi!” Hắc cười lạnh.

“Còn tin tức là cô ta dùng 1 số tiền rất lớn thuê cao thủ để bắt Hắc Tĩnh trở về.”

“Ồ! Vì sao? Thiếu đi Hắc Tĩnh đối với cô ta mà nói là rất có lợi mà.” Hắc tái mặt.

“Nghe nói những vật Hắc Phúc Trạch cất chứa đều giao cho Hắc Tĩnh xử lý, cũng chỉ có Hắc Tĩnh mới biết mật mã kết bảo hiểm nên Hắc Dao mới phải tìm Hắc Tĩnh về.”

“Em đây sẽ càng không thả Hắc Tĩnh về! Nói không chừng còn có thể bức nàng ta nói ra bảo vật của Hắc Nguyệt Đường cũng nên.” Hắc lạnh lùng.

Nói thì hay nhưng xem cái vẻ mặt của hắc là biểu tình gì vậy? Đối phó với kẻ địch hắc còn chẳng hề nhàn mày nhưng sao bây giờ hắc lại cau có, bế tắc. Đông Phương Phong Hoa nhin không được nói toạc ra:

“Không cho cô ta trở về sau đó thì sao? Làm cho cô ta mang thai, làm cho nàng ta thống khổ, đem 1 đứa nhỏ vô tội vào ân oán của 2 người sao?”

Đông Phương Thiên Kiêu mặt cứng đờ, đồng tử hiện lên nét đau đớn.

“Thương tổn chính người mình thích kết quả người thống khổ nhất cũng là mình.” Đông Phương Phong Hoa đau lòng nhìn hắc. Mục đích nó tra tấn Hắc Tĩnh kỳ thật sau lưng kỳ thật còn có một lý do lớn hơn mà lý do nà nó không nói ra và Hắc Tĩnh vĩnh viễn sẽ biết.

“Em..... Em không biết! Em yêu nàng lại vừa hận nàng, cả ngày yêu hận cứ như vậy lặp lại mỗi ngày điên cuồng mà muốn nàng, nhưng sau lại càng hận nàng, càng hận chính mình lại yêu nàng.....” Đông Phương Thiên Kiêu gỡ bỏ cái mặt nạ của lòng mình, ôm đầu nói.

“Thiên Kiêu.....”

“Em cũng biết khó tránh được lời nguyện rửa không nên làm cho người phụ nào mang thai con của em, nhưng em rất hận... hận nàng không hiểu được nỗi thống khổ của em, hận nàng đã đập nát hy vọng sống của em, cho nên em muốn nàng phải cùng em yêu hận, cùng nhau chịu dày vò.....” Hắc trầm giọng nói.

Đông Phương Phong Hoa nét mặt khổ sở vỗ vỗ vai em trai, đây là thằng em kiêu ngạo, lạn lung trên thương trường đó sao? Sao khi nó có tình yêu lại trở nên yếu ớt như vậy,,Tương lai Đông Phương gia của bọn họ sẽ thế nào? Hắc cũng mờ mịt không rõ.

Đúng lúc này Thập Nhị lo lắng chạy vọt vào phòng khách vội la lên:

“Nhị thiếu gia! Không tốt rồi! Hắc Tĩnh tựa hồ cố ý làm cho đầu đổ máu, hôn mê bất tỉnh.....”

Đông Phương Thiên Kiêu kinh hãi lập tức nhắm về phía phòng của nàng. Chỉ thấy trán Hắc Tĩnh đầy là máu, nằm mặt đất. Hắc sắc mặt trắng xanh, ngất ngốc thật lâu không thể cử động. Nàng.....thà rằng chết cũng không muốn sinh con của hắc sao? Nữ nhân.....Thật đáng giận...Chẳng lẽ tìm ra lý do đó để giữ nàng bên mình cũng không được sao?

Đông Phương Phong Hoa gọi Thập Nhất tới chẩn đoán, sợ là não có chấn động quyết định phải đi bệnh viện. Hắn luống cuống tay chân ôm Hắc Tinh vào trong xe, Đông Phương Thiên Kiêu dọc đường đi trừng mắt nhìn bộ mặt của nàng ủ dột không nói gì.

Qua kiểm tra thì Hắc Tinh ngoài bị thương ở đầu cũng không có gì đáng lo ngại, chỉ là dinh dưỡng mất cân đối thân thể suy nhược. Nhưng vẫn phải nằm 1 ngày trong viện để theo dõi.

Sau khi kiểm tra xong Đông Phương Thiên Kiêu đi thông thả đến phòng bệnh nhìn nàng nằm ở trên giường lẩm bẩm:

“Không ai nói lên giường là sẽ mang thai..... Đầu năm nay rất nhiều người muốn sinh đều không được, cô thật nghĩ cơ thể gầy yếu của mình có thể mang được thai sao? Cứ vậy mà muốn chết sao? Như thế nào lại đột nhiên trở nên ngu xuẩn như vậy.....”

Nàng không nhúc nhích khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt trông thật cô đơn. Thân thể có vẻ cần bồi bổ hơn rồi. Hắn bỗng nhiên nở nụ cười.

“Được rồi! Nếu cô muốn đi, vậy tôi thả cô đi! Coi như đoạn tuyệt quan hệ ở đây. Tôi không bao giờ muốn gặp lại cô nữa. Về sau sống chết ta cũng mặc kệ cô.....”

Dứt lời hắn đi ra khỏi phòng bệnh kêu Thập Nhị mang cho nàng ta quần áo, chờ nàng ta tỉnh lại sẽ lập tức đưa khỏi Đài Loan. Như vậy cũng tốt, như vậy tất cả đều xong.

Ngay lúc Đông Phương gia hết sức tuyệt vọng thì Đông Phương Khuynh Quốc cùng Cừu Nghĩa đã trở lại, còn mang theo vị tiểu sư thúc của Lỗ Mặc về.

Đông Phương Phong Hoa vừa thấy đến em vào cửa, vội la lên:

” Em làm gì mà rốt cuộc lâu như vậy?”

Đông Phương Tuyệt Thế lại dội gáo nước lạnh:

“Hiện tại về thì còn có ích gì? Mỹ nhân từ đã bị hủy.”

“Các anh làm sao vậy? Em phải muôn vàn khó khăn mới tìm được cô ấy. Cố sức lắm mới đem được cô ấy về. Vậy mà!” Đông Phương Khuynh Quốc nét mặt mệt mỏi, khuôn mặt tuyệt mỹ mặt oán giận, sau đó xoay người giúp một cô gái trẻ tuổi đi vào phòng khách. Nhìn giống như bao cô gái bình thường khác nhưng ánh mắt cũng rất đặc biệt, nét mặt trầm tĩnh con người đen trong suốt như giọt thủy tinh không tạp chất

“Cô ấy là tiểu sư thúc của Lỗ Mặc?” Đông Phương Phong Hoa kinh ngạc phát hiện cô gái này nhìn rất nhỏ bé, trông khác so với màn hình trước kia mông lung thấy.

“Đúng vậy thưa đại thiếu gia!” Cừu Nghĩa trả lời.

Đông Phương Phong Hoa cùng Đông Phương Thiên Kiêu nhìn lẫn nhau, đúng là mắt của cô gái này không nhìn được.....

“Đại ca! Mỹ nhân từ thật sự bị phá sao?” Đông Phương Khuynh Quốc mày nhíu lại nhìn Đông Phương Phong Hoa.

“Em là làm sao mà biết được?” Đông Phương Phong Hoa ngạc nhiên nói.

“Cô ấy nói.” Đông Phương Khuynh Quốc hướng về phía cô gái kia

“Cô lại là làm sao mà biết được? Chúng ta vẫn không liên lạc được với Khuynh Quốc.....” Đông Phương Phong Hoa có chút kinh ngạc nhìn cô gái kia.

“Tôi nhìn thấy.....” Giọng nói nhẹ như con gió.

Chính là nàng đối với kiểu xưng hô của Đông Phương Khuynh Quốc làm cho người ta cảm thấy có chút buồn cười. Đông Phương Khuynh Quốc mày liễu nhíu lại, biểu tình cổ quái.

“Cô không phải là mù sao? Sao lại thấy được?” Đông Phương Tuyệt Thế cười lạnh.

“Cô ấy chỉ là thị lực kém thừa tứ thiếu gia!” Cừu Nghĩa thay cô gái nói.

“Kỳ thật mỹ nhân từ bị hủy là điều tất nhiên.” Cô gái không lãng phí thời gian nói thẳng.

“Việc đương nhiên?” Đông Phương Thiên Kiêu trừng mắt nhìn cô gái kia giận dữ hỏi:

“Đây là ý gì?”

“Mỹ nhân từ hạ lời nguyện rửa cho nên tôi nói cho anh phải tìm đúng đối nhân, chỉ có chủ nhân chân chính của mỹ nhân từ tự tay đem chính huyết cốt của mình hủy như vậy Đông Phương gia mới có thể khởi sinh.” Cô gái dịu dàng không nhanh không chậm nói.

“Đừng nói một đồng lời vô nghĩa nói thẳng trọng điểm được không?” Đông Phương Tuyệt Thế không kiên nhẫn, hừ lạnh.

“Trong nhà các anh.....có giữ mỹ nhân đồ không?” Cô gái không đáp hỏi lại.

“Có” Đông Phương Phong Hoa gật gật đầu.

“Có thể cho tôi mượn xem một chút được không?”

4 huynh đệ nhìn nhau không hiểu cô nàng này muốn nhìn mỹ nhân đồ làm cái gì? Nhưng Đông Phương Phong Hoa vẫn đem bức hoạ này đến. Vừa hay 3 ngày trước Triệu Mộ Hiền chuyển tấm tranh này từ văn phòng về nhà cất giữ vào tủ bảo hiểm.

Bức tranh này dài chừng 70 cm, rộng chừng 40 cm, Cừu Nghĩa đem ngọn đèn chiếu rọi nó trên tấm kính hiện lên 1 người con gái.

Đông Phương Thiên Kiêu chưa từng nhìn kỹ nữ tử trong bức tranh. Vì hắn thấy rất phiền hà, không hay ho gì, chẳng thú vị gì nhưng bây giờ nhìn kỹ hắn lại nhú mày. Tim không hiểu vì sao lại nhói đau.

Cô gái nhìn bức tranh một hồi lâu mới thở dài.

“Quả nhiên đúng vậy! Người trong tranh là vị thọ kia giả trang nữ.”

“Cái gì? Đây không phải hình công chúa?” 4 huynh đệ đều lắp bắp, kinh hãi.

“Bức hoạ này bị công chúa yểm ở chân. Khó trách vị thọ kia khi đầu thai thành nữ nhân.....Công chúa quả thật rất thông minh nhưng lại vẫn chôn nó đi cùng.....” Nữ tử kia thở dài.

Đông Phương Thiên Kiêu trừng mắt nhìn tranh, ngây dại. Người trong tranh là vị thọ kia sao? Là hình dáng của Hắc Tinh kiếp trước? Kiếp trước nhìn nam mà lại rất giống nữ nhân?

“Bức hoạ này tràn ngập oán khí, hơn nữa những câu thơ này đều viết bằng máu thề vì vậy lời rửa mới mạnh như vậy.”

“Như vậy lời nguyện của Đông Phương gia chúng ta có thể giải sao?” Đông Phương Phong Hoa nhìn chăm chăm cô gái.

“Đúng vậy, vẫn còn hy vọng.” Cô gái điềm tĩnh nói.

“Còn hay là có hi vọng? Nói chính xác đi! Có thể sao?” Đông Phương Thiên Kiêu cũng vừa lòng với câu trả lời của nàng.

Cô gái ngẩng đầu nhìn hắn, mỉm cười:

“Còn xem anh làm như thế nào.”

“Tôi?” Hắn nhú mày.

“Đúng vậy! Anh cùng cô ấy chính là mấu chốt.” Cô gái chỉ vào người trong tranh.

“Cái gì?”

“Mạng của anh ở trong tay nàng ấy, mệnh của nàng ở trong lòng anh, sinh mệnh 2 người là khúc mắc cùng một chỗ, nàng sinh – anh sống; nàng tử - anh vong. Gần nhau liền viên mãn, bỏ qua sẽ tiếc nuối.....” Ánh mắt cô gái trong trẻo nhìn nét mặt kia.

“Cô..... đang nói bậy bạ gì thế? Ta và cô ta không thể làm ở chung.....” Hấn tâm run rẩy, ngoài miệng cái chày cái cối.

“Anh sai rồi! Anh đã sớm yêu cô ấy rồi, anh sẽ yêu thương chủ nhân của mỹ nhân từ cho nên đó là chuyện đã định.” Cô gái lại nói.

Hấn trừng mắt nhìn cô gái trẻ này á khẩu không trả lời được. Cô gái như nhìn rất thấu tim hấn, cảm tình của hấn không thể che giấu được.

“Cô ấy rất khác người, bình sinh ngang bướng, vì kiếp trước tự tử vì tình nên đã hạ lời nguyên, hạ lời nguyên trong mỹ nhân từ nhưng chính lòng mình cũng không giải quyết được đoạn tình cảm bị ai đó. Cho nên mỹ nhân từ phải tự cô ấy phá bỏ nó như vậy số mệnh mới được giảm bớt oan nghiệt.”

“Cô rốt cục nói cái diên rồ gì vậy!” Đông Phương Tuyệt Thế không kiềm chế, nghe lời nói của cô nàng này àm tức diên lên được.

“Tuyệt Thế!” Đông Phương Phong Hoa hét lên

Đông Phương Thiên Kiêu tâm loạn lên vì những điều cô ả nói làm cho hấn thất rất bi thương, mọi yêu hận vì những lời này mà giảm bớt đi phần nào oán ghét. Có lẽ Hắc Tinh cũng rất đau khổ? Có lẽ cũng bị chính lời nguyên của mình dày vò!

”Nhưng vì kiếp trước ôm hận mà chết nên khả năng giải lời nguyên là chờ kiếp sau kế tiếp giải nó, nhưng nếu 2 người tiếp tục vòng xoáy yêu – hận thì lời nguyên càng sâu hơn, nặng hơn vĩnh viễn không thể hoá giải.

“Là sao?” Đông Phương Thiên Kiêu cả kinh nhìn chằm chằm nàng.

“Vì cô gái ấy không chỉ hạ lời nguyên lên Đông Phương gia mà chính cô ấy cũng như số phận của vị thợ kia không sống được qua 24 tuổi.” Cô gái kia thở dài.

24? Hắc Tinh..... sống không quá 24 tuổi? Cô ấy năm nay chính là.....

Đông Phương Thiên Kiêu toàn thân sợ hãi, mặt nhăn nhó. Hắc Tinh... còn sống ít hơn cả hấn

“Cô nói..... cô ấy sắp chết?” Đông Phương Thiên Kiêu run run hỏi. Chẳng lẽ Hắc Tinh lần này trở về lành ít dữ nhiều?

“Đúng vậy! Trừ phi..... có hai cái mạng.”

Cô gái lời còn chưa dứt Đông Phương Thiên Kiêu đã xoay người muốn đi.

“Đợi chút, Thiên Kiêu...” Đông Phương Phong Hoa sợ em trai xúc động quá vội vàng gọi lại.

“Cái gì mà 2 cái mạng? làm gì có người nào có 2 cái mạng?” Đông Phương Tuyệt Thế châm chọc. (L: anh đẹp zai mà iq thấp thế, phụ nữ có lúc có 2 sinh mạng chứ đồ đà điểu.. Thế: giờ quả đấm, liếc L: chạy)

“.....” Cô gái còn chưa giải thích được thì ánh mắt đột nhiên chảy xuống hai hàng máu loãng, Đông Phương Khuyết Quốc hoảng hốt tay vuốt mắt cô ấy lại, nói:

“Đủ rồi! Đừng dùng thiên nhân nữa!”

Những người khác mặt ngây dại, nhưng cô gái lại nhin đau tiếp tục nói:

“1 mạng bảo vệ 2 cái mạng, 3 người thì sống.....”

Mọi điều cô gái này nói cũng đã đủ làm cho Đông Phương Thiên Kiêu sợ hãi thất sắc, thoát ra khỏi tay của Đông Phương Phong Hoa hốt hoảng, bắt đi ra.

Hấn không nên thả nàng đi cho dù bọn họ trong lúc này có rất nhiều hận chỉ cần đem nàng lưu lại, chỉ cần lòng của nàng sớm muộn gì cũng sẽ vì hấn mà lưu lại. Hấn lại đi buông tay, thả đi, liệu còn có cơ hội gặp lại hay không? Hai mươi tư tuổi? Cô ấy vậy mà sống không qua 24! Ai cho phép cô ta dám chết trước hấn. Cô ta không được làm cho hấn đau lòng như vậy chứ! Cho nên, hấn phải đem nàng về đến bất kể lời nguyên rửa kia có giải trừ được hay không, mặc kệ hấn còn sống được bao lâu thì vẫn vẫn muốn ở cạnh nàng cho đến chết thì thôi!

Hongkong

Hắc Tĩnh ở trong khách sạn mặc lại quần áo nam nhưng không biết vì sao lại cảm thấy quần áo chẳng dễ chịu tí nào! Nhìn trong gương không giống mình tí nào! (L: 20 ngày bị anh kiêu bắt mặc váy lụa chắc quen rồi...ha ha, giờ mặc này ngứa ngáy)

Cái váy này sao cứng thế! Hay là di tóc mình dài ra? Hay là do không được nghỉ ngơi nên mình gầy đi? Trông lại giống nữ nhân nữa chứ! Mới nhắc đến

nữ nhân nàng đột nhiên nhớ đến mình biến thành người trần truồng bên tai tựa hồ lại truyền đến giọng của Đông Phương Thiên Kiêu.....

Nhìn kỹ đi! Cô là 1 người đàn bà! Mặt nàng biến sắc, nhắm mắt mãnh hoảng lắc đầu lại trợn mắt lắc lắc cho quên đi những hình ảnh kia!

“Đáng chết...” Nàng cắn môi che mặt, xoay người nằm trên giường tức giận chính mình làm sao vẫn nhớ tới những hình ảnh này? Đông Phương Thiên Kiêu đã lăng nhục mình, nên quên đi mới đúng, hoàn toàn quên đi. Chính là càng muốn quên lại càng khắc sâu. Mỗi khi nàng nhắm mắt lại lại cảm giác được hơi thở của hắn, sức nặng của thân thể hắn, rồi khi hắn tiến vào không cho nàng trốn được. Quá trình ân ái điên cuồng sao nó cứ xâm nhập vào mắt mình, não mình là ánh mắt, hơi thở hắn... nó như thiêu đốt nàng vậy.....

“Ngừng ngay! Không được suy nghĩ nữa...” Nàng đau khổ ngà kêu.

Vì muốn nghỉ ngơi, có 1 giấc ngủ yên lành nàng đã thuê phòng ở khách sạn không liên lạc với ai cả! Không muốn miễn man suy nghĩ về Hắc Nguyệt Đường.

Lúc Đông Phương Thiên Kiêu thả nàng đi thực làm cho nàng rất kinh ngạc. Lúc Thập Nhị nói nàng có thể rời đi thì trong lòng nàng chẳng hiểu sao lại thấy chua xót. Nàng không hiểu rõ ràng mình được tự do rồi vì sao lại muốn khóc? Nàng nên cười mới đúng chứ? Bởi vì nàng rốt cục đã thoát khỏi Đông Phương Thiên Kiêu! Thoát khỏi cái nam nhân làm nàng vừa hận, vừa sợ, vừa tức, vừa giận...

Đúng vậy nàng rất ghét hắn! Mình đau lòng quá! Ghét hắn làm cho mình không thở nổi! Ghét hắn dám như vậy với nàng!... chán ghét 1 kẻ luôn đối chọi với mình! Sao mình sao thế này? Vì sao mỗi lúc nhắm mắt lại thì lại nghĩ đến hắn, lúc hắn ôn nhu! (L: thích bị ngược đãi thành nghiện chứ sao)

Đông Phương Thiên Kiêu rốt cuộc có hạ bùa mê gì cho mình không vậy? (L: có, bùa yêu...) Ngực đau nhói, tâm trí rối rỗng, không muốn nhồi nhét gì vào nữa..... Đang suy nghĩ thì điện thoại vang lên, nhìn chăm chăm dãy số 1 lúc lâu sau mới nhận máy.

“Tĩnh! Sao em trở về Hongkong mà không về nhà?” Hắc Dao thanh âm rất mềm mại như không có gì xảy ra.

Làm cho Hắc Tĩnh nghe mà rung mình, không nghĩ hành tung của mình đã bị lộ, bà chị này quả là không tầm thường.

“Em đang định về.” Nàng bình thản nói.

“Vậy thật đúng lúc. Chị đã cho người tới đón em”

Hắc Dao vừa mới dứt lời ngoài cửa đã có tiếng gõ, nàng cầm di động nghe đi ra mở cửa. Nhìn thấy Miêu Vĩ và 2 thuộc hạ của Hắc Nguyệt Đường nhìn mình cười âm hiểm.

“Cám ơn chị! Như vậy giúp em tiết kiệm tiền xe.” Nàng lạnh lùng dứt lời đem điện thoại cúp chuông mắt nhìn Miêu Vĩ.

“Thiếu đương gia hoan nghênh ngài trở về.”

“Miêu Vĩ! Quả là rất thích chị của ta! Chẳng những liều chết xuống nước cứu lại còn vì nàng mà làm mấy việc vất vả này” Nàng châm chọc nói.

“Bởi vì nàng cho ta rất nhiều ưu ái!” Hắn cười thâm đặng. Tuy rằng ngay từ đầu hắn hạ bùa mê với Hắc Dao nhưng dần dần sau hắn lại dần yêu thương Hắc Dao cho nên càng lúc càng rời không được.

“Đồ háo sắc! Cần thận lửa thiêu chính mình.” Nàng nói.

“Còn chưa biết ai mới là kẻ cười cuối cùng đâu!” Miêu Vô rút súng ra chỉ vào nàng.

“Đi thôi! Tiểu Dao đang đợi ngài.”

Nàng không nói gì nữa theo hắn đi ra khỏi khách sạn lên xe, nửa giờ sau đã trở về đến Hắc Nguyệt Đường.

Xa nhà đã 2 tháng trải qua nhiều sự việc, giờ thấy nó sao xa lạ quá. Ngôi nhà to lớn, đẹp đẽ vậy mà ẩn giấu bao âm mưu, vô tình. Vậy mà mình đã sống ở đó những 24 năm.

Hắc Dao ngồi ở phòng khách vừa thấy em vào cửa liền nét mặt tươi cười giống như 1 bà chị tốt vậy.(L: rần độc...)

“Tĩnh chúc mừng em đã về!”

“Đừng đóng kịch nữa chị à, thật buồn nôn.” Nàng lạnh băng nói thẳng.

Mặt Hắc Dao cứng đờ, không biểu cảm nói:

“Hừ! Chính cái tính của người mới làm cho ta thấy ghét!” Hắc Tĩnh ngẩng ra. Làm cho người ta chán ghét? Đông Phương Thiên Kiêu cũng chán ghét mình nên mới có thể cho mình đi?

Hắc Dao thấy mặt em nhăn nhó, mày nhíu lại. Hắc Tĩnh tựa hồ như rất khác trước! Tuy bên ngoài nhìn không khác trước nhưng thoát nhìn như có gì đó rất mê đắm, quyến rũ?

“Lúc em ở Đông Phương gia đã phát sinh chuyện gì? Chẳng lẽ cùng Đông Phương Thiên Kiêu?” Nàng dò hỏi.

Hắc Tĩnh chấn động một chút, ngực như bị ai đâm mặt trắng bệch, nhắm chặt môi không nói.

Hắc Dao nhíu mày, giật mình lạnh lòng đổ kị hiện lên.

Đông Phương Thiên Kiêu vốn nên là của nàng! Ngày đó ở trên núi là Đông Phương Thiên Kiêu sẽ cứu nàng nhưng không ngờ hắn lại cứu Hắc Dao cứ thế để mình trôi đi trên dòng nước! Lúc đó nàng rất hận thấy ông trời rất không công bằng, vì sao cái loại bất nam bất nữ như Hắc Tĩnh có thể được 1 mỹ nam như Đông Phương Thiên Kiêu chiếu cố, mà nàng lại chỉ có thể ở cùng cái loại Miêu Vô xấu xí, lão nam nhân. Thật nhục cười!

“Hừ! Vì cô yêu thương Đông Phương Thiên Kiêu đi? Vì yêu nên đổi tính sao?” Hắc Dao nhìn trừng Hắc Tĩnh, mối hận trong lòng càng mạnh

Hắc Tĩnh ngây dại.

Yêu? Sao nghe đau xót thế! Nghe như muốn đau tận tâm can! Thì ra không phải nàng hận hắn mà là yêu sao?

Thì ra là mình yêu hắn. Mình yêu ... Đông Phương Thiên Kiêu..... yêu hắn –...

“Đừng lộ ra cái loại nét mặt này! Người thích hắn nhưng hắn cũng chắc gì yêu người! Kẻ quái thai như người chỉ dọa cho các nam nhân chạy đi mà thôi.” (L: xì, đồ đồ kị... đồ ác độc...đồ gái trẻ đi với lão già... hix mình có vẻ hơi bức xúc..)

Nam nhân bị dọa chạy đi? Sao Đông Phương Thiên Kiêu không chạy? Chẳng lẽ.....hắn cũng yêu nàng? Có thể ư?

Không... Không có khả năng, hắn hận mình! Hơn nữa chính mình đã hủy mỹ nhân từ.....Nuốt trôi xuống ngực những chua xót không muốn nghe đến chuyện gì về hắn nữa. Lấy lại bình tĩnh nói với Hắc Dao:

“Đừng nhiều lời nữa. Ba đâu? Chị đem ông thành cái gì rồi?”

“Nhìn không ra người lại hiếu thuận thế! Sao lo lắng cho cái lão già kia ư?” Hắc Dao hừ lạnh.

“Ông già đó cũng là cha của cô đó.” Hắc Tĩnh thấy cô chị này rất phản cảm.

“Hắn không xứng! Với hắn mà nói đồ vật quý giá hơn con gái nhiều! Hắn không xứng làm cha!” Hắc Dao lớn tiếng rít gào.

“Ba tính vốn là như vậy năm ấy lúc mẹ mất ông ấy còn đi mua gốm sứ Đông Phương.” Hắc Tĩnh sớm đã quen với cái ông cha có như không này rồi, Đó là lí do vì sao nàng trở nên máu lạnh như vậy.

“Người cùng ba đều một dạng! Các người cùng quải như nhau.. không coi ta ra gì.....”

“Ba chẳng đem mọi việc của Hắc Nguyệt Đường đều giao cho bà chị xử lý đó thôi.”

“Đó chỉ là bề ngoài, kẻ thực cầm quyền là người! Đều là người ở quản.....”

“Bà chị có biết ta làm chuyện gì sao? Là những chuyện trái với pháp luật, giao dịch bẩn thỉu, giết người phóng hỏa, chị nghĩ rằng ta với chị tốt hơn sao?” Nàng lớn tiếng chửi.

“Người đừng tưởng ta không biết? Ba chỉ tín nhiệm người, hẳn đem mọi vật quý giá cho người bảo quản! Ta gần đây mới phát hiện mật mã tử bảo hiểm chỉ có người mới biết thậm chí ngay cả ba cũng không rõ!” Hắc Dao trừng mắt nàng.

“Cho nên? Mục đích của bà chị chính là chỗ cất giấu kia?” Nàng lạnh lùng nói.

“Đúng! Chỉ cần người nói ra ta sẽ đối xử với lão ta tốt hơn 1 chút.”

“Nếu tôi không nói?”

“Người sẽ nói. Vì người là kẻ ngoài cứng trong mềm.....” Hắc Dao cười, quay đầu hô một tiếng

“Miêu Vô!”

Miêu Vô chậm rãi từ trong phòng đẩy xe lăn chở Hắc Phúc Trạch ra. Tay là súng chỉ vào đầu Hắc Phúc Trạch, còn cha như bị trúng mê được mặt ngây ngốc, thất thần.

“Ba.....” Mặt nàng biến sắc, biết Miêu Vô nhất định uy hiếp cha mình mở kết thử nên biến cha mình thành như vậy.

“Hắc Dao! Cô thế nhưng liên thủ với người ngoại đối đãi với ba như vậy sao?” Nàng kích động hô to.

“Hắn cũng đối với ta có tốt đẹp gì đâu! Ta bị người ta dễ khi hắn bỏ mặc...” Hắc Dao nhớ tới lần đầu tiên bị Miêu Vô hạ cổ lúc nàng tỉnh khóc với cha nhưng cha coi như chẳng có việc gì xảy ra.

Hắc Tĩnh trong lòng cứng lại nếu sớm biết chuyện Miêu Vô đối với chị mình làm chuyện bỉ ổi như vậy nàng đã sớm đưa tiễn hắn rồi. Sao để hắn đến ngày hôm nay!

“Tiểu Dao. Em còn hận ta sao?” Miêu Vô nhíu mày.

“Làm sao có thể sau này anh cho ta rất nhiều khoái hoạt, chúng ta phối hợp rất khá không phải sao?”

Hắc Dao hướng Miêu Vô cười quyến rũ.

“Đúng vậy!” Miêu Vô bị cái đẹp mị hoặc nở nụ cười.

Hắc Tĩnh nhìn chằm chằm Hắc Dao tức giận àm đau đớn.

“Người hãy giúp ta mở khoá tử bảo hiểm đi Tĩnh! Đừng nên ép ta ra tay với ba.” Hắc Dao lạnh lùng nói.

“Viên đạn không có mất, chỉ 1 chút không cẩn thận ba người sẽ đi đời.....” Miêu Vô cười, muốn bắn.

“Dừng tay!” Nàng giận chính mình kỳ thật trong lòng đều biết, chỉ cần nói ra mật mã bảo hiểm thì mình sẽ chết ngay. Bởi vì nàng được hưởng thừa kế chỉ cần nàng chết thì mọi thứ sẽ về tay Hắc Dao, những thứ trong tử cũng vậy

“Không nói nhiều. Theo ta xuống lầu.” Hắc Dao dùng súng uy hiếp nàng.

Hắc Tĩnh nhìn tường nhà có chút lo âu. Sau thuộc hạ tin cậy của cha vẫn chưa tới? Rõ ràng nàng đã liên lạc với họ rồi mà.....

“Nếu người đang đợi bọn Lưu Kim thì miễn đi, giờ này chắc bọn họ đã bị cảnh sát quốc tế hỏi thăm rồi.” Hắc Dao che miệng cười.

Mặt Hắc Tĩnh tái xanh, có cảm giác chẳng lành. Lần này trở về thật là chui đầu vô rọ.....

“Không còn ai có thể giúp được người đâu. Hắc Tĩnh muốn sống thì hãy ngoan ngoãn nghe lời.....” Miêu Vô cười lạnh.

“Đi!”

Hắc Tĩnh bất đắc dĩ chỉ có thể bị áp giải đến chỗ tầng hầm ngầm.

Tầng hầm trong biệt thự của Hắc Phúc Trạch chính là nơi cất giấu kết bảo hiểm. Bên trong trị giá tới cả trăm triệu đô la Hồng Kông, và những đồ vật rất quý như gốm của Đông Phương. Gian phòng đi vào đặt cửa mật Hắc Dao tìm một tuần mới tìm ra. Hơn nữa nó lại khoá nên không ai có thể vào được. 4 phía lại ổ khoá cảm ứng nên mở ra là không thể nào.

“Mau đem cửa mở ra!” Miêu Vô quát Hắc Tĩnh.

Hắc Tĩnh đối mặt với cửa nói 1 dãy số

“9 – 7 – 2 – 4 – 1 – 6”

Giống như 1 cái gì thần kì vậy, cửa lập tức mở ra.

“Đây là mật mã gì vậy?” Miêu Vô kinh ngạc.

“Vì bên trong có giá trị rất lớn nên mỗi lần mở ra, cất vào mật mã không ngừng đổi, là giọng nói” Hắc Tĩnh thần nhiên nói. Đây là ý tưởng của cha, và cũng thể hiện lòng tham không đáy của cha mình.

“Hừ! Hắc lão trông thế mà lại nghĩ ra loại mật mã này, 97 triệu đô la Hồng Kông..... Chắc chắc khó trách Tiểu Dao khuyên ta đừng làm gì bang phái mà chỉ cần mang theo vật vô giá gì đó là có thể an chơi cả nửa đời sau!” Miêu Vô cười lạnh lấy hòng súng chĩa bên trong muốn Hắc Tĩnh tiến vào.

Hắc Tĩnh chậm rãi bước vào, bên trong khô ráo, không khí lạnh lẽo khiến người ta phát run. Nhưng bên trong cất chứa vô số những đồ quý giá. Từ cửa vào là 70 chiếc bình đều là tác phẩm quý giá, độc nhất vô nhị. Hắc Tĩnh kỳ thật không thích đến nơi này, cũng hiểu hiểu sao giờ mới nhớ nơi này rất âm u.

Miêu Vô cùng Hắc Dao tròn mắt nhìn nhất là Hắc Dao đối với các tác phẩm nghệ thuật rất si mê, trân ái không kém gì Hắc Phúc Trạch nhìn những vật này nhìn không được nở nụ cười.

“Quá tuyệt! Những thứ này đều là của ta.....” Nàng thì thào vuốt một cái bình gốm sứ xinh đẹp Đông Phương nói.

“Là của ”chúng ta” Tiểu Dao à” Miêu Vô sửa chữa lời của nàng nói.

“Đúng là của chúng ta.....” Hắc Dao liếc mắt một cái.

Hắc Tĩnh thừa dịp bọn họ hơi thất thần, xoay mình tới mấy cái bình gốm đất nhất, phá.

“Á! Người làm gì!” Hắc Dao sợ hãi, vội vàng đi bảo vệ cái giá bình đang lung lay. (L: tiếc của ấy mà)

Miêu Vô cũng lắp bắp kinh hãi, Hắc Tĩnh lại đá rơi súng trong tay hắn như súng lại tới chân Hắc Dao, Miêu Vô xoay mình hét lớn:

“Tiểu Dao mau giết cô ta!”

Hắc Dao lập tức xoay người cầm lên súng lục, lập tức nã một phát đạn!

“Phang!” 1 viên đạn bắn thẳng vào tim của Miêu Vô còn Hắc Tĩnh thì ngây dại, Miêu Vô kinh ngạc hoàn toàn không thể tin.

“Người là quỷ háo sắc ta chịu đủ lắm rồi, xuống địa ngục cho ta!” Hắc Dao lộ ra vẻ dữ tợn sung sướng tươi cười lại bắn thêm 3 phát đạn nữa.

“Bang bang bang!”

Miêu Vô thân thể bị bắn kinh hãi mà tử vong, máu chảy ra, 2 mắt trợn trừng.....

Hắc Tĩnh không nghĩ tới Hắc Dao lại giết Miêu Vô trước nhưng nàng ngược lại lạnh cả người.

“A..... Thật vui a! Rốt cục có thể thoát khỏi hắc!..... Ha hachết rất ha..... Hừ hiện tại còn người.” Hạng súng Hắc Dao chỉ vào Hắc Tĩnh, khom người nhấc lên một khẩu súng khác bỏ vào trong túi, sau đó xuất ra một cái hộp chậm rãi mở ra:

“Biết ta muốn như thế nào đối phó với người không Tĩnh?”

Hắc Tĩnh bình tĩnh nhìn nòng không kịp phản ứng, mũi người thấy mê hương, nhất thời biến sắc.

“Đây là mê hương mà Miêu Vô bào chế, nó sẽ làm cho 24 giờ người nói không được, mà ý thức vẫn còn.....” Hắc Dao lạnh lạnh cười lạnh.

“Không.....” Hắc Tĩnh kinh hãi vội vã nhắm phía trước chạy nhưng đầu lại choáng váng, chân mềm nhũn, quỳ xuống.

10. Chương 10

Chuyển ngữ: Tuyết Liên

“Người sẽ toàn thân vô lực nằm ở nơi này, nhìn ta đem mấy thứ này mang đi. Ngày mai, ta sẽ rời khỏi Hongkong đem lửa thiêu diệt toàn bộ nơi này.”

“Cô.....” Đây là chị ruột của mình sao? Về mặt quả rất ác độc! Không là kẻ điên cuồng, mất hết nhân tính mới đúng.

“Yên tâm ta sẽ đem ba tới viên đường lão coi như là tận hiếu cuối cùng.” Hắc Dao cười lạnh.

Hắc Tĩnh hoảng sợ giãy dụa nhưng là tay chân đều cử động không nổi.

“Thôi nhé, ta còn rất nhiều việc phải làm không thềm đếm xỉa tới người.” Dứt lời Hắc Dao lấy di động liên lạc với mấy thuộc hạ đi vào mang mọi đồ đạc đi.

Hắc Tĩnh liền như vậy trở mắt nhìn những bảo bối bị mang đi. Ba mươi phút sau toàn bộ tử bảo hiểm trống trải yên tĩnh như 1 phần mộ. Làm nàng thấy rất sợ hãi, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt nhìn chị mình. Không! Đừng nhốt nàng ở đây! Đừng biến nơi này thành mộ chôn của nàng.....

Nàng hò hét nhưng không hét ra được.

“Vĩnh biệt Tĩnh! Vừa vặn hôm nay là sinh nhật em! Đây là món quà cuối cùng cho em hy vọng em ta sẽ thích. Ha ha.....” Hắc Dao đem 1 khối thuốc nổ đặt ở bên người nàng, cười điên cuồng đi ra. Mở ra di động đã thu lại giọng nói của Hắc Tĩnh.

” 9 7 2 4 1 4 6”

Hắc Tĩnh trừng mắt sợ hãi.

Ầm!

Cả 1 đám thuộc hạ được thuê đã ngã xuống, nháy mắt chỉ còn lại 5 người hộ vệ cho Hắc Dao. Nhìn đám người kia làm nàng run sợ.

Đây chính là “sói” của Đông Phương gia! Đây là Đông Phương Lang trong truyền thuyết đó sao! Thật quá mạnh

“Cô ấy đâu?” Đông Phương Thiên Kiêu khuôn mặt tuấn tú đầy sát khí.

Hôm qua hắc cùng Thập Nhị và 4 thuộc hạ khác bay ngay tới Hongkong đuổi theo Hắc Tĩnh nhưng vẫn tìm không thấy, cửa của Hắc Nguyệt Đường lại khóa, lúc vào nhà trống không, mọi trụ sở của Hắc Nguyệt Đường đóng cửa không kinh doanh, mọi bang phái có vẻ như toàn bộ tan rã, liền ngay cả bản thân Hắc Phúc Trạch cũng mất hút, tình huống này quả là quái dị, làm hắc rất lo lắng.

Sau tin tức Đông Phương Lang thu được Hắc Dao đag chuẩn bị xuất ngoại, đi 1 mình, mang theo rất nhiều cổ vật... vì thế mà tìm đến chặn cô ta lại.

“Tôi..... không biết.....” Hắc Dao giọng run rẩy. Trong trí nhớ nàng thấy Đông Phương nhị thiếu rất anh tuấn, khách khí, đối nhân xử thế rất chu toàn vậy mà giờ phút này nhìn giống như 1 con sói hung dữ.

“Không nói ư?” Đông Phương Thiên Kiêu nhẹ nhú mày qua về phía Thập Nhị đứng cạnh nói:

“Lấy 1 bên tai xinh đẹp của tiểu thư đây!”

Thập Nhị tuân lệnh, lấy ra 1 con dao đứng ở trước mắt làm nàng hoảng loạn.

“Không!” Hắc Dao lui về sau, tay che tai lớn tiếng thét.

“Cho người 3 giây Hắc Tĩnh ở đâu?” Hắc không còn nhẫn nại được nữa.

“Vì sao anh lại để ý cô ta như vậy? Cô ta chỉ là 1 kẻ quái dị, không ra nam, chẳng ra nữ, biến thái đáng ghét! Có gì là tốt? Vì sao trong mắt anh lại có cô ta? Vì sao?” Hắc Dao kích động hét.

“Bởi vì ta yêu cô ấy.” Hắc ngăn gọn trả lời.

Hắc Dao ngây dại.

Mĩ nam này nàng rất thích! Nàng muốn có anh ta vậy mà kẻ Hắc Tĩnh kia lại chen ngang, cướp đi người của nàng..... (L: ai là của bà, xí mỹ nam này là của chúng ta! Chị em đâu ném dép bắt đầu Sau 1 hồi: Hắc Dao tơ tã)

Nghĩ đến vậy làm cho nàng rất chán ghét, ghét Hắc Tĩnh như thổi bùng thêm cái tức giận nhiều năm tích tụ.

“Người còn lại một giây.” Hắc cảnh cáo.

“Ha ha ha..... Anh yêu cô ta? Vậy anh sẽ không còn được gặp lại cô ta nữa..... Vĩnh viễn không gặp lại, cô ta phải chết! Ha ha..... Hơn nữa là cùng Miêu Vô chết ở cùng một chỗ, cùng nhau nổ thành những mảnh nhỏ ngay cả thi thể cũng không có.....” Lòng đố kị cùng sợ hãi thiêu hủy lý trí của Hắc Dao, cô ta điên cuồng cười lớn.

Mặt hắc biến sắc, tay tóm chặt nữ nhân điên rồ này, quát:

“Người nói gì?”

“Á u” Khó hô hấp, 2 mắt trừng lớn, khuôn mặt đỏ tái.

“Nhị thiếu gia! Hắc Nguyệt Đường bị cháy!” Thập Nhị quay đầu nhìn ngọn lửa lớn từ phía Hắc Nguyệt, lớn tiếng kinh hô.

Đông Phương Thiên Kiêu trong lòng kinh run sợ trừng mắt nhìn Hắc Dao:

“Cô ấy ở bên trong đúng không? Người đem nàng nhốt lại Hắc Nguyệt Đường đúng không? Nói ở chỗ nào!”

Hắc tức giận lại ảo não tới hôm qua hắc phái người đi vào dò la mà không phát hiện được chỗ nào khả nghi. Không hiểu Hắc Tĩnh bị nhốt ở đâu?

“u u.....” Hắc Dao mặt tái mét, hít thở không nổi.

“Nhị thiếu gia giết chết cô ta sẽ không hối được nơi kia!” Thập Nhị khuyên nhủ.

Hắc giận dữ bỏ ra đoạt lấy dao nhỏ trên tay Thập Nhị, quét trên gương mặt đối phương, quát

“Có nói hay không?”

Hắc Dao kinh hãi che mặt, dọa nàng mất hồn mất vía.

“Tăng hãm” Hắc lập tức xoay người muốn vọt vào cứu người. Thập Nhị vội vàng kéo lại hô to:

“Không được thiếu gia! Rất nguy hiểm!”

“Buông ra!” Hắc ra thoát khỏi tay của Thập Nhị, liều lĩnh xông thẳng vào đám lửa.

Thập Nhị quay đầu hướng khác nói với những sói khác

“Các người gọi cứu hoả, ta sẽ bảo hộ thiếu gia đi vào.”

Sau đó hần nhắc Hắc Dao nói

“Người đi vào theo ta!”

“Không!” Hắc Dao hoảng sợ thét chói tai, liều mạng giãy dựa cấp kêu:

“Không! Thuốc nổ sẽ phát huy tác dụng..... Đi vào khẳng định sẽ chết! Ta không đi..... Ta đưa cái mở khoá cho các người, các người chính mình đi đi.....”

Nói xong nàng thoát khỏi tay đối phương, muốn chạy đi.

Thập Nhị sắc mặt tái nhợt cầm lên di động không kịp chờ đối phương nhắc mấy chạy thẳng vào nhà họ Hắc.

Đông Phương Thiên Kiêu rất cục cựa cũng tìm thấy cái hầm ngầm. Hần nhảy xuống sau đó nhìn khoá cửa mà muốn điên lên được. Lửa cháy mỗi lúc 1 lớn.

Chết tiệt! Loại khoá cửa này căn bản mở sao nổi? Hần tức giận đập cửa, lớn tiếng hô

“Hắc Tĩnh! Hắc Tĩnh! Cô ở bên trong không? Hắc Tĩnh!”

Trong phòng nhốt của tử bảo hiểm Hắc Tĩnh lông mi giật giật, giật mình mở to mắt. Có người gọi nàng? Hay là mình đang nằm mơ?

Thùng thùng thùng! Ngoài cửa lại vang lên tiếng đập.

Thật sự có người! Là ai? Nàng mở thật ta hai mắt nhìn chăm chăm cánh cửa.

“Hắc Tĩnh! Hắc Tĩnh! Chết tiệt cái cửa này mở thế nào?”

Giọng nói này..... là Đông Phương Thiên Kiêu ư? Lòng của nàng kinh hoàng, mắt đầy lệ. Mình lại mơ nữa rồi! Làm sao hần có thể ở nơi này! Sao có thể?

Nhất định là nàng nhớ hần nên mới có thể sinh ra ảo giác..... (L: ảo mà như thật)

“Hắc Tĩnh! Cô rút cuộc ở bên trong không? Khụ..... Khụ khụ.....”

Nghe tiếng to như vậy, mặt biến đổi, kinh ngạc. Đúng là hần! Là Đông Phương Thiên Kiêu! Hần..... tới cứu nàng ư? Tại sao? (L: cứu là cứ hỏi nhiều vậy)

“Hắc Tĩnh..... Khụ khụ khụ.....” Lửa lan vào đây rồi! Làm sao cứu đây!

Lửa? Nhớ ra làm nàng giật mình, nàng nhớ Hắc Dao đặt ở bên cạnh người nàng 1 khối thuốc nổ, xoay mình lo lắng hoảng sợ.

Không dừng tiến vào! Đi đi! Mau đi đi! Nàng mở lớn miệng muốn cảnh cáo hần nhưng nói không ra tiếng. Đúng lúc này khói bắt đầu tràn vào tầng hầm, tuy cửa bảo hiểm chặn được nó 1 chút nhưng làn khói đặc như vậy lên cao rồi sẽ cháy tới.

“Nhị thiếu gia đi mau! Bên trong Hắc Dao đặt thuốc nổ lập tức sẽ nổ!” Thập Nhị lớn tiếng nói to.

“Không! Ta muốn cứu cô ấy, ta không đi.” Đông Phương Thiên Kiêu che lại miệng và mũi, cố chấp không đi.

“Có lẽ đây là quỷ kế của Hắc Dao có lẽ Hắc Tĩnh căn bản không ở bên trong nếu không vì sao không đáp lại?”

Thập Nhị quát quát.

Đúng rồi! Đi đi, người hãy đem hần đi đi. Mau đưa hần đi!

Hắc Tĩnh trong lòng hô to.

“Mở cửa mở ra thì sẽ biết có mật mã mở thì tốt rồi!” Đông Phương Thiên Kiêu nói.

“Hắc Dao có đưa cho 1 vật nói là khoá nhưng là 1 cái di động.....” Thập Nhị xuất ra cái di động kia.

Đông Phương Thiên Kiêu cầm trên tay nghiêm nghị nói:

“Là mật mã bằng giọng nói! Bên trong khả năng có.....” Hắc lời chưa dứt, đột nhiên một trận âm vang lên, trần động, cột tường lung lay. Tình thế rất nguy hiểm. Lúc đó điều hoà của phòng nhốt kia bị vỡ, lửa theo đó lan vào sắp tới chỗ của Hắc Tĩnh, nhiệt nóng làm cho nàng càng thêm kinh hoảng, đau đớn. Nàng hận không thể nói ra để Đông Phương Thiên Kiêu đi mau, nàng không sợ chết nàng sợ hắc chết!

Sợ hắc..... chết vì nàng.....

Đông Phương Thiên Kiêu nhì di động, hắc định mở tới phần ghi âm nhưng Thập Nhị thấy lửa tới gần, muốn đưa chủ nhân ra ngoài.

“Nhị thiếu gia! Làm ơn đi mau! Nếu không đi sẽ không ra được!” Hắc liều mạng khuyên chủ tử.

“Đừng âm ỹ!” Đông Phương Thiên Kiêu một quyền đánh hắc, vẫn không ngừng tra cứu cuối cùng mở ra đến giọng của Hắc Tĩnh, cửa bỗng nhiên mở ra.

Dòng khí từ bên trong trào ra, lửa cháy đầy căn phòng mắt thấy Hắc Tĩnh nằm trên mặt đất, mắt trừng lớn về mặt trắng bệch nhìn phía hắc. (L: ta nói lão Hắc nghe này... ông cất nhiều tiền vậy mà ko lắp được cái hệ thống chống cháy tự động à! Giàu mà ki thế.....)

“Hắc Tĩnh!” Hắc vừa mừng, vừa sợ cất bước muốn vọt vào bên trong nhưng lại bị Thập Nhị cường ngạnh ôm lấy bởi vì Thập Nhị tình tường thấy bên cạnh Hắc Tĩnh có thuốc nổ.

“Nhị thiếu gia không thể.....” Lúc này Hắc Tĩnh rõ ràng cảm thấy bên người thuốc nổ như sắp bùng lên, cố gắng nói.

“Mau..... đi đi.....” Đi mau! Chạy mau! Đừng tới đây! Van người đó! mau đi.....

Đông Phương Thiên Kiêu lẳng một giây trên mặt hơi mỉm cười lạnh, vặn bung tay Thập Nhị ra vọt vào ôm lấy nàng lập tức ra bên ngoài chạy như điên ngay tại khi hắc đi được 1 đoạn thì trong phòng khách nhảy mất nổ tung.

“Oanh!”

Hắc Tĩnh chỉ cảm thấy mình được Đông Phương Thiên Kiêu ôm chặt, bốn phía là ngọn lửa lớn, nóng bỏng như cảm giác mình thiêu đốt trong lò nung năm đó, nóng tận xương, thiêu chính mình...

Hắc Nguyệt Đường sụp đổ trong chớp nhoáng, Đông Phương Thiên Kiêu cùng Hắc Tĩnh được Đông Phương Lang vọt vào cứu ra, nhưng Thập Nhị lấy thân thể cản cho chủ đã hi sinh. Còn Đông Phương Thiên Kiêu thương thế nghiêm trọng, lưng bị bỏng, đầu chịu kích động mạnh lâm vào hôn mê, tình huống nguy hiểm.

Về phần Hắc Tĩnh bởi vì được Đông Phương Thiên Kiêu bảo hộ chỉ bị một vết thương nhẹ cũng không lo ngại. Chính là nàng tỉnh lại biết được tình huống của Đông Phương Thiên Kiêu cả người như mất hồn, cứ đứng ở bên ngoài phòng bệnh nhìn chăm chăm người trong kia. 1 lý không rời

Toàn bộ người nhà Đông Phương tới Hongkong hỗn hỗn mỗi người đều nhìn thấy Hắc Tĩnh cực vì bất mãn, Đông Phương Tuyệt Thế thậm chí muốn giết nhưng mọi người trong lòng lại đều hiểu nàng là dùng tính mạng của Đông Phương Thiên Kiêu lấy về, hắc không tiếc sinh mạng của mình để bảo vệ người này, bọn họ sao dám giết?

“Cái gì 1 mạng bảo vệ hai mạng? Cái gì ba thì sống? Cô gái kia tất cả đều là nói bừa! Thập Nhị đã chết, nhị ca cũng biến thành như vậy làm sao có thể ba người sống? Kết quả chỉ 1 Hắc Tĩnh sống mà thôi!” Đông Phương Tuyệt Thế tức giận chửi âm lên.

“Tuyệt Thế bình tĩnh một chút.” Đông Phương Phong Hoa trấn an em trai.

“Nữ nhân kia là nói láo! Đừng cho ta nhìn thấy cô ta!” Hắc đem lửa giận chuyển về chỗ Đông Phương Khuynh Quốc.

“Cô ấy nói nhất định có đạo lý của cô ấy.....” Đông Phương Khuynh Quốc lẩm bẩm.

“Đúng vậy ít nhất Thiên Kiều không chết.” Đông Phương Phong Hoa âm thầm nói nhìn về phía phòng bệnh bên ngoài Hắc Tĩnh đã cnah ở đó 7 ngày rồi.

Đã qua bảy ngày, ngày qua ngày Đông Phương Thiên Kiều vẫn chưa tỉnh, vẫn hôn mê, không có gì lạc quan. Ngoài phòng bệnh Hắc Tĩnh về mặt tiêu tụy cứ như vậy lẳng lẳng canh giữ ở bên Đông Phương Thiên Kiều bên không ăn, không chớp mắt, trụ tới hôm nay, nước mắt rơi hoài.

“Ồ..... Mi là tên gốc à! Ai bảo mi cứu ta? Mi không phải hận ta sao? Không phải bảo ta đi rất xa sao? Vì sao còn đến Hongkong? Vì sao còn tìm ta.....” Cầm chặt tay hắn, nàng khóc thê lương bị ai rất kích động.

Đã 7 ngày trong đầu nàng vẫn là hình ảnh hắn gọi nàng hôm đó, hắn chạy vào mỉm cười với mình. Lúc đó mà hắn còn cười được!

Cười mà khiến nàng như đứt từng khúc ruột, cười mà trong lòng nàng run sợ. Hắn căn bản mặc kệ sinh tử, hắn không nghĩ buông tha nàng, vĩnh viễn cũng không buông nàng ra!

Người đàn ông nà, yêu đến điên rồi sao? Bị hắn yêu như vậy mình còn có chỗ thoát sao? (L: thoát ko nổi thừa chị)

Không đường lui nhưng thế nàng không hề chạy thoát kiếp này, nàng chỉ vì hắn mà làm 1 người đàn bà bình thường, vì hắn mà sống nếu lời nguyện của mỹ nhân từ không thể giải, nàng sẽ cùng hắn cùng chết.....

Nhưng hắn còn sống không qua ba mươi tuổi! Làm sao hắn cứ thế mà đi! Làm sao bỏ lại nàng mà đi.....

“Nếu không muốn ta đi phải tỉnh lại đi! Cứu ta rồi cứ thế mà đi như vậy sao? Mi thật quá đáng..... Làm ơn đi đừng có chết..... Không được chết... phải sống tử.....Mi muốn ta làm cái gì ta đều nghe, muốn ta làm nữ nhân ta là nữ nhân..... Muốn ta ở lại bên cạnh người ta liền lưu lại, Vì vậy, van cầu người đừng đi..... Em yêu anh! Anh có nghe thấy không? Em yêu anh.....” Nàng khóc nước mắt, nghẹn ngào khấn cầu. (L: rốt cục cũng nói dc câu yêu mà tận

Tiếng khóc ai oán thê lương, khiến ai đi qua nghe cũng mũi lòng, đau lòng thay cho người bên trong.

Lúc này Đông Phương Thiên Kiều tay đột nhiên có động.

Nàng còn khóc nên không có phát giác thẳng đến khi đầu ngón tay chậm rãi chạm vào tay nàng, siết chặt tay nàng, nàng mới ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hắn.

Hắn chậm rãi mở mắt yên lặng nhìn nàng, khóe miệng hơi gợn lên giống như đang gọi nàng vậy.

Nàng nín thở tức kích động nói không ra lời, nước mắt không ngừng chảy xuống.

“Nói lại lần nữa.” Hắn suy yếu yêu cầu.

Trong bóng tối mờ mịt hắn đau lòng khi thấy nàng khó vì hắn! Lại còn nói ra 1 câu kia.

Nàng ngậy ra một lúc rồi nở nụ cười, nhanh túm chặt tay hắn lau khô nước mắt nói

“Em yêu anh.....”

Kết thúc

Mỹ nhân từ bị hủy lời nguyện của Đông Phương gia sẽ chấm dứt như thế nào? Cô gái một mình đứng ở ban công của Đông Phương gia nhìn bên ngoài phong cảnh thật xinh đẹp nhắm hai mắt, bình thần lắng bầm, lắng bầm

“Không có sai! Dùng sinh mạng đổi lấy 3 người sống.....”

“Tiểu thư cô đang nói gì vậy?” Cừu Nghĩa hỏi. Người nhà Đông Phương tất cả đều đến Hongkong chỉ có hắn lưu lại, tiếp đón vị khách quý này.

“Cô ấy mới có thể sống, chỉ cần cô ấy còn sống chính là một thân hai mệnh.....” Cô gái lắng bầm.

Cừu Nghĩa không hiểu cũng không hỏi lại chỉ lắng lắng nghe.

” 1 người chết để 3 người sống: 2 sinh mệnh đó cộng thêm Thiên Kiều tiên sinh thì chính là 3 mạng sống... như vậy sẽ có hi vọng.....” Cô gái tiếp tục lắng bầm.

“Tiểu thư.....” Cừu Nghĩa thật sự cảm thấy cô gái này rất kỳ quái.

“A..... Cừu tiên sinh chúc mừng!” Nàng quay đầu nhìn Cừu Nghĩa mỉm cười.

“Chúc mừng? Chúc mừng cái gì?” Thập Nhị bỏ mình, nhị thiếu gia còn hôn mê bất tỉnh có gì tốt mà chúc mừng.

“Ông có nghe thấy không? Đó là tiếng tim đập rất mạnh! Tiếng tim đầy sức sống!”(L: chị này hơi ko bt ‘ 1 chút, ko sao, rất đáng yêu)

“Tim đập?” Tiếng tim ở đâu, đến tim mình hần còn chẳng nghe thấy tiếng nó đập.

“Đúng vậy! Có tim đập, có sinh mệnh, có sinh mệnh này thì thù hận đã hết, tìm sự sống trong cái chết... sinh sôi nảy nở...Mọi nguy nan có thể hoá giải....” Cô gái hân hoan vỗ tay như là có chuyện tốt gì đó.

Cừu Nghĩa lắc đầu tự nhận tuệ căn mình hữu hạn, lặng lẽ thối lui.

Cô gái cười giơ lên tay ở không trung vẽ 1 vòng tròn, miệng hừ nhẹ

“Mỹ nhân từ đã vỡ rồi thù hận không thể tiếp tục nữa..... Thiên Công buông tay đi, thả cho trái tim mình bình yên đi.....”

Lúc cô gái này nói trong tử bảo hiểm của Đông Phương gia, có 1 con mắt trong tranh mở ra chậm rãi, mấy lời nguyện rửa biển mất, bức hoạ chỉ còn lại 1 màu trắng..

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/linh-hon-me-dam>